

မင်းမြတ်သူရ

မိတ္တာ

BURMESE
CLASSIC

မင်းမြတ်သူရ

မိတ္တ

တမုဆွတ်မြို့ကြီးအမှတ်

၆-၁၂၆၇၀၁၁၀

၂၀၁၁ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ

၆-၁၂၆၇၀၁၁၀

၂၀၁၀ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ

မတမအကြီး

တန်ဖိုး

၁၀၀ ကျပ်

အုပ်စု

၆၀၀

ယုတ်စေ့

ဦးကျော်လှိုင်(ဝဠာစာ)စေတနာတပေ
အမှတ်(၆၅) ၀၉-လမ်း၊ လာသာမြို့နယ်

ပုံနှိပ်သူ

ဦးကျော်လှိုင်(ရေကုတ်-အစောဆာOFFSET
အမှတ်(၆၅)၊ (၁၉)၁၁၀၊ ရန်ကုန်

မင်းမြတ်သူရ၏ ထွက်ပြီးစားအုပ်များ

- ၁။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ဥက္ကဋ္ဌစောင့်မလေးမြို့နယ်
- ၂။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ပန်းကျိးပွင့်ဒေဝီ
- ၃။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် သူရိယစောင့်ထီး
- ၄။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ဂုလပ်ခင်
- ၅။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် မနောသုခရွှေအိုး
- ၆။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ထမင်းဆီဆမ်းရွှေလင်းပန်း
- ၇။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ခုနပ်စင်ကြယ်စား
- ၈။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် နေပန်းအိမ်သမီးတော်
- ၉။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ရွှေပိုးအိမ်သမီး
- ၁၀။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ဘက်တုရင် လှေမရွှေဆွေ
- ၁၁။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ပိုးနုထံသူဇာဌာပုံတော်
- ၁၂။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် အပျိုအကောင်းသားမောင်ရွှေငွေ
- ၁၃။ ရွှေပန်းသားရွှေချမ်းသာ
- ၁၄။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် မြေမင်းသမီး
- ၁၅။ လိုတရက်ကြီးပွင့်
- ၁၆။ တစ်ကျွန်းပျိုနှစ်ဘိုးမှန်
- ၁၇။ ပြည်တော်ပြန်
- ၁၈။ ကြာပန်းသုံးဆိုင် တံဆိပ်တော်
- ၁၉။ ရွှေပြည်ကြီး
- ၂၀။ ပွဲကျောင်းသား မိုးတောင်း
- ၂၁။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် တော်ပိုနှင့်ဆီ
- ၂၂။ ဟူထက်မောင်နုပ
- ၂၃။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် လှည်းဆွေတပေဝေ
- ၂၄။ နဝမမြောက်ကျမ်းစာ
- ၂၅။ ရွှေတံဆိပ်နှင့် တန်ဖိုးရှင်
- ၂၆။ ရွှေတံဆိပ်နှင့် မြတ်ရပ်
- ၂၇။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် နဂါးမြို့တော်
- ၂၈။ မိုးခရုတနာသိုက်
- ၂၉။ မြေမင်းတောင်နတ်မင်း
- ၃၀။ မုဆွတ်မြို့နယ်အမှတ်
- ၃၁။ ဓာလာကျွန်းတော်
- ၃၂။ ကြွယ်တံဆိပ်တော်
- ၃၃။ ဆင်စွယ်နန်းရှင်

၀၉၆၀၃

မင်းမြတ်သူရ

မိတ္တ/မင်းမြတ်သူရ -ရန်ကုန်

စေတနာတပေ ၂၀၁၀

၂၆၄- စာ ၀၂၁၀၈ ခင်မီ

(၁) မိတ္တ

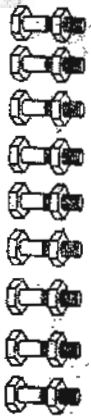
၃၄။ ငွေခန္ဓာသားကောင်း
 ၃၅။ ရေလယ်ခေါင်သောင်းထွန်း နတ်သမီးနေတဲ့ကျွန်း
 ၃၆။ ခရမ်းရောင်သစ္စာပန်း
 ၃၇။ မဟာလူသားမောင်ခင်
 ၃၈။ နတ်ထန်နီလွင်
 ၃၉။ ဆာရုထင်မင်းအောင်နှင့် တာနောယကွ
 ၄၀။ နတ်သမီးနီလွင်ခေါင်းလောင်း
 ၄၁။ ထင်နီတောင်တို့နီစာ
 ၄၂။ ဆင်ခြံရှင်
 ၄၃။ ဓမ္မတိသောသုရာလွှင်တွေ့
 ၄၄။ ဆာရုထင်မင်းအောင်နှင့် ဖိုးပျံဟိပ်တိုက်
 ၄၅။ ဂျဉာရှင်
 ၄၆။ နီနီနီဘန်
 ၄၇။ ဆာရုထင်မင်းအောင်နှင့်အတိုင်းအဆွေ
 ၄၈။ အတုမရှိစဉ်တော်
 ၄၉။ ဇီဝိဒေဝလုံယီဂူ
 ၅၀။ ရွှေခြင်ငွေခြင် မစိန်ချစ်
 ၅၁။ ဆာရုထင်မင်းအောင်နှင့် နေမင်းစေတမာန်
 ၅၂။ ဆာရုထင်မင်းအောင်နှင့် မိနီပန်းနီနီ
 ၅၃။ ရေပြာတိုင်နှင့်နတ်စောကမုန်း
 ၅၄။ ဘာမတ်ကျား
 ၅၅။ ဆာရုထင်မင်းအောင်နှင့်သစ်ပြိုင်
 ၅၆။ ဖိုးမြသစ္စာ
 ၅၇။ လနတ်သမီး
 ၅၈။ တစ်ကျွန်းစံ
 ၅၉။ မီးသိပ်ရှင်
 ၆၀။ ကုမဒါမင်းထင်နှင့်သေမင်းနာရီစင်
 ၆၁။ အိပ်မင်းရာစာ
 ၆၂။ မောင်နီသုနပ်ဖော်
 ၆၃။ ရွှေနတ်တောင်
 ၆၄။ နေနီထန်ပေါ်ဆိုင်
 ၆၅။ ကုမဒါမင်းထင်နှင့် သစ္စာတော်စံ
 ၆၆။ ပြည်လုံးကျော်
 ၆၇။ လတူညီနောင်
 ၆၈။ တိမ်ကြွယ်မင်းခေါင်
 ၆၉။ နတ်ရုတ်တို့သွယ်

BURMESE
CLASSIC

၇၀။ လျှို့ဝှက်ကော်စာ
 ၇၁။ အောင်ပင်လယ်ဓမ္မစား
 ၇၂။ လေးကျွန်းမောင်ကြီး
 ၇၃။ မနောစကြာ
 ၇၄။ ရလေလိလေးခိုတာရွှေ
 ၇၅။ ဖျံတိုင်းကြိုက်တဲ့နှင်းဆီခိုင်
 ၇၆။ မြေမြေရှင်မ
 ၇၇။ ကျောက်စိမ်းအမိန့်တော်
 ၇၈။ လင်းနီဘုရင်
 ၇၉။ မြင်းရည်တက်သူရဲကောင်း
 ၈၀။ ပတ္တမြားဆန်ကျီး အစိုးမြည်တန်
 ၈၁။ ဆာရုထင်မင်းအောင်နှင့် ရွှေကိုယ်ရဲတော်
 ၈၂။ ရွှေနန်းတော်သို့သွားရာလမ်း
 ၈၃။ ရွှေလင်းဆုန်
 ၈၄။ အသုတစ်ရာ
 ၈၅။ နေသူရိန်ကျောင်းတော်သား
 ၈၆။ ခိုလှုံပြည်လှူ
 ၈၇။ ကောင်းကင်နှင့် မြေကြီး
 ၈၈။ မဟာအောင်ချမ်းသာ
 ၈၉။ အမုနီဝက်ပါ
 ၉၀။ တောင်တော်ရှင်မ
 ၉၁။ ဘောဂ ပလ မငွေရ
 ၉၂။ ကြာပန်းမာလာ
 ၉၃။ ကိန္နရီမောင်နီ
 ၉၄။ မြည်ကြိုဆွဲနီ
 ၉၅။ ရဲမတ်တော်
 ၉၆။ ရွှေဘူထိရှင်
 ၉၇။ ဝတ္ထုပတာ
 ၉၈။ ရွှေဘုံငွေရဲ
 ၉၉။ မြင့်မိုရ်တောင်တက်သမား
 ၁၀၀။ ရှင်မမယ်မြို့
 ၁၀၁။ ကမ္ဘာကျော်မောင်သာ
 ၁၀၂။ ရန်ကြီးအောင်

၁၀၃။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် မြွေမင်းသမီး
 ၁၀၄။ ဓမ္မတမန်လင်းယုန်
 ၁၀၅။ နှင်းငွေ့တစ်ထောင်
 ၁၀၆။ ပုလဲကောသီ
 ၁၀၇။ မြေရတနာမိုး
 ၁၀၈။ ဆုတူးပန်
 ၁၀၉။ သီရိခေဝ်
 ၁၁၀။ မြွေလျှိုးမိုးပျံတိုဗျာန်
 ၁၁၁။ မရိုဏ်းသရုပ်
 ၁၁၂။ ဂန္ထရုဗျာန်လုံဆိုင်ရှင်
 ၁၁၃။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့်တင်ကျွန်းမင်းသမီး
 ၁၁၄။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့်ကြာမြူပန်းခက်လေး
 ၁၁၅။ ပြည်လုံချမ်းသာဂိုဏ်း

ယခုလထုတ်
 ၁၁၆။ သိက္ခာ

မင်းမြတ်သူရဇာဒိတိယအကြိမ်ပြန်ထွက်ပြီးစာအုပ်များ

၁။ ဥက္ကဋ္ဌစောင့်မလေးမြန်မာ့ဆီ
 ၂။ ပန်းကိုးပွင့်ခေဝ်
 ၃။ သူရိယစန္ဒာဂိုဏ်း
 ၄။ ပုလဲခင်
 ၅။ မနောသုခရွှေအိုး
 ၆။ ထမင်းဆီဆမ်းရွှေလင်ဖန်း
 ၇။ ခုနစ်စင်ကြယ်စား
 ၈။ နေမင်းအိမ်သမီးတော်
 ၉။ လိုတရက်ကြီးရှင်
 ၁၀။ မိုးနတ်သူဇာရွာပုံတော်
 ၁၁။ မြွေမင်းသမီး
 ၁၂။ ပြည်တော်ပြန်

ရှပ်ရှင်၊ ဒီဗီဒီ၊ ဗီဒီယို ရိုက်ကူးသောစာအုပ်များ

၁။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ပုလဲခင်
 ၂။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ခုနစ်စင်ကြယ်စား
 ၃။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် နေမင်းအိမ်သမီးတော်
 ၄။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ရွှေမိုးခွေမိုး ရွာစေမြို့
 ၅။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ဘက်ဘူရင် လူမရွေးဘူး
 ၆။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် မိုးနတ်သူဇာရွာပုံတော်
 ၇။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် အမျိုးကောင်းသားမောင်ပွင့်တောင်း
 ၈။ ပွဲကျော်သားဆိုးကောင်း
 ၉။ ရွှေကျီညိုနှင့် တန်ဖိုးရှင်
 ၁၀။ မိုးမရတနာသိုက်
 ၁၁။ မြွေဝါတောင်နတ်မင်း
 ၁၂။ ကုက္ကုဏ်တစ်ထောင်
 ၁၃။ ခေလယ်ခေါင်သောင်ထွန်း နတ်သမီးနေတဲ့ကျွန်း
 ၁၄။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် တာနောယက္ခ
 ၁၅။ ထင်းနီတောင်ကျိန်ဟ
 ၁၆။ ဇီဝဇိမ်းရွှေလိုက်က
 ၁၇။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် သခင်မြိုင်
 ၁၈။ လနတ်သမီး
 ၁၉။ မေါင်းမင်းရာဇာ
 ၂၀။ နေနီလနတ်မင်းဆိုင်
 ၂၁။ နေ နီခုနစ်စင်
 ၂၂။ မျောက်သောသူ ရွာလွှဲစေ့
 ၂၃။ မိုးကြိုးဆာခွန်
 ၂၄။ ပဉ္စလက်မောင်နှမ

၂၅။ ရွှေဖြစ်ငွေဖြစ်မစိန်ချစ်
 ၂၆။ ယဉ်မမြောက်မိုးနတ်မယ်
 ၂၇။ နတ်သမီးနှင့် ရွှေခေါင်းလောင်း
 ၂၈။ လိုတရ ကံကြီးရှင်
 ၂၉။ ဥစ္စာစောင့်မလေး မြန့်ဆီ
 ၃၀။ တိမ်ကြားမင်းခေါင်
 ၃၁။ တစ်ကျွန်းပြန် ဘိုးမှန်
 ၃၂။ ယက္ခဉာဏ်
 ၃၃။ ပန်ဆန်းပွင့်ခေတ်
 ၃၄။ အောင်ပင်လယ်ရွာစား
 ၃၅။ လေးကျွန်းမောင်ကြီး
 ၃၆။ နေမင်းစေတမန်
 ၃၇။ ရလေ လိုလေ ဒိုတရွှေ
 ၃၈။ ပျိုတိုင်ကြိုက်တဲ့ နှင်းဆီခိုင်
 ၃၉။ သူရိယစန္ဒာဝိုင်း
 ၄၀။ မြေဖြူရင်မ
 ၄၁။ မြင်းရည်တက်သူရဲကောင်း
 ၄၂။ ပတ္တမြားဆန်ကျိုး အဖိုးပြည့်တန်
 ၄၃။ စကြာရင်
 ၄၄။ မှော်တန်ခိုးရှင်မ
 ၄၅။ မြင်းရည်တက်သူရဲကောင်း
 ၄၆။ အမှန်းတော်ပါ
 ၄၇။ မိုးလုံးပြည့်လွှဲ
 ၄၈။ ရွှေတစ်ရပ်ပြတစ်ရပ်
 ၄၉။ တောင်တော်ရှင်မ

BURMESE
CLASSIC

မင်းမြတ်သူရ၏ ရုပ်ပြထွက်ပြီးစာအုပ်များ

- ၁။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ဥစ္စာစောင့်မလေးမြန်းဆီ
- ၂။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ပန်ဆန်းပွင့်ခေတ်
- ၃။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ပုလဲခင်
- ၄။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် မနောသုခရွှေအိုး
- ၅။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် နေမင်းစေတမင်းတော်
- ၆။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ရွှေရိုးငွေခိုး ရွာပေါ်ဦး
- ၇။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ဘက်တူရင် လှူစေ့ရွာ
- ၈။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် မိုးနတ်သူတာရွာဝှံတော်
- ၉။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် အမျိုးကောင်းသားမောင်ပွင့်ကောင်း
- ၁၀။ တစ်ကျွန်းပြန်ဘိုးမှန်
- ၁၁။ ပြည်တော်ပြန်
- ၁၂။ ကြာပန်ဆုံးခိုင် တံဆိပ်တော်
- ၁၃။ ပွဲကျောင်းသား မိုးကောင်း
- ၁၄။ နဝမမြောက်ကျမ်းစာ
- ၁၅။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် နဂါးမြို့တော်
- ၁၆။ ဟယာကျွန်းအကရီ
- ၁၇။ ဂျဉာဏ်တစ်ထောင်
- ၁၈။ ဆင်စွယ်နန်းရှင်
- ၁၉။ ငွေစန္ဒာသားကောင်
- ၂၀။ ဓလေ့မင်းခေါင်သောင်းထွန်း နတ်သမီးနေတုံကျွန်း
- ၂၁။ မဟာလှူသားမောင်ခင်ဂါး
- ၂၂။ မှော်တန်ခိုးရှင်မ
- ၂၃။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် တာနောယက္ခ

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မပျက်စီးရေး
မျိုးချစ်သားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပျက်စီးရေး
အမျိုးသမီးအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး
ဒို့အရေး
ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်လူအားကိုး ဂုဏ်နိမ့်၊ အဆိုးမြင်ဝါဒများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်ထောင်စုတည်တံ့ အမျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး
- အမျိုးသား ပြန်လည် စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- နိုင်ငံတော် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ နေတိမိ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေး ဝတ်စုံလုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှု စွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး

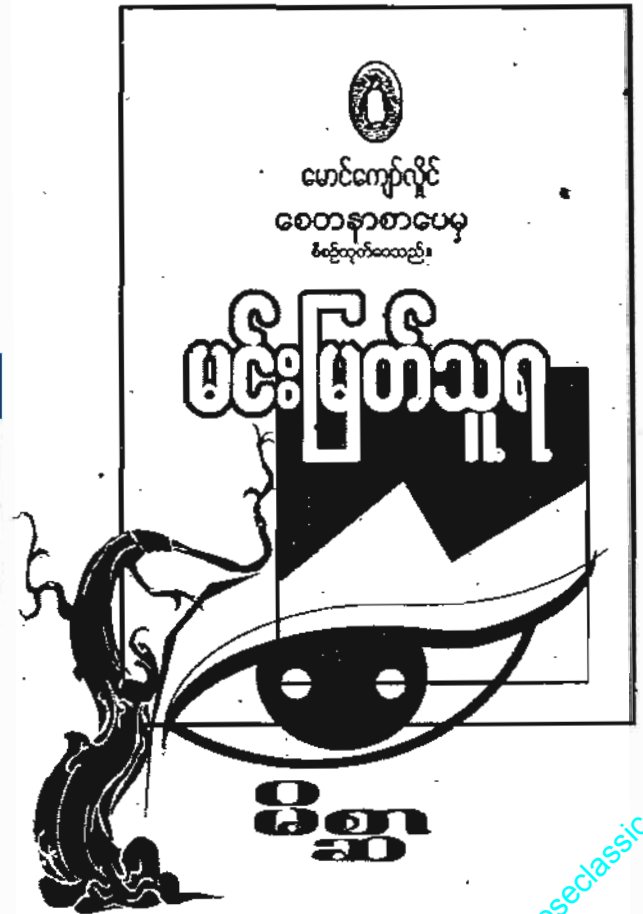
လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကူအညီအားဖြင့် မားမားရေး
- အမျိုးသမီး၊ ချာတိဂုဏ်ဖြင့်မားမားနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ စေတုကပ်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရေး
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- ဓာတ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်ဖြင့်မားရေး

- ၂၄။ ဆင်ဖြူရှင်
- ၂၅။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် မိုးပျံတိမ်တိုက်
- ၂၆။ စကြာရှင်
- ၂၇။ မိုးကြိုးတံခွန်
- ၂၈။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် အတိုင်းအဆမယ့်
- ၂၉။ အတုမရှိစည်တော်
- ၃၀။ ဇီဝရိုးရွှေလိုက်ကု
- ၃၁။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် နေမင်းခေတမာန်
- ၃၂။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် စိန်ပန်းခိုခို
- ၃၃။ ဘာမထိတူး
- ၃၄။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် သမင်မြိုင်
- ၃၅။ မိုးမြေသွား
- ၃၆။ လရတ်သမီး
- ၃၇။ တစ်ကျွန်းဆီ
- ၃၈။ ဂျမဒါမင်းတင်နှင့် သေမင်းနာရီဝင်
- ၃၉။ ရွှေနတ်တောင်
- ၄၀။ ပြည်လုံးကျော်
- ၄၁။ ယက္ခည်နောင်
- ၄၂။ တိမ်ကြာမင်ဆမင်
- ၄၃။ နဝရတ်ကိုးသွယ်
- ၄၄။ လျှို့ဝှက်ကော်စော
- ၄၅။ လေးကျွန်းအမာင်ကြီး
- ၄၆။ မနောစကြာ
- ၄၇။ ဂျီဟိုင်းကြိုက်တဲနှင်းဆီခိုင်
- ၄၈။ ကျောက်စိမ်းအမိန့်တော်

BURMESE
CLASSIC

ကျွန်ုပ်သည် ကာလကတ္တားယူနီဇာစီတီမှ ဝတ်လုံ
စာမေးပွဲ အောင်မြင်ပြီးနောက် မြန်မာပြည်သို့ပြန်၍ ဝတ်လုံတော်ရ
အလုပ်ဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပြုနေလေ၏။

ဤသို့ ဝတ်လုံတော်ရအလုပ်ဖြင့် အသက်မွေးဝမ်း
ကျောင်းပြုနေသည် ဆိုသော်လည်း ပဲခူးနယ်ဘက်၌ မိဘများလက်
ထက်က ပိုင်ဆိုင်ခဲ့သော လယ်မြေဧကများစွာ ကျန်ရှိသဖြင့်
စတောင့်မတဘဲ နေထိုင်စားသောက်နိုင်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဝတ်လုံတော်ရစာမေးပွဲ အောင်မြင်ပြီး
မြန်မာပြည်သို့ ပြန်လာကာစက ပဲခူးနယ်ဘက်ရှိ နယ်ပွဲတစ်ပွဲ၌
မြနန်းနွယ်ဆိုသော မိန်းကလေးနှင့် ဆုံတွေ့ခဲ့ပြီး မေတ္တာမျှကာ
လက်ထပ်ပေါင်းသင်းခဲ့လေ၏။

သို့သော် မြနန်းနွယ်ကလေးသည် သိုက်ကလာသော
မိန်းကလေးဟု သိရပြီး သက်ဆိုးမရှည်ဘဲ ကျွန်ုပ်နှင့် လက်ထပ်
ပြီး များမကြာမီ သေဆုံးခဲ့လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မြနန်းနွယ် သေဆုံးပြီးနောက် အပူမရှာ
လိုတော့ဘဲ တစ်ကိုယ်တည်း နေထိုင်ကာ ဝတ်လုံတော်ရအလုပ်ကို
ကြိုးစားပမ်းစား လုပ်ကိုင်လေ၏။

ထိုသို့ ကြိုးစားလုပ်ကိုင်သောကြောင့် ဝတ်လုံတော်ရ
လောက၌ ကျွန်ုပ်၏ အမည်သတင်းသည် မွေးပျံ့ကြိုင်လှိုင်လေ
တော့၏။ ကျွန်ုပ်သည် အမည်သတင်း ကျော်ကြားလာသည်နှင့်
အမျှ ရန်ကုန်မြို့တော်ကြီး၌ အတိုက်အခိုက် များလွန်းသဖြင့်
ခရိုင်မြို့တစ်မြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့ပြီး ဝတ်လုံတော်ရအလုပ်ကို လုပ်
ကိုင်ပြန်၏။

ခရိုင်မြို့ကြီးသို့ ပြောင်းရွှေ့သဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ ဝင်ငွေ
နည်းပါးသွားသော်လည်း မိဘများလက်ထက်က အမွေပစ္စည်းများ
စွာ ကျန်ရှိသဖြင့် အခက်အခဲမရှိဘဲ နေထိုင်စားသောက်နိုင်၏။

ကျွန်ုပ်သည် မြို့ပေါ်ရှိ အကောင်းဆုံးအိမ်ကြီးတစ်လုံး
ကို ဝယ်ယူ၍ ဝတ်လုံတော်ရ ဦးခန့်ကျော် ဟူသော ကြေးနီရောင်
ဆိုင်းဘုတ်ကို ခြိတ်ခါးဝ၌ ချိတ်ဆွဲထားလိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မြို့ပေါ်ရှိ သာရေးနာရေးကိစ္စများ၌
ရက်ရက်ရောရော လှူဒါန်းသဖြင့် များမကြာခင် အချိန်အတွင်း
ထိုမြို့၏ လူကုန်စာရင်းဝင် ဖြစ်သွားလေ၏။

ထိုသို့ လူကုန်စာရင်းဝင် ဖြစ်ပြီးနောက်ပိုင်း ကျွန်ုပ်
ကို စိတ်ဝင်စားသူ မိန်းမများ များပြားလာလေ၏။

ထိုမြို့ရှိမိန်းမ အများစုသည် ကျွန်ုပ် အိမ်ထောင်ကျ
ဖူးခြင်းကို မသိဘဲ တစ်ကိုယ်တည်း လူပျိုကြီးဟု ထင်မှတ်ကြ
လေ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က ကမ်းလှမ်းမည်ဆိုလျှင် မဆွတ်
ခင်က ညွတ်မည်သူများလေ၏။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် အပူမရှာလိုသဖြင့် တစ်ကိုယ်
တည်း နေထိုင်မည်ဟု ကြွေးကြော်ခဲ့သော်လည်း ကျွန်ုပ်အိမ်နီးချင်း

မမြခက် ဆိုသော ကျောင်းဆရာမလေးနှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းကျင်ခဲ့လေ၏။

မမြခက်သည် ထိုမြို့၌ အချောဆုံး အလှဆုံး မိန်းမချောလေး၌ တစ်ယောက်ပါအဝင် ဖြစ်၏။ သို့သော် ကျောင်းဆရာမလေး မမြခက်၌ ပြစ်ချက်ကလေးတစ်ခုရှိသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့အဖို့ အတိအလင်းမယူဘဲ တိတ်တခိုးသာ ပေါင်းသင်းခဲ့လေ၏။

မမြခက်၏ ပြစ်ချက်မှာ သူမသည် အပျိုစင်တစ်ဦးမဟုတ်ဘဲ ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် လက်ထပ်ခဲ့ဖူး၏။ မမြခက်၏ ယောက်ျားသည် စီးပွားရေး မပြေလည်လွန်းသဖြင့် ရွှေရှာမည်ဟုဆိုကာ ရွှေထွက်သောအရပ်သို့ ထွက်သွားပြီး နှစ်ပေါင်းများစွာ ပျောက်ဆုံးနေလေ၏။

သူမ၏ယောက်ျား သေဆုံးသွားပြီဟု လူအများက ယူဆထားလေ၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူမ၏ယောက်ျား မမျှော်လင့်ဘဲ ပြန်ရောက်လာလျှင် ရှင်းရခက်မှာစိုးသဖြင့် အတိအလင်း လက်ထပ်ယူခြင်း မရှိခဲ့ချေ။

ကျောင်းဆရာမလေး မမြခက် ကိုယ်တိုင်လည်း ကျွန်ုပ်၏အစီအစဉ်ကို လက်ခံသဘောတူလေ၏။

ကျွန်ုပ်နှင့်မမြခက်တို့သည် တရားဥပဒေအရ အတိအလင်း လက်ထပ်ယူခြင်း မရှိသော်လည်း တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး လင်မယားရင်းချာကဲ့သို့ လွန်စွာချစ်မြတ်နိုးကြ၏။

မမြခက်ကြောင့်ပင် ကျွန်ုပ်၏ ပူပြင်းခြောက်သွေ့နေသော ဘဝလေး စိုပြည်ခဲ့ရလေ၏။ မမြခက်သည် ယောက်ျားအပေါ် လွန်စွာ အပြုအစုကောင်းလေ၏။ တစ်ခုလပ်သည် အပျိုစင်ထက်သာသည်ဟူသော စကားရှိသည် မဟုတ်ပါလား။

၇

မမြခက်သည် မြို့ပေါ်ရှိ အလွတ်ပညာသင်ကျောင်း
၌ အလုပ်လုပ်လေ၏။ သူမ၌ ဆွေမျိုးရင်းခြာ မရှိသဖြင့် ယျှံ
ထောင်အိမ်လေးတစ်လုံးဆောက်ပြီး တစ်ကိုယ်တည်းနေလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မမြခက်နှင့် အနီးဆုံး၌ နေထိုင်သော
အိမ်နီးချင်းတစ်ဦးဖြစ်၏။ သူမနှင့် အိမ်နီးချင်းတိုက်ကို ဝယ်ယူ
ပြီးနောက် ကျွန်ုပ် ပထမဦးဆုံး သတိပြုမိသည်မှာ သူမ၏အလှဖြစ်
၏။

ကျွန်ုပ်နေထိုင်သော အိမ်ကြီး၏အပေါ်ထပ်မှကြည့်
လျှင် ကျောင်းသွားကျောင်းပြန်သော မမြခက်ကို ကောင်းစွာမြင်
ရ၏။ မမြခက်၏ ရုပ်ရည်မှာ လှပလွန်းသည် မဆိုသာသော်လည်း
တစ်ခွဲခွဲကြည့်လေ ဆွဲဆောင်အား ကောင်းလေဖြစ်၏။

သူမ၏ ထူအမ်းအမ်း နှုတ်ခမ်းများက ညို့ငင်အား
ကောင်းလှ၏။

သူမ၏တင်သားများမှာ စွင့်ကားပြီး ပေါင်တံများ
လုံးစင်း၏။

ရင်သားအစုံမှာလည်း တစ်ခုလပ်ပီပီ ဖွံ့ထွားလှ၏။

အသားအရေမှာ ရွှေဝါရောင်ဝင်းပြီး နက်မှောင်သန်စွမ်းသော
ဆံပင်များကို ပိုင်ဆိုင်၏။

မမြခက်သည် ယောက်ျားများ အလွန်တပ်မက်ဖွယ်
ကောင်းသော အမျိုးအစား၌ ပါဝင်၏။

ထို့ကြောင့်ပင် တစ်မြို့လုံးရှိ ယောက်ျားများ သူမ
အနောက်သို့ တကောက်ကောက် လိုက်နေခြင်းပင်ဖြစ်၏။

မမြခက်သည် လင်မရှိသော တစ်ခုလပ်မ တစ်
ယောက်ဖြစ်သော်လည်း ယောက်ျားများကို ခပ်ရှောင်ရှောင်နေ၏။

မြို့ပေါ်ရှိ ယောက်ျားများကလည်း တစ်ခုလပ်မဆို
လျှင် အချောင်ရမည်ထင်၏။

ထိုသို့အချောင်လိုချင်သူ ယောက်ျားဖွင်းတို့၏စကား
ကို ကျွန်ုပ်နားနှင့် ဆတ်ဆတ်ကြားဖူး၏။

ထိုသူနှစ်ယောက်မှာ တရားရုံးမှ ရှေ့ဖတ်စာရေးနှင့်
ဆံပင်ညှပ်ဆရာဖြစ်၏။ ဆံပင်ညှပ်ဆရာက ရုံးရှေ့မှ ဖြတ်သွား
သော မမြခက်၏ စွင့်ကားသော တင်သားများကိုကြည့်၍ ...

“ဒီနေ့ခေတ် ကိုယ့်လူတို့ လူပျိုတွေဟာ သိပ်ညံ့တာပဲ၊ ဒါ
မျိုးကို ရအောင်ကြံရတယ်ကွ၊ တစ်ခုလပ်ဆိုတာ အပျိုလို
မဟုတ်ဘူး၊ ကြံရတာ သိပ်လွယ်တာ၊ အပျိုတွေကအကြောင်း
မသိသေးလို့ ဒါမျိုးကို ကြောက်ကြတယ်၊ တစ်ခုလပ်က
တော့ အကြောင်းသိပြီးသားဆိုတော့ အချိန်မကုန်ဘူး၊
သိပ်လွယ်တယ်”

ဟု ပြောလေရာ ရှေ့ဖတ်စာရေးက မျက်မှောင်ကြုတ်
၍ ...

“သိပ်မလွယ်ဘူးဗျ၊ ဒီမိန်းမက ဣန္ဒြေကြီးတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ဆံပင်ညှပ်ဆရာ တက္ကသိုလ်က ...

“ဟန်ဆောင်နေတာပါကွာ၊ အတွေ့အကြုံရှိပြီးသားလူက အမြဲတမ်း အချစ်ကို တောင့်တနေတာကွ၊ သူတို့မှာ ပိုင်ဆိုင်ပြီးသား အချစ်မရှိတော့တဲ့အတွက် အချစ်သစ်ကို အမြဲတောင့်တနေတာကွ၊ မှတ်ထား ကိုယ့်လူ၊ လောကမှာ အချစ်နဲ့ကြုံတွေ့ပြီးတဲ့ မိန်းမဟာ အချစ်ကိုပဲ အမြဲမျှော်လင့်တောင့်တနေတယ်၊ အချစ်မရှိရင် မနေတတ်တော့ဘူး၊ မင်းတို့လူငယ်တွေက သူ့ရဲ့ကွက်လပ်ကို ဖြည့်ပေးရမှာပေါ့ကွ၊ ညွှပ်ပါကွာ၊ မင်းတို့နဲ့ နေရာချင်း လဲလိုက်ချင်တယ်၊ ငါ့မှာ မိန်းမနဲ့ ကလေးငါးယောက်ရှိနေလို့ပေါ့ကွာ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုစဉ်က ကျွန်ုပ်သည် မမြခက်ကို ချိုးချိုးဖဲ့ဖဲ့ပြောသော ဆံပင်ညှပ်ဆရာကို မဆီမဆိုင် ဒေါသဖြစ်သွားမိ၏။

သို့သော် ဆံပင်ညှပ်ဆရာ၏ စကားကြောင့်ပင် မိန်းမများနှင့် ခပ်ကင်းကင်းနေသော ကျွန်ုပ်သည် မမြခက်ကို သတိပြုမိသွား၏။

သို့သော် ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ နိုင်ငံခြားပြန် ဝတ်လုံတော်ရ တစ်ယောက်က မမြခက်ကဲ့သို့ ကျောင်းဆရာမအညတရကို ပိုးပန်းရန် မဖြစ်နိုင်ချေ။

ထို့ကြောင့်ပင် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးသည် နီးလျက်နှင့် ဝေးနေလေ၏။

ညနေခင်း ကျွန်ုပ် ခြံဝင်းထဲသို့ဆင်း၍ လမ်းလျှောက်သည့်အချိန်၌ မမြခက် ကျောင်းမှပြန်လာတတ်၏။

ထိုအချိန်၌ မမြခက်သည် သူမ၏စွင့်ကားသော တင်သားများကို မသိမသာ ပိုမို၍ ယမ်းခါနေသည် ထင်မိ၏။

မမြခက်နှင့် ကျွန်ုပ်သည် မျက်မှန်းတန်းမိနေပြီဖြစ်သဖြင့် ကျွန်ုပ်က ...

“ဆရာမ ကျောင်းက ပြန်လာပြီလား”

ဟု နှုတ်ဆက်တတ်သလို မမြခက်က ...

“ဝတ်လုံတော်ရမင်း လမ်းလျှောက်နေတယ်ထင်တယ်”

ဟု နှုတ်ဆက်တတ်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မမြခက် ကျောင်းသွားသည့်အချိန်
အိမ်ပေါ်မှ နိုးကြည့်၍ ပြင်းစွာသော ဝမ်းကွဲစိတ် ဖြစ်မိ၏။

သူမနှင့် အမြန်ဆုံး အတူနေချင်စိတ်များ တဖွားဖွား
ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

ကျွန်ုပ်၏ ပထမမယား မြနန်းနွယ်ကိုပင် မေ့လျော့
ပြီး သူမ၏အလှကိုသာ မြင်နေမိ၏။

တစ်ညသည့် မမြခက်၏အိမ်မှ မီးများပြတ်တောက်
သွားသဖြင့် သူမသည် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးလေးကိုင်၍ ...

“ဝတ်လုံတော်ရမင်း ... ဝတ်လုံတော်ရမင်း ... ကျွန်မအိမ်
မှာ မီးပြတ်သွားလို့ မရိမသေ လိုက်ကြည့်ပေးနိုင်မလား”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦး နီးစပ်ရန် ကံ
ကြမ္မာက ဖေးမသေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဝက်အူလှည့် ပလာယာ စသည်ပစ္စည်း
များကိုကိုင်၍ စိတ်အားတက်ကြွစွာဖြင့် သူမတို့ခြံဘက်သို့ ကူး
သန်းခဲ့၏။ မမြခက်၏ အိမ်ကလေးသည် မှောင်မည်းနေပြီး
ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးမှာ အသားချင်းနီးကပ်နေ၍ သူမထံမှ ကိုယ်သင်း
နဲ့ သင်းသင်းကို ရရှိ၏။

ထိုကိုယ်သင်းနဲ့သည် ကျွန်ုပ်၏ရင်ကို လှုပ်ခါစေ၏။
အမှောင်ထဲတွင် သူမ၏ဖြိုးအိသော ကိုယ်ခန္ဓာနှင့်
နှစ်ခါ သုံးခါ ထိတိုက်မိ၏။ ကျွန်ုပ် ရင်ထဲတွင် ပိုမိုလှုပ်ခါလာ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဆရာကြီးလုပ်၍ မမြနွယ်၏ မီးခလုတ်
ကို စစ်ဆေးကြည့်ရာ ဖြူးစံပြတ်သွားကြောင်း တွေ့ရသဖြင့်
ဖြူးစံတစ်ချောင်းကို အသစ်လဲကာ ခလုတ်ကို ထောက်ခနဲဖွင့်
လိုက်၏။

ထိုအခါ တစ်အိမ်လုံး မီးများပြန်လင်းလာပြီး မမြခက်
က ကျွန်ုပ်၏လက်မောင်းကို ဖွဖွဆုပ်ကိုင်ကာ ...

“ဝတ်လုံတော်ရမင်းကို ကျေးဇူးတင်လိုက်တာရှင်၊ ကျွန်မ
လည်း မိန်းမသားတစ်ယောက်တည်းနေတော့ ရုတ်တရက်
မီးပြတ်သွားလို့ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားတယ်၊ ကော်ဖီ
သောက်ပါဦးနော်”

ဟု ဆိုကာ မမြခက်သည် ရေခွေးကျိုရန် ပလပ်
တပ်လိုက်ပြန်ရာ မီးများ ပြန်မှောင်သွားလေ၏။

မမြခက်သည် မမျှော်လင့်ဘဲ မီးများပြန်၍ ပြတ်
တောက်သွားသဖြင့် “အိုး”ဟု အထိတ်တလန့် အော်ဟစ်ပြီး
ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ ယိမ်းယိုင်ကျလာ၏။

ကျွန်ုပ်က သူမကို အလိုက်သင့် ဆီးကြိုပွေ့ဖက်ထား
လိုက်၏။

မမြခက်သည် ကျွန်ုပ်လက်မှ ရုန်းမထွက်ဘဲ ငြိမ်
သက်စွာနေလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် မမြခက်၏ စိတ်ဆန္ဒကို ရှိပုံစား
မီးသွားပြီး အိပ်ခန်းထဲသို့ ပွေ့ဖက်ကာခေါ်ဆောင်လာခဲ့၏။ အခန်း
ထဲသို့ရောက်သောအခါ ခုတင်ပေါ်သို့ တွန်းလှဲကာ သူ၏ပါးနှစ်
ဇက်ကို နမ်းရှုံ့၏။

သူမကလည်း ကျွန်ုပ်ကို ပြန်၍နမ်းလေ၏။

ထိုညက မီးများပြန်လင်းရန် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်
လုံး မကြိုးစားတော့ချေ။

ကျွန်ုပ်တို့၏ ကိုယ်ခန္ဓာမှ အချစ်မီးတောက်များ
ဆိန်ထိန်လင်းနေသည် မဟုတ်ပါလား။

ကျွန်ုပ်သည် မမြခက်အား အလွန်စွဲမက်ဖွယ်ကောင်းသော မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ရိပ်စားမိသွား၏။

မမြခက်မှာလည်း သူမ၏လိုအပ်ဆန္ဒများ ပြည့်ဝသွားသဖြင့် များစွာကျေနပ်ဟန်ရှိလေ၏။

ထိုချိန်မှာစ၍ ကျွန်ုပ်တို့သည် အတူတကွ ပေါင်းသင်းနေထိုင်လာခဲ့၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် အိမ်နီးချင်းများဖြစ်သဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကမသိအောင် တိတ်တိတ်ပုန်း တွေ့ဆုံကြ၏။

သို့သော် များမကြာမီ၌ ကျွန်ုပ်တို့၏ ဇာတ်ကြောင်းကို တစ်ယောက်စကား တစ်ယောက်နားဖြင့် မြို့အနှံ့သို့ ပျံ့နှံ့သွားလေ၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ ကျွန်ုပ်တို့သည် မည်သူ့ကိုမျှ ဂရုစိုက်တော့ဘဲ ပြောင်ပြောင်တင်းတင်းပင် တွဲသွားတွဲလာပြန်၏။

ဘုရားသွားကျောင်းတက် အတူတူ သွားလေ၏။

မြို့ပေါ်ရှိ ကာလသားများအားလုံး မမြခက်ကို ကျွန်ုပ် ရရှိသွားသဖြင့် ၎င်းတို့၏နှမအလား နှမြောတသဖြစ်ကြ၏။

အချို့သော ကာလသားများကလည်း မြို့ပေါ်မှာ ဝတ်လုံတော်ရ ဦးခန့်ကျော်လောက် ကံကောင်းတဲ့သူ မရှိဟု ဆိုကြ၏။ မမြခက်ကို မနာလိုသော မိန်းမများက ...

“ဆရာမသိက္ခာကိုမှမထောက်၊ တစ်ခုလပ်က ဝတ်လုံတော်ရ လူပျိုကြီးကို ပိုင်းလုံးလုပ်သွားတယ်၊ ယောက်ျားတွေက လည်း ညံ့ပါ့တော်”

ဟု ပြောဆိုကြ၏။ အချို့သော မိန်းမများကလည်း ... “ဝတ်လုံတော်ရ ဦးခန့်ကျော် ဒီမြို့ကို ပြောင်းလာတာ မကြာသေးဘူးနော်၊ လူပျိုကြီးမဟုတ်ဘဲ သားကြီးမယားကြီး ရှိရင် ရှိနေမှာ၊ ပိုင်းလုံးမတော့ ဒုက္ခရောက်မှာ မြင်ယောင်သေးတယ်”

ဟု ဆိုကြ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်ုပ်နှင့် မမြခက်သည် တစ်ဦး၏လိုအပ်ချက်ကိုတစ်ဦး ဖြည့်ဆည်းပေးရင်း များစွာကျေနပ်ဝမ်းမြောက်နေလေ၏။

မမြခက်သည် ကျွန်ုပ်၏အိမ်ရှိရာသို့ ကူးသန်းရောက်ရှိလာပြီး ညနေစာ ချက်ပြုတ်ရန် ဝယ်ယူလာသောခြင်းကို စားဖွဲ့ပေါ်သို့တင်၍ ...

“ဒီနေ့ အစ်ကိုအကြိုက် ဝက်သားနဲ့မျှစ်ချဉ်ချက်မယ်၊ ကန်စွန်းရွက်ကြော်မယ်”

ဟု ပြောကာ ချက်ပြုတ်ကြော်လှော်ရန် ပြင်ဆင်လေတော့၏။ သူမသည် မော်လမြိုင်သူဖြစ်ပြီး ဟင်းချက်အလွန်ကောင်း၏။

သူမသည် ဟင်းချက်ကောင်းသည့်အပြင် ဟင်းချက်နည်း အမျိုးပေါင်းစုံလင်အောင် ချက်ပြုတ်တတ်၏။

သူမ ဟင်းချက်နေစဉ် ကျွန်ုပ်သည် ဥပဒေစာအုပ်ကြီးတစ်အုပ်ကို ဖတ်ရှု၍ စောင့်ဆိုင်းနေလေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် မမြခက်က ဟင်းချက်နေရာမှ ကျွန်ုပ်ဘက်သို့လှည့်၍ ...

“အစ်ကိုကို အလွန်ထူးခြားဆန်းကြယ်တဲ့ အဖြစ်အပျက်တစ်ခု ပြောရဦးမယ်”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ...
“ဘာထူးဆန်းတာရှိလို့လဲ မြရဲ့ ဒီမြို့မှာ အရာရာဟာပုံသေပဲဥစ္စာ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မမြခက်က ရယ်မော၍ ...
“မြို့ပေါ်က ထူးခြားဆန်းကြယ်မှုကြီးကို အစ်ကိုမသိတာ ခေတ်နောက်ကျနေပြီ”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်က သူမ၏စကားကို စိတ်ဝင်စားသွားပြီး ...

“ဘာများလဲ မြရဲ့ ပြောပါဦး၊ ပဟေဠိဖွက်မနေနဲ့”

ဟု ပြောလေရာ မမြခက်က ဟင်းချက်နေရာမှ ကျွန်ုပ်အနီးသို့ လျှောက်လာပြီး ...

“မြတို့ကျောင်းက ဆရာမ ဒေါ်စိန်စိန်ရဲ့သမီးလေးဟာ မိဘတွေဆူလို့ စိတ်ကောက်ပြီး လွန်ခဲ့တဲ့နေ့က အိမ်ပေါ်က

ဆင်းသွားတယ်။ ဒေါ်စိန်စိန်ဟာ ကျောင်းက ပြန်လာလို့ သမီးပျောက်သွားမှန်းလဲသိရော စိုးရိမ်တကြီးနဲ့ မြကို အဖော်ခေါ်ပြီး မြို့ထဲမှာ လျှောက်ရှာတော့တာပဲ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ...

“သူ့သမီးက ဘယ်အရွယ် ရောက်နေလို့လဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ မမြခက်က ...

“ဒေါ်စိန်စိန် သမီးက အသက်(၁၄)နှစ်လောက်ပဲ ရှိဦးမယ်၊ မြတို့နှစ်ယောက်သား မြို့ထဲမှာ ခြေတိုအောင် လျှောက်ရှာ ဖေမယ့် သမီးကိုမတွေ့ရဘူး၊ ဆရာမဒေါ်စိန်စိန်လဲ သမီးကို မတွေ့ရလို့ အတော်စိုးရိမ်နေပြီ၊ ဒီလိုနဲ့ ဆိပ်ကမ်းဘက် ရောက်တော့ ပန်းခြံထဲမှာ လှည့်ရှာဖို့ မြက အကြံပေးတယ်၊ မြတို့နှစ်ယောက် ပန်းခြံထဲရောက်တော့ ညမှောင်ရီပျိုးစ အချိန် ရောက်နေပြီ၊ ပန်းခြံတစ်ခုလုံး လူတစ်ယောက်မှ မရှိဘူး၊ ဒီအချိန်မှာ ပန်းခြံတစ်နေရာက ‘ကယ်ကြပါဦး၊ ကယ်ကြပါဦး’ဆိုတဲ့ အသံလည်းကြားရော ဒေါ်စိန်စိန်က

စိုးရိမ်တကြီးနဲ့ သမီးအသံဆိုပြီး အသံကြားရာဘက်ကို စိုးရိမ်တကြီး သွားတွေ့တယ်၊ ချုံတစ်ခုနောက်ကိုရောက် တော့ ဒေါ်စိန်စိန်ရဲ့သမီးလေးကို ရုပ်ရည်ကြမ်းတမ်းတဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်က ဖမ်းချုပ်ထားတယ်၊ ဒေါ်စိန်စိန်ရဲ့ သမီးလေးက ရုပ်ဆိုးကြီးရဲ့လက်ထဲက ရုန်းကန်နေရှာ တယ်၊ ဒေါ်စိန်စိန်က သူ့သမီးကို ချုပ်နှောင်ထားတာကို မြင်လိုက်တော့ ‘ဟေ့လူ လွတ်စမ်း၊ ငါ့သမီးကို ဘာလို့ ဖမ်းချုပ်ထားတာလဲ၊ ပုလိပ်ကိုတိုင်လိုက်မယ်’ ဆိုပြီး သမီး ကိုလွှတ်ခိုင်းတယ်၊ ရုပ်ဆိုးကြီးက မြတို့နှစ်ယောက်ကိုကြည့် ပြီး မကျေမချမ်း အမူအရာကြီးနဲ့ ‘ခင်ဗျားတို့က ဒီကောင်မ လေးရဲ့အမေ ဟုတ်လား’လို့ ပြန်မေးတယ်၊ သူ့ကိုကြည့် ရတာ အကြံအစည်ပျက်သွားလို့ မြတို့ကို မကျေမနပ်ပြစ် နေပုံရတယ်၊ ဒီလူရဲ့ရုပ်ရည်က ကြမ်းတမ်းပြီး အောက်တန်း ကျမယ့်ပုံစံပဲ၊ ကြောက်ဖို့လည်း ကောင်းတယ်”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် ...

“ဒီလူကို မြို့ပေါ်မှာ မတွေ့ဖူးဘူးလား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

မမြခက်က ခေါင်းခါ၍ ...

“သူ့ကို မြို့ပေါ်မှာ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး၊ ဒေါ်စိန်စိန်က သူ့သမီးကို ချက်ချင်းပြန်မလွှတ်လို့ ဒေါသတကြီးနဲ့ ‘ရှင် ကျွန်မသမီးလေးကို မတရားလုပ်ဖို့ ကြိုးစားနေတယ်၊ ရှင် ကို ပုလိပ်တိုင်မယ်’ လို့ ခြိမ်းခြောက်တဲ့အခါကျမှ ရုပ်ဆိုးကြီး က ဒေါ်စိန်စိန်ရဲ့သမီးကို ချုပ်ကိုင်ထားရာက ပြန်လွှတ်ပေး တယ်၊ ကလေးမလေးဟာ လူဆိုးလက်က လွှတ်တာနဲ့ မြတို့ဆီကို ပြေးလာပြီး ဒီလူကြီး ကျွန်မကိုဖမ်းပြီး ချုံထဲကို အတင်းခေါ်တယ်၊ ဒီလူကြီးကို ကြောက်တယ်လို့ ထိတ်လန့် တကြားပြောနေတယ်၊ သူ့ခမျာ ကြောက်လွန်းလို့ တဆတ် ဆတ် တုန်နေရှာတယ်၊ ဒီတော့မှ ရုပ်ဆိုးကြီးက ‘ခင်ဗျား သမီး ကျုပ်ကို အထင်လွဲနေတာပါဗျ၊ ကျုပ်က ကလေးမ လေး တစ်ယောက်တည်း ပန်းခြံထဲမှာ ဒုက္ခရောက်မှာစိုးလို့

ကျုပ်နဲ့လိုက်ခဲ့ဖို့ ခေါ်နေတာ’လို့ ပြောတယ်၊ ဒေါ်စိန်စိန် ရဲ့သမီးလေးကလည်း ‘သူပြောတာ မဟုတ်ဘူး အမေ၊ ဒီလူကြီး သမီးကို ချုံထဲအတင်းဆွဲခေါ်နေတာလို့ ပြော တယ်၊ ဒေါ်စိန်စိန်ကလည်း ဒေါသတကြီးနဲ့ ‘ရှင် လူယုတ် မာ၊ ကျွန်မသမီးကို အဓမ္မကျင့်ကြံကျင့်လို့ အတင်းဆွဲခေါ် နေတာ ကျွန်မတို့ မျက်မြင်ပဲ၊ ရှင်ကို ပုလိပ်လက်အပ်ရ မယ်’လို့ အော်ဟစ်ပြီး ပြောဆိုတယ်၊ မြကလည်း ဒီလူယုတ် မာကို အရေးယူဖို့ အနီးပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေကို အကူ အညီတောင်းဖို့ ကြိုးစားတယ်၊ ဒီတော့မှ ရုပ်ဆိုးကြီးက လေသံကို လျှော့ပြီး ‘ခင်ဗျားတို့ အထင်လွဲနေတာပါ၊ ကျုပ်ကို ပုလိပ်တိုင်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ကျုပ်က လူကြီး လူကောင်းဗျ၊ ဘာမဟုတ်တဲ့ကိစ္စနဲ့ သိက္ခာကျမခံနိုင်ဘူး’လို့ ပြောတယ်၊ ဒေါ်စိန်စိန်ကလဲ သူ့သမီးအတွက် ဒေါသပုန် ထပြီးတော့ ‘အို ... လူကြီးလူကောင်းက သမီးအရွယ်လေး ကို မတရားကြံပါ့မလား၊ ရှင်ကို ပုလိပ်လက် အပ်လို့အပ်

ရမယ်'လို့ ပြောတယ်။ ဒီအခါမှာ ရုပ်ဆိုးကြီးဟာ မျက်မှောင်
ကြုတ် စဉ်းစားလိုက်ပြီးတော့ 'ကောင်းပြီ၊ ခင်ဗျားတို့ကို
တောင်းပန်လို့မရတဲ့အဆုံး ခင်ဗျားတို့ ကျေနပ်အောင်
ကျုပ်လျော်ကြေးပေးမယ်၊ ပုလိပ်တော့ မတိုင်ပါနဲ့၊ ကျုပ်လို
လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ကို ပုလိပ်က စစ်လား ဆေး
လားလုပ်တာ မခံချင်ဘူး' လို့ပြောတယ်။ ဒီလူဟာ ရုပ်ရည်
ကြမ်းတမ်းခက်ထန်ပေမယ့် သူ့ကိုယ်သူ လူကြီးလူကောင်း
လို့ပဲ တွင်တွင်ပြောနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက်ဆုံးမှာ ဒီလူ
ရဲ့စကားဟာ ပိုက်ဆံအလွန်မက်တဲ့ ဒေါ်စိန်စိန်ကို တွေ့ဆုံ
သွားစေတယ်”

ဒေါ်စိန်စိန်ဟာ ရုပ်ဆိုးကြီးကို မကျေမချမ်း ကြည့်ပြီး

တော့ ...

“ကဲ ... ရှင်က ဘယ်လောက် လျော်ကြေးပေးနိုင်မှာလဲ”

လို့ မေးလိုက်တယ်။ ဒီအခါမှာ ရုပ်ဆိုးကြီးက

လက်ငါးချောင်းထောင်ပြပြီး ...

“ခင်ဗျားသမီးကို လျော်ကြေးငါးထောင်ပေးမယ်၊ ကျေနပ်
လား၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စကို ပုလိပ်ကို မတိုင်ဘူးလို့ ကတိပေး
ရမယ်”

လို့ ပြောတယ်။ ဒေါ်စိန်စိန်က ...

“ဒီလောက်များပြားတဲ့ ငွေပမာဏကို ပေးမယ်ဆိုတော့
မယုံနိုင်ဘူး ဖြစ်သွားတယ်၊ မြလည်း အတော်အံ့သြသွား
တယ်၊ သူ့လို လူတစ်ယောက်က ငွေငါးထောင်ကို လွယ်
လွယ်ကူကူ ပေးနိုင်ပါ့မလားလို့လဲ တွေးနေမိတယ်။ ဒီတော့
ဒေါ်စိန်စိန်က ‘ရှင် တကယ် ငွေငါးထောင်ပေးမှာလား၊
ကျွန်မတို့ကို မညာနဲ့နော်၊ ကျွန်မတို့က ဒီမြို့က ကျောင်း
ဆရာမတွေ၊ ဟောဒီက သူငယ်ချင်းကလည်း ကျောင်းဆရာ
မပဲလို့ ပြောတယ်၊ ဒါတော့ မြကလည်းဝင်ပြီး ဟုတ်တယ်၊
ရှင်ညာရင် ဒုက္ခရောက်မယ်လို့ ဝင်ပြောလိုက်တယ်”

ဟု ပြောလေရာ ကျန်ုပ်က မြ၏စကားကို စိတ်ဝင်
စားစွာ နားထောင်၍ ...

“မြပြောတဲ့စကားကို ကြားရတာ အတော်အံ့သြစရာကောင်း
နေပြီ။ ဒီလိုသေးငယ်တဲ့ ဖြစ်ရပ်လေးကို ငွေငါးထောင်ပေး
ပြီး ဖြေရှင်းမယ်ဆိုတော့ မယုံနိုင်စရာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုခေတ်က ရွှေဒင်္ဂါးတစ်
ပြားလျှင် ၁၈-ကျပ်မျှသာရှိသဖြင့် အံ့သြစရာအလွန်ကောင်းသော
ငွေကြေးပင်ဖြစ်၍ မြက သူမ၏စကားကို ဆက်လက်၍ပြောဆို
လေ၏။

“ဒေါ်စိန်စိန်က ဝမ်းသာလုံးဆိုပြီး လူယုတ်မာကြီးရဲ့စကား
ကို လက်ခံလိုက်တယ်။ ဒီတော့မှ ရုပ်ဆိုးကြီးက သက်ပြင်း
ချပြီး ‘ကျုပ်ရဲ့အိမ်ကို ခင်ဗျားတို့ လိုက်ယူရမယ်။ ကျုပ်
အတွက် ငွေကအရေးမကြီးဘူး၊ ဂုဏ်သိက္ခာက အရေးကြီး
တယ်လို့ပြောပြီး ကျွန်မတို့ကို ဦးဆောင်ပြီး ခေါ်သွားတယ်။
ရုပ်ဆိုးကြီးဟာ ကျွန်မတို့ရှေ့ကနေ ခြေလှမ်းကျဲကြီးနဲ့
ဦးဆောင်ခေါ်သွားပြီး မြကောင်ဂိုင်းက မင်းကြီးလမ်းထဲကို
ဝင်သွားတယ်။ မင်းကြီးလူရဲ့ အစွန်က အနီရောင်အိမ်

ကြီးရဲ့ရှေ့ကိုရောက်တော့ ရုပ်ဆိုးကြီးဟာ ခါးကြားကသော
ကိုထုတ်ပြီး ခြံတခါးဖွင့်ဖို့ ကြံစည်တယ်။ အံ့သြစရာမကောင်း
ဘူးလားရှင်”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်လည်း စိတ်ဝင်စားလွန်း
သဖြင့် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာ ...

“အံ့သြဖို့ကောင်းတာပေါ့။ ဒီလူဟာ ဘာဖြစ်လို့ ကိုဝဏ္ဏရဲ့
ပန်းချီဆွဲတဲ့အိမ်ကို ရောက်နေတာလဲ”

ဟု ရှေ့တလိုက်လေ၏။ မမြခတ်က ဆက်လက်၍...
“ဟုတ်တယ်။ မြလဲ ကိုဝဏ္ဏရဲ့အိမ်ထဲကို သော့ဖွင့်ပြီးဝင်
သွားတဲ့သူ့ကို အတော်အံ့သြနေမိတယ်။ ပိုပြီးတော့အံ့သြ
ဖို့ကောင်းတာက ခဏကြာလို့ သူ ပြန်ထွက်လာတော့
သူ့ရဲ့လက်ထဲမှာ ချက်လက်မှတ်တစ်စောင် ပါလာတယ်။
ချက်လက်မှတ်မှာ ရေးထိုးထားတဲ့ နာမည်က ကိုဝဏ္ဏရဲ့
နာမည်ရှင်၊ လက်မှတ်ကလည်း ကိုဝဏ္ဏရဲ့လက်မှတ်အစစ်
အမှန်ပဲ။ ပထမတော့ ဒီလူကို လူလိမ်လို့ ကျွန်မ ထင်တယ်။

လူနိုးလူကောင်ကြီး ကိုဝဏ္ဏရဲ့ချက်လက်မှတ်ကိုယူပြီး လက်မှတ်အတု ထိုးတယ်လို့လည်း ထင်မိတယ်။ ဒါပေမဲ့ လူထုတစ်စုကြီးက ကျွန်မတို့ သံသယဖြစ်တယ်ဆိုတာ ရိပ်မိတဲ့အမူအရာနဲ့ စိတ်မပူပါနဲ့။ ဒီချက်လက်မှတ်က အစစ်ပါ။ ထုတ်လို့မရရင် ကျုပ်ကို ချက်ချင်းလာပြောပါ။ ကျုပ်ရဲ့အိမ်လိပ်စာကို ပေးထားပါမယ်ဆိုပြီး စာရွက်တစ်ရွက်မှာ လိပ်စာတစ်ခု ရေးပေးတယ်။

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် ...

“သူ့ရဲ့အိမ်လိပ်စာက ဘယ်မှာလဲ”

မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ မမြခက်က ခေါင်းညိတ်

၍ ...

“သူက ကျွန်မတို့မြို့က မဟုတ်ဘူး၊ အနီးအနားမြို့က လိပ်စာတစ်ခု ပေးတယ်။ ဆရာမဒေါ်စိန်စိန်လဲ လောဘကြီးသူပီပီ ချက်လက်မှတ်ကို မယုံမရဲနဲ့ယူပြီး အိမ်ပြန်လာခဲ့တယ်။ ကျွန်မကတော့ သူ့ရဲ့ချက်ကို လုံးဝယုံကြည်မှု

မရှိဘူး၊ သူဟာ ပန်းချီဆရာကိုဝဏ္ဏအိမ်ထဲကိုလည်း ရောက်စရာအကြောင်းမရှိဘူး။”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က ခေါင်းညိတ်၍ ...

“ကိုဝဏ္ဏက ကိုယ့်ရဲ့အမူသည်လည်း အမူသည်၊ မိတ်ဆွေလည်း မိတ်ဆွေပဲ၊ ကိုဝဏ္ဏနဲ့ ရင်နှီးလို့ သူ့အကြောင်းတွေ အတော်သိတယ်။ ကိုဝဏ္ဏမှာ ဆွေမျိုးရင်းခြာမရှိဘူး၊ သူဟာ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ ချမ်းသာပေမဲ့ တစ်ကောင်ကြွက်တစ်ယောက်ပဲ”

ဟု ဝင်ပြောဆိုလေ၏။

မမြခက်က ဆက်လက်၍...

“လောဘအိုးကြီး ဒေါ်စိန်စိန်ဟာ ကျွန်မအိမ်ကို အစောကြီးရောက်လာပြီး ဘဏ်တိုက်ရှေ့ကို သွားစောင့်တယ်။ ကျွန်မတို့ရောက်တော့ ဘဏ်တိုက်တောင် မဖွင့်သေးဘူးရှင်၊ မြတို့က မန်နေဂျာနဲ့တွေ့ပြီးတော့ ချက်လက်မှတ်ကို ပြလိုက်တယ်။ ချက်ပေါ်က လက်မှတ်ဟာ အစစ်ဟုတ်၊မဟုတ်

စစ်ဆေးခိုင်းတယ်။ မန်နေဂျာက လက်မှတ်ကို မှန်ဘီလူးနဲ့ သေသေချာချာ စစ်ဆေးပြီးတော့ ဦးဝဏ္ဏရဲ့ လက်မှတ်အစစ်အမှန်ပါပဲဗျာဆိုပြီး ငွေငါးထောင်ကို ထုတ်ပေးဖို့ ခွင့်ပြုလိုက်တယ်။ ဒီလူယုတ်မာဟာ ကျွန်မတို့ကို မလိမ်ဘူးရှင်၊ ငွေငါးထောင်ကို အမှန်တကယ် ပေးလိုက်တာပါ။ သူ့ကို သံသယဖြစ်မိတာ မှားသွားတယ်”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်သည် မမြခက်၏စကားကြောင့် မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ...

“ဒီလူဟာ ဘာဖြစ်လို့ ကိုဝဏ္ဏဆီက ဒီလောက်များပြားတဲ့ ငွေတွေကို လွယ်လွယ်ကူကူ ရလိုက်တာလဲ ကိုဝဏ္ဏရဲ့ လက်မှတ်အစစ်အမှန်ဆိုရင် အဲဒီနေ့က အိမ်နီကြီးထဲမှာ ကိုဝဏ္ဏ အမှန်တကယ် ရှိနေလို့လား၊ တကယ်တော့ ကိုဝဏ္ဏမှာ အိမ်နစ်လုံးရှိတယ်။ မင်းကြီးလမ်းထဲက အိမ်နီကြီးက ကိုဝဏ္ဏ ပန်းချီအေးအေးဆေးဆေး ဆွဲချင်လို့ ဝယ်ထားတာ၊ ကိုဝဏ္ဏဟာ ပန်းချီဆွဲချင်တဲ့အချိန်မှ အိမ်နီကြီးကို

လာလေ့ရှိတယ်။ ပန်းချီမဆွဲတဲ့အချိန်ဆိုရင် ရော့တီလမ်းကတိုက်မှာ နေတာပဲ။ အဲဒီနေ့က ကိုဝဏ္ဏ ပန်းချီဆွဲလို့ အိမ်နီကြီးမှာ ရောက်နေရတာလား၊ ဒါပေမဲ့ ကိုဝဏ္ဏဟာ များသောအားဖြင့် ရော့တီလမ်းက တိုက်မှာပဲ နေလေ့ရှိတယ်”

ဟု ပြောလေရာ မမြခက်က ဝင်ရောက်၍ ...
 “ဟုတ်တယ်၊ ရော့တီလမ်းကတိုက်ကို မြလည်းသိတယ်။ ပန်းခြံထဲမှာ ပန်းတွေစုံနေအောင် စိုက်ထားတာ လှမှလှပဲ။ မြ စိတ်ထဲမှာ စိုးရိမ်နေတာ တစ်ခုရှိတယ်။ အဲဒီနေ့က လူဟာ ရုပ်ကိုမြင်တာနဲ့ လူဆိုးလူသွမ်း တစ်ယောက်ဆိုတာ ပေါ်လွင်စာယ်။ စကားပြောဆိုပုံလည်း ရိုင်းပျလွန်းတယ်။ သူလိုလူတစ်ယောက်က အင်မတန် ရိုးသားသိမ်မွေ့လှတဲ့ ကိုဝဏ္ဏနဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်နေတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ကိုဝဏ္ဏကို တစ်ခုခုနဲ့ အကျပ်ကိုင်ခြိမ်းခြောက်ပြီး အိမ်နီကြီးမှာ ရောက်နေတာလား။”

ဟု ပြောလေ၏။ မမြ ခက်၏ စကားကြောင့် ကျွန်ုပ်က ...

“ကိုယ်လည်း ဒီအချက်ကိုပဲ တွေးနေတာပဲ။ ကိုဝဏ္ဏဟာ အင်မတန်ရိုးသားသိပ်မွေ့ပြီးတော့ အနုပညာသမားပီပီ နနနဲ့နဲ့ နေထိုင်တတ်တယ်။ ကိုဝဏ္ဏကိုကြည့်ရတာ အမြဲတမ်း အေးချမ်းနေတာပဲ။ သူလို လူတစ်ယောက်က မြတို့ပြောတဲ့ လူဆိုးလူသွမ်းပုံစံနဲ့ ပေါင်းသင်းမှာ မဟုတ်ဘူး။”

ဟု ပြောလေရာ မမြခက်က မျက်မှောင်ကြုတ်ရင်း...
“ဒါဆိုရင်တော့ ကိုဝဏ္ဏအတွက် စိုးရိမ်စရာပဲ။ ဒီလူဟာ ဒုစရိုက်မှု ကျူးလွန်ဖို့ လက်နှေးမယ့်ပုံစံမျိုး မဟုတ်ဘူး။ သမီးအရွယ် ကလေးမလေးကို မြို့လယ်ကောင်ပန်းခြံမှာ မတော်မတရားပြုဖို့ ကြံစည်ဝံ့တဲ့သူ။ သူ့မျက်လုံးတွေကြည့်ရတာ အင်မတန် ရွံ့ရှာဖို့ကောင်းတယ်။ အဲဒီနေ့က သူနဲ့ စကားပြောနေပေမယ့် မြ သူ့မျက်လုံးတွေကို မကြည့်ရဲဘူး။ သူ့ရုပ်ကို မြင်တဲ့လူတိုင်း လူဆိုးလူသွမ်းလို့ အလိုလိုသိတယ်။ စကားအပြောအဆိုလည်း ရိုင်းပျာတယ်။”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် မမြခက်၏စကားကြောင့် ကျွန်ုပ်၏အမူသည် ကိုဝဏ္ဏအတွက် စိုးရိမ်သောကဖြစ်မိ၏။

ကိုဝဏ္ဏသည် တစ်ကိုယ်တည်း အထီးကျန်နေထိုင်သူ ဖြစ်သဖြင့် သူတစ်ပါး အနိုင်ကျင့်စော်ကားနိုင်၏။ ကိုဝဏ္ဏအား ခြိမ်းခြောက်ငွေညှစ်ခြင်းလည်း ခံရနိုင်၏။

ကိုဝဏ္ဏသည် လူရိုးလူကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်သော်လည်း လွန်စွာနူးညံ့သိမ်မွေ့သော ယုန်ငယ်လေးတစ်ကောင်၌ပင် အန္တရာယ်တွေ ပတ်လည်ဝိုင်းနေသည် မဟုတ်ပါလား။

ကိုဝဏ္ဏသည် ကျွန်ုပ်အမူသည်တစ်ဦး ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်ုပ်နှင့် မိတ်ဆွေရင်းခြာကဲ့သို့ပင် ခပ်မင်၏။

ကိုဝဏ္ဏ၏ ရိုးသားဖြူစင်သော အပြုအမူ အပြောအဆိုများကို ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် နှစ်သက်သဘောကျ၏။

ကိုဝဏ္ဏသည် လွန်စွာ စိတ်သဘောထားဖြူစင်ပြီး မည်သူ့ကိုမျှ ရန်လိုမှန်းထားသော စကားကို မဆိုတတ်ချေ။

သူ၏အားလပ်ချိန်တစ်ခုလုံး ပန်းချီရေးဆွဲခြင်းအလုပ်
၌ မြှုပ်နှံထား၏။

ကိုဝဏ္ဏသည် ပန်းချီဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်သော်
လည်း မိဘဘိုးဘွားတို့၏ အမွေများစွာ ရရှိလိုက်သဖြင့် သူ့ဆွေး
တစ်ယောက်ဟူ၍ပင် ဆိုနိုင်၏။ ကိုဝဏ္ဏ၏ သေတမ်းစာသည်
ကျွန်ုပ်၏လက်ထဲ၌ရှိသဖြင့် ကိုဝဏ္ဏ မည်မျှချမ်းသာကြောင်းကို
ကျွန်ုပ် အသိဆုံးဖြစ်၏။

ဤမျှချမ်းသာကြွယ်ဝသော ကိုဝဏ္ဏအား လူဆိုး
လူသွမ်းတစ်ယောက် ချုပ်ကိုင်ထားလေသလား။

ထိုလူဆိုးသည် ကိုဝဏ္ဏအား မည်သည့်နည်းနှင့်
ထိန်းချုပ်ထားသနည်း။

အသက်အန္တရာယ်နှင့် ခြိမ်းခြောက်ထားလေသလား၊
ဂုဏ်သိက္ခာနှင့် ထိန်းချုပ်ထားလေသလား။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုနေ့က မမြခက် ချက်သော ဝက်သား
နှင့်မျှစ်ချဉ်ဟင်းကိုပင် ကောင်းမွန်စွာ မစားနိုင်ဘဲ ကိုဝဏ္ဏအတွက်

ရတက်ပွေနေမိ၏။ ကျွန်ုပ်နည်းတူ မမြခက်လည်း ညနေစာကို
ဟုတ်တိပတ်တိမစားဘဲ ထိုကိစ္စကို တွေးတောနေပုံရ၏။ မမြခက်
သည် ညစာစားပြီးနောက် သူမ၏အိမ်ဘက်သို့ ပြန်လည်ကူးသန်း
ရန် ပြင်ဆင်၏။ မမြခက်သည် အိမ်တံခါးဝသို့ရောက်ကာမှ ...

“ဪ ... အစ်ကိုကို ပြောဖို့ကြသေးတယ်၊ ဒီလူယုတ်
မာရဲ့နမည်က မုန်တိုင်းတဲ့”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် မုန်တိုင်းဟု
သော နာမည်ကို တီးတိုးရွတ်ဆိုပြီး ကျောထဲတွင် စိမ့်ခနဲ ခံစား
လိုက်ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မုန်တိုင်းဟူသော အမည်ကို တကွတ်
ကွတ် ရွတ်ဆိုရင်း တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရသွားပြီး ရင်ထဲတွင်
ထိတ်ခနဲဖြစ်ကာ ...

“ဘုရား ... ဘုရား ... မဟုတ်ပါစေနဲ့”

ဟု ရေရွတ်ကာ ကျွန်ုပ်၏ရုံးခန်းထဲသို့ ကမန်း
ကတန်း ဝင်ရောက်သွား၏။

ရုံးခန်းထဲသို့ ရောက်သောအခါ မီးခံသေတ္တာဖွင့်
လိုက်ပြီး ကျွန်ုပ်အမှုသည် ကိုဝဏ္ဏ၏ သေတမ်းစာကို ထုတ်ယူ
သိုက်၏။

ကိုဝဏ္ဏသည် သူ၏သေတမ်းစာကို သူကိုယ်တိုင် ရေးသားထားလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် သေတမ်းစာကို ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် ပြန်လည်ဖတ်ရှုလိုက်မိ၏။

ကိုဝဏ္ဏ၏သေတမ်းစာ အချုပ်မှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်၏။

“ကျွန်ုပ်ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်ခဲ့လျှင် ကျွန်ုပ်၏ပိုင်ဆိုင်သော စည်းစိမ်ဥစ္စာများအားလုံးကို ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေအရင်းအမြစ် ဖြစ်သော မုန်တိုင်း၏လက်သို့ လွှဲအပ်ပေးရပါမည်။

အကယ်၍ ကျွန်ုပ် ကွယ်လွန်ခြင်းမရှိဘဲ ...

ဤကမ္ဘာမြေကြီးမှ ပျောက်ဆုံးသွားလျှင် ကျွန်ုပ် ပျောက်ဆုံးသွားပြီး ၆-လပြည့်သည့်အချိန်၌ ကျွန်ုပ်၏စည်းစိမ်ဥစ္စာများ အားလုံးကို မိတ်ဆွေ မုန်တိုင်း၏လက်သို့ လွှဲအပ်ရပါမည်။ ကျွန်ုပ်၏ အရင်းနှီးဆုံးမိတ်ဆွေ မုန်တိုင်းသည် ကျွန်ုပ်၏နေရာဌာနကို ဆက်ခံရပါမည်”

ကျွန်ုပ်သည် ကိုဝဏ္ဏ၏ထူးဆန်းသော သေတမ်းစာကို ဖတ်ရှုပြီး ရိုးသားဖြူစင်သော ကိုဝဏ္ဏအတွက် များစွာစိုးရိမ်ပူပန်မိလေ၏။ လွန်ခဲ့သောနှစ်က သေတမ်းစာကို ကျွန်ုပ်လက်သို့ အပ်သောအချိန်ကပင် ကိုဝဏ္ဏ သေတမ်းစာရေးခြင်းသည် မုန်တိုင်းဆိုသူကြောင့်ဟု ထင်ရ၏။

ထိုစဉ်က မုန်တိုင်းနှင့် ဝတ်သက်၍ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြစိတ်ဖြင့် ကိုဝဏ္ဏကို မေးမြန်းခဲ့၏။

“မုန်တိုင်းဆိုတာ ကိုဝဏ္ဏရဲ့ ဆွေမျိုးရင်းခြာထဲကလား၊ ကျုပ်သီသလောက်ဆိုရင် ကိုဝဏ္ဏမှာ ဆွေမျိုးရင်းခြာမရှိပါဘူး။”

ဟု ပြောလေရာ ကိုဝဏ္ဏက ...

“မုန်တိုင်းက ကျုပ်ရဲ့ဆွေမျိုးရင်းခြာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်ရဲ့ဘဝမှာ အရင်းနှီးဆုံးမိတ်ဆွေလို့ပဲ ဆိုချင်တယ်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်သေဆုံးတဲ့အခါ စည်းစိမ်ဥစ္စာအားလုံးကို မုန်တိုင်းအတွက် ထားခဲ့ရတာပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုစဉ်က ကျွန်ုပ်က ...

“ကျွန်နဲ့ ခင်ဗျားကလည်း မိတ်ဆွေရင်းချာတွေပါ ကိုဝဏ္ဏ၊ ကိုဝဏ္ဏကို မတရားခြိမ်းခြောက်ပြီးတော့ သေတမ်းစာမှာ သူ့အမည်ရေးထိုးခိုင်းတာလား။”

ဟု မေးမြန်းလေရာ ကိုဝဏ္ဏက ခေါင်းခါယမ်း၍ ...

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်ရဲ့ အရင်းနှီးဆုံးမိတ်ဆွေဖြစ်လို့ အမွေတွေ ပေးတာပါ။ ဒါအတွက် သံသယမရှိပါနဲ့။”

ဟု ပြောခဲ့ဖူး၏။ ယခု မုန်တိုင်း ဆိုသူသည် ဧကန်လင့်ဘဲ မြို့၌ပေါ်ထွက်လာ၏။ သို့သော် ကောင်းသတင်းနှင့် ဆိုက်ထွက်ခြင်း မဟုတ်ဘဲ သမီးအရွယ် မိန်းမပျိုလေးကို စတုရန်းပြကျင့်ရန် ကြံစည်မှုနှင့် ငွေများ အလျော်ပေးခဲ့၏။

မုန်တိုင်းကဲ့သို့ အကျင့်စာရိတ္တမကောင်းသော လူဆိုးလူသွမ်းတစ်ယောက်ကို ကိုဝဏ္ဏက အဘယ်ကြောင့် သူ၏စည်းစိမ်ဥစ္စာများကို ပုံအောပေးခဲ့သနည်း။ ကိုဝဏ္ဏ တစ်ယောက် ရူးသွပ်သွားခြင်းပေလား။

ကျွန်ုပ်သည် ကိုဝဏ္ဏ၏ သေတမ်းစာကို မီးခံသေတ္တာအတွင်းသို့ ပြန်ထည့်လိုက်ပြီး တစ်စုံတစ်ရာကို စဉ်းစားမိကာ ...

“မုန်တိုင်းဟာ လူဆိုးလူသွမ်းဆိုတော့ ကိုဝဏ္ဏကို ပြစ်မှုဟောင်းတစ်ခုနဲ့ ခြိမ်းခြောက်ထားတာလား။ ကိုဝဏ္ဏမှာ ဘာပြစ်မှု ရှိသလဲ၊ ကိုဝဏ္ဏနဲ့ ငါဟာ မိတ်ဆွေဆိုပေမယ့် ငယ်ပေါင်းတွေ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ ဒီမြို့ကိုရောက်တာ မကြာသေးဘူး၊ ကိုဝဏ္ဏရဲ့ငယ်ဘဝအကြောင်းကို မသိသေးဘူး၊ ဒီတော့ ကိုဝဏ္ဏရဲ့ ငယ်ဘဝကို စုံစမ်းရမယ်၊ ဘယ်သူ့ဆီမှာ စုံစမ်းရမလဲ၊ ဟုတ်ပြီ ... ကိုဝဏ္ဏရဲ့ငယ်ဘဝအကြောင်းကို ပြောနိုင်သူက ကိုဝဏ္ဏရဲ့ ပန်းချီဆွဲဖက်ဖြစ်တဲ့ ဦးဘစ်သိနိုင်တယ်”

ဟုဆိုကာ ဦးဘစ်ရှိရာသို့ ချက်ချင်းပင် ထွက်ခဲ့လေ၏။ ဦးဘစ်သည် မြို့လယ်ကောင်ရှိ စာကြည့်တိုက်နှင့်တွဲလျက်ရှိသော ဘိလိယက်ခုံ၌ရှိနေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဘိလိယက်ရှုံးနေသော ဦးဘစ်ကို ချောမောပြီး တရုတ်အဝိန်၏ ခေါက်ဆွဲဆိုင်သို့ ခေါ်သွားလေ၏။

ပြီးနောက် ခေါက်ဆွဲကြော်စား ပွဲစဉ် မှာယူစားသောက်

ကြပြီး ကျွန်ုပ်က ...

“ဒီနေ့ည ဦးဘစံနဲ့ တွေ့ရတာ ကျွန်တော်ရဲ့အမှုသည် ကိုဝဏ္ဏနဲ့ ပတ်သက်လို့ပါ။ ကိုဝဏ္ဏနဲ့ ဦးဘစံဟာ ပန်းချီ ရေးဖော်ရေးဖက်တွေဆိုတော့ တစ်ယောက်အကြောင်း တစ် ယောက် ကောင်းကောင်းသိမှာပေါ့”

ဟု ပြောလေရာ ပန်းချီဆရာကြီး ဦးဘစံကတော့ ချက်မှောင်ကြုတ်၍ ...

“ကျုပ်တို့က ပန်းချီပညာရှင်အချင်းချင်းမို့ ခင်မင်ကြတာ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက်ပိုင်းတော့ သူနဲ့ကျုပ် ပန်းချီ နဲ့ပတ်သက်တဲ့ အယူအဆလေးတွေကွဲပြီး တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် သိပ်မတွေ့ဖြစ်ဘူး။ ကျုပ်က သရုပ်မှန်ပန်းချီ ဘက်ကို အားသန်ပြီး ကိုဝဏ္ဏကတော့ စိတ္တဇပန်းချီဘက် ကို ရောက်သွားတယ်။ သူ့ရဲ့အတွေးသက်သက်နဲ့ ရေးထား တဲ့ပုံတွေကို ကျုပ် ခံစားလို့မရဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ပန်းချီဆရာကြီး ဦးဘစံအား မှန်တိုင်းနှင့်ပတ်သက်၍ မေးမြန်းကြည့်ရန် ကြံလိုက်၏။

“ကိုဝဏ္ဏရဲ့မိတ်ဆွေ မှန်တိုင်းဆိုတာ ဦးဘစံ ကြားဖူး သလား”

ဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ ပန်းချီဆရာဦးဘစံသည် ချက်မှောင်ကြုတ်၍ “မှန်တိုင်း ... မှန်တိုင်း ... ဟုတ်လား”ဟု ရေရှတ်လေရာ ကျွန်ုပ်သည် ဦးဘစံ၏အမူအရာကိုကြည့်၍ စိတ် အားတက်ကြွသွားပြီး အဖြေကို နားစွင့်လေ၏။

ဦးဘစံက ခေါင်းခါယမ်း၍ “ကျုပ်မသိဘူး”ဟု ဖြေလေရာ ကျွန်ုပ်၏ရင်ထဲတွင် ဦးဘစံ တစ်စုံတစ်ရာကို ထိမ်ဝှက် လိုက်သကဲ့သို့ ခံစားရလေ၏။ ဦးဘစံ မှန်တိုင်းကို ကျိန်းသေ သိရမည်ဟုလည်း တွေးမိ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဦးဘစံထံမှ ပြန်လာပြီးနောက် တစ်ည လုံး အိပ်မပျော်ဘဲ ကိုဝဏ္ဏ၏အကြောင်းကိုသာ တွေးတောနေမိ၏။

ကိုဝဏ္ဏတစ်ယောက် ဤမျှဆိုးမိုက်သောသူကို အဘယ်ကြောင့်
ရည်းစိမ့်ဥစ္စာများ ပုံအောပေးခဲ့လေသနည်း။

မုန်တိုင်းဆိုသူသည် လူမမယ်ကလေးငယ် တစ်
ယောက်ကို ပိန်းခြံထဲသို့ခေါ်ပြီး မဟားတရားပြုလုပ်ရန် ကြိုးပမ်း
သူဖြစ်၏။

မုန်တိုင်းသည် ကိုဝဏ္ဏကို များစွာပိုင်စိုးထားပုံရ၏။
ကလေးမလေးကို စော်ကားမိသဖြင့် ပြန်လည်ပေးလျော်ရမည့်ငွေ
ငါးထောင်ကို ကိုဝဏ္ဏထံမှ အလွယ်တကူ ရရှိခဲ့လေ၏။

ကိုဝဏ္ဏသည် အတိတ်က ဖုံးဖိထားရမည့် ပြစ်ချက်
တစ်ခု ရှိလေသလော။

မုန်တိုင်းဆိုသော လူဆိုးသည် ကိုဝဏ္ဏကို ထိုအချက်
ကို အကြောင်းပြု၍ အချိန်ယူထားခြင်းပေလော။ ကျွန်ုပ်သည်
နံနက်အရုဏ်တက်အချိန်ရောက်မှ အိပ်မောကျသွားလေ၏။

ကျွန်ုပ် အိပ်မပျော်မီအချိန်၌ ...

“မုန်တိုင်းဆိုတဲ့ လူယုတ်မာကို မြင်ဖူးအောင် အကဲခတ်
ကြည့်မယ်၊ ဒါဆိုရင် ကိုဝဏ္ဏရဲ့သေတမ်းစာနဲ့ ပတ်သက်
တဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို ငါ နားလည်နိုင်တယ်”

ဟု တွေးလိုက်မိ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုအချိန်မှစ၍ မင်းကြီးလမ်းရှိ ကိုဝဏ္ဏ
၏ ပန်းချီဆွဲရန် ဝယ်ယူထားသော အိမ်နီကြီးကို မသိမသာ
စောင့်ကြည့်လေ၏။ အိမ်နီကြီး၏ မနီးမဝေး၌ အကြော်ဆိုင်လေး
တစ်ဆိုင်ရှိ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ညနေတိုင်း အကြော်ဆိုင်လေး၌ မပျက်
ကွက် စားသောက်ရင်း စောင့်ကြည့်လေ၏။ ထိုသို့စောင့်ကြည့်
ပြီး (၃)ရက်မြောက်သောနေ့ ညမှောင်ရီသမ်းစအချိန်၌ အကြော်
ဆိုင်ရှေ့မှ ရုပ်ရည်ကြမ်းတမ်းသော လူတစ်ယောက် ဖြတ်လျှောက်
သွားကြောင်း သတိပြုမိ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုသူကို မုန်တိုင်းဖြစ်ကြောင်း ရိပ်စား
သွားပြီး အကြော်ဆိုင်မှထ၍ သူ၏ နောက်သို့လိုက်ခဲ့၏။

၁၁ မင်းမြတ်သူရ

ထိုသူသည် အိမ်နီးကြီး၏ အရှေ့ဘက်ခြံတံခါး
သောကို ဖွင့်နေလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မုန်တိုင်း၏အနီးသို့ တိုးကပ်သွားပြီး
တည်ကြည်သော အမူအရာဖြင့် ...

“အိမ်ထဲမှာ ကိုဝဏ္ဏ ရှိသလား၊ ကျုပ်က ကိုဝဏ္ဏရဲ့မိခင်
ဆွေပါ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မုန်တိုင်းသည် သော့ဖွင့်နေရာ
ကိုယ်ခန္ဓာ ဆတ်ခနဲ တုန်သွားပြီး ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်
၏။

မုန်တိုင်း၏မျက်နှာသည် အနီးကပ်ကြည့်သောအခါ
မှပင် ကြမ်းတမ်းသောရုပ်လက္ခဏာရှိကြောင်း ပိုမိုပေါ်လွင်၏။

သူ၏ဆံပင်များသည် ရှည်လျားပြီး မသပ်မရပ်ကြ
ကာ ကုပ်ပေါ်သို့ဝဲကျနေ၏။

မုန်တိုင်းသည် မနှစ်မြို့သော အမူအရာဖြင့် အနောက်
သို့လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ကိုဝဏ္ဏ ဒီအိမ်မှာ မနေပါဘူး၊ ဒီအိမ်မှာ ကျုပ်တစ်ယောက်
တည်းနေတယ်”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်သည် အိမ်ထဲသို့ဝင်ရန်
ဆင်လျှော့လိုက်ပြီး မုန်တိုင်း၏မျက်လုံးများကို ကြည့်၍ ...

“ကိုယ့်လူနာမည်က မုန်တိုင်းလို့ ခေါ်တယ်ထင်တယ်”
ဟု ပြောလိုက်၏။

မုန်တိုင်းသည် ကျွန်ုပ်၏စကားကြောင့် ရိုင်းပျသော
မျက်လုံးများ ပြူးဝိုင်းသွားပြီး ...

“နေပါဦး၊ ခင်ဗျားကို ကျုပ်မသိပါဘူး၊ ခင်ဗျားဘာဖြစ်လို့
ကျုပ်နာမည်ကို သိနေရတာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ၊ ကျွန်ုပ်သည် မုန်တိုင်း၏
မျက်လုံးများကိုကြည့်၍ ...

“ကျုပ်လည်း ခင်ဗျားရဲ့မိတ်ဆွေ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့
ခင်ဗျားနာမည်ကိုတော့ ကျုပ်မိတ်ဆွေ ကိုဝဏ္ဏဆီက ကြား
ခဲ့တာပဲ”

ဟု ပြောလေရာ မုန်တိုင်းဆိုသူသည် ကျွန်ုပ်တို့
ဒေါသတကြီးကြည့်၍ ...

“ဒီမှာ ကိုဝဏ္ဏက ကျုပ်အကြောင်းကို ဘယ်သူမှ မပြော
ဘူး၊ သူ့မှာ ပြောပိုင်ခွင့်လည်းမရှိဘူး၊ ခင်ဗျား လိမ်ပြော
နေတာပဲ”

ဟု ပြောကာ အိမ်နီးကြီး၏တံခါးကို ဝှန်းခနဲ
ဆောင့်ပိတ်၍ ဝင်ရောက်သွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်ဟာ အိမ်နီးကြီးရဲ့တံခါးပေါက်ရှေ့မှာ တစ်
ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့လေ၏။

မုန်တိုင်းဆိုသော လူဆိုးလူသွမ်းနှင့် ကျွန်ုပ် ထိပ်တိုက်
ဆုံတွေ့လိုက်သဖြင့် မုန်တိုင်း၏ရိုင်းပျမှုကို မျက်ဝါးထင်ထင်မြင်
လိုက်ရလေ၏။

ထိုသူ၏ ရိုင်းပျသော အမူအရာနှင့် မရိုးဖြောင့်သော
အမူအကျင့်များကြောင့် ကျွန်ုပ်အမှုသည် ကိုဝဏ္ဏအတွက် ရတက်
ပွေမိ၏။

ထိုလူရိုင်းသည် ကိုဝဏ္ဏကို တစ်စုံတစ်ခုသော နိုင်
ဆဲကံနှင့် အကျပ်ကိုင်ထားပုံရ၏။ ကိုဝဏ္ဏသည် ကျွန်ုပ်၏အမှု
သည်တစ်ယောက် ဖြစ်သဖြင့် ဝတ်လုံတော်ရကောင်းတစ်ယောက်
အနေဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ တာဝန်ရှိ၏။

ထို့ကြောင့် ကိုဝဏ္ဏထံသို့ ယခုပင် သွားရောက်တွေ့
ဆုံရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး ဧရာဝတီလမ်းရှိ ကိုဝဏ္ဏ၏တိုက်အိမ်
ကြီးသို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ခြံတံခါးဝသို့ရောက်သော
အခါ တံခါးဝရှိ ခေါင်းလောင်းကို တီးလိုက်၏။

ထိုအခါ ကိုဝဏ္ဏ၏တပည့်တစ်ဦးဖြစ်သူ မောင်စိန်
ထွက်လာပြီး မောင်စိန်က ...

“ဝတ်လုံတော်ရမင်း အိမ်ကိုရောက်မလာတာ ကြာပြီ
နော်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်က ခြံထဲသို့ ဝင်ရောက်
ခဲ့ပြီး ခမ်းနားကြီးကျယ်သော အိမ်ကြီးဆီသို့ မျက်လုံးထောင့်ညှိ
ကာ ...

“ကိုဝဏ္ဏ အိမ်မှာရှိသလား”

ဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ မောင်စိန်က ခေါင်းခါယမ်း၍ ...

“ဆရာ မရှိပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ညနေကတည်းက အိမ်ကထွက် သွားတယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်သည် စိုးရိမ်ပူပန်စိတ် ဖြစ်လာသွားပြီး ...

“အိမ်နီးကြီးကို မုန်တိုင်း ဆိုတဲ့လူ ဝင်သွားတာ တွေ့လိုက် ရတယ်၊ ကိုဝဏ္ဏ အိမ်နီးကြီးမှာ ရှိနေမယ်ဆိုရင် မုန်တိုင်း ဆိုတဲ့လူနဲ့ တွေ့မှာပဲ၊ ကိုဝဏ္ဏအတွက် ငါ စိုးရိမ်တယ်၊ ဒီလူရဲ့အမူအရာက မသင်္ကာစရာ ကောင်းနေတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ မောင်စိန်က လက်ကာ ပြ၍ -

“စိတ်မပူပါနဲ့၊ ဝတ်လုံတော်ရမင်း၊ မုန်တိုင်းဆိုတဲ့လူမှာ အိမ်နီးကြီးရဲ့သော့ပိုတစ်ချောင်းရှိတာ ကျွန်တော်တို့ သိပါ တယ်”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်သည် အံ့သြဟန်ဖြင့် ...

“ဟင်း ... သော့ပိုတစ်ချောင်း ရှိတယ်ဆိုတာ မင်းတို့သိ တယ်ပေါ့၊ ကိုဝဏ္ဏက မုန်တိုင်း ဆိုတဲ့လူကို တော်တော် အရေးပေးနေသလား”

ဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ မောင်စိန်က ခေါင်းညှိတ်

၍ ...

“အရေးပေးတာတော့ မပြောနဲ့တော့ ဆရာရယ်၊ ကျွန်တော် တို့အားလုံး မုန်တိုင်းဆိုတဲ့လူရဲ့စကားကို တစ်သေမတိမ်း နားထောင်ရမယ်တဲ့၊ မုန်တိုင်းစကားကို မနာခံတဲ့လူကို အလုပ်က ချက်ချင်းထုတ်ပစ်မယ်တဲ့၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် တို့လည်း မုန်တိုင်းဆိုတဲ့လူကို မချစ်သော်လည်း အောင့် ကာနမ်းနေရတယ်ဗျ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်သည် ဝေခွဲရခက်သော အမူအရာဖြင့် ...

“အဲဒီ မုန်တိုင်းဆိုတဲ့လူက ဒီအိမ်မှာ ကိုဝဏ္ဏနဲ့လာပြီးတွေ့လေ့ရှိသလား”

ဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ မောင်စိန်က ခေါင်းခါယမ်း

ခါ

“မုန်တိုင်းဆိုတဲ့ကောင်ကြီး ဒီအိမ်ကိုတော့ လာလေ့သိပ်မရှိဘူး၊ သူက ဆရာပန်းချီဆွဲလေ့ရှိတဲ့ အိမ်နီးကြီးကိုပဲ ဝင်ထွက်နေတာများတယ်၊ ဒီလူရဲ့ပုံစံက ကြောက်စရာကြီးနော် ဆရာ၊ စကားအပြောအဆိုလည်း ရိုင်းပျံတယ်၊ ဆရာလိုလူက ဒီလူကြီးနဲ့ ပေါင်းသင်းနေတာ အံ့သြစရာပဲ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်သည် မောင်စိန် ကိုယ်တိုင် မုန်တိုင်းဆိုသူနှင့် ပတ်သက်၍ ကိုဝဏ္ဏအပေါ် နားမလည်နိုင်ခြင်းကို ရိပ်စားမိသွား၏။ ထို့ကြောင့် မောင်စိန်၏အနီးသို့ကပ်၍ လေသံတိုးတိုးဖြင့် ...

“ဒီမှာ မောင်စိန်၊ ငါလည်း ဒီလူနဲ့ပတ်သက်လို့ မင်းဆရာကို စိုးရိမ်လို့ စောင့်ကြည့်နေတာပဲ၊ မင်းဆရာဟာ ဒီလူရဲ့ အနိုင်ကျင့်တာ ခံရနိုင်တယ်၊ ဒါကြောင့် အခြေအနေကို မင်းတို့ စောင့်ကြည့်ပါ၊ မသင်္ကာစရာတစ်ခုခုဖြစ်ရင် ငါတို့ အမြန်ဆုံး အကြောင်းကြားပါ၊ ကိုဝဏ္ဏဟာ ချီရိတ်ဆွဲလည်းဟုတ်၊ အမှုသည်ဆိုလည်း ဟုတ်တယ်ကွာ၊ သူ့လိုလူကို ဘေးမသိရန်မခအောင် စောင့်ရှောက်ဖို့ ငါ့မှာစတ္တရားရှိတယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

မောင်စိန်သည် ကျွန်ုပ်၏သဘောကို နားလည်သွားပြီး မုန်တိုင်းနှင့် ပတ်သက်၍ အထူးသတိပြု၍ စောင့်ကြည့်မည်ဆို၏။

ကျွန်ုပ် အိမ်သို့ပြန်ရောက်သောအခါ မမြခက်သည် မမျှော်လင့်ဘဲ ကျွန်ုပ်၏အိမ်သို့ ရောက်ရှိနေပြီး ...

“အစ်ကိုကို ညစာစားဖို့ စောင့်နေတာ၊ ညစာစားပြီးရင်
အစ်ကိုနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး မတွေ့ရတာ ကြာပြီ၊ ဒီနေ့ည
ဒီမှာပဲ အိပ်လိုက်တော့မယ်”

ဟု ပြောကာ ကျွန်ုပ်ကို သိုင်းဖက်လိုက်လေ၏။
ကျွန်ုပ်သည် ယခင်ကကဲ့သို့ မမြခက်ကို စိတ်တူကိုယ်တူ မကြင်
နာနိုင်ဘဲ နောက်တစ်နေ့ ကိုဝဏ္ဏနှင့် သွားတွေ့ရန်သာ စိတ်ထဲ
တွင် တွေးတောနေမိ၏။

မမြခက်သည် ကျွန်ုပ်၏အေးတိအေးစက် အမူအရာ
ကြောင့် အိပ်ရာထဲတွင် လှဲအိပ်နေရင်း ...

“အစ်ကိုကို ကြည့်ရတာ စိတ်ပင်ပန်းနေပုံရတယ်၊ မြနဲ့နေ
ရတာ စိတ်မပါသလိုကြီးပဲ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်သည် အလုပ်ကိစ္စများကို
ခေါင်းထဲမှ ထုတ်ပစ်လိုက်ပြီး မမြခက်ကို ပွေ့ဖက်၍ ဆွဲယူလိုက်
ကာ ...

“အခု စိတ်ပါလာပြီ”

ဟု ပြောဆိုကာ သူမ၏ပါးနှစ်ဖက်ကို နမ်းရှုံ့လေ
တော့၏။

မမြခက်သည် ကျွန်ုပ်၏အမူအရာကြောင့် အလွန်
သဘောကျပြီး တခစ်ခစ် ရယ်မောနေလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် နောက်တစ်နေ့နံနက် အိပ်ရာထပြီး
နံနက်စာကို ကမန်းကတန်းစားကာ ရော့တီလမ်းရှိ ကိုဝဏ္ဏ၏
အိမ်ကြီးသို့ ထွက်ခဲ့၏။

ကိုဝဏ္ဏ၏ခြံတံခါးခေါင်းလောင်းကို တီးလိုက်သော
အခါ မောင်စိန် ဆိုသောလူငယ် ရောက်လာပြီး လေသံတီးတိုး
ဖြင့် ...

“ဆရာ ခြံအနောက်က ဥယျာဉ်ထဲမှာ ရှိပါတယ်”

ဟု ဆိုကာ ကျွန်ုပ်ကို ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

ကိုဝဏ္ဏ အိမ်ကြီး၏အနောက်၌ ဥယျာဉ်ငယ်လေး
တစ်ခုကို ဖန်တီးထား၏။

ဥယျာဉ်၏တစ်နေရာ၌ ရေကန်ငယ်လေးရှိပြီး ရေကန်ထဲတွင် ကိုဝဏ္ဏ မွေးထားသော ငါးများရှိ၏။

ကိုဝဏ္ဏသည် ကျွန်ုပ်ကို ကျောခိုင်း၍ ရေကန်အနီးရှိ ထိုင်ခုံ၌ထိုင်ကာ ငါးများကို အစာကျွေးနေ၏။ ကိုဝဏ္ဏသည် ကျွန်ုပ်ကို လှည့်မကြည့်ဘဲ ...

“ထိုင်ဖို့ ကိုခန့်ကျော်၊ မတွေ့ရတာတောင် ကြာပြီနော်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ရက်က အိမ်ကိုလာသွားတယ်မှတ်တယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်က ကိုဝဏ္ဏ၏အနီး၌ထိုင်

၌ -

“ဟုတ်တယ် ကိုဝဏ္ဏ၊ သေတမ်းစာနဲ့ပတ်သက်ပြီး အရေးကြီးတဲ့စကား ပြောချင်လို့ပါ။ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်ဟာ အမှုသည်ဆိုလည်း ဟုတ်တယ်၊ မိတ်ဆွေဆိုလည်း ဟုတ်တယ်၊ ဒါကြောင့် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောမယ်ဗျာ”

ဟု ပြောလေ၏။ ကိုဝဏ္ဏသည် ငါးစာကျွေးနေရာမှ ကျွန်ုပ်ဘက်သို့လှည့်၍ ...

“ပြောပါ ကိုခန့်ကျော်၊ ဘာပြောချင်လို့တုံး၊ ဒါပေမဲ့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သေတမ်းစာကိုတော့ ပြန်ပြင်ဖို့ စိတ်ကူးမရှိဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ရင်ထဲရှိ စိုးရိမ်သောကကို ကိုဝဏ္ဏ ရိပ်မိနေပုံရ၏။ သေတမ်းစာကို မပြင်ဘူးဟူ၍ ကြိုတင်ပြောဆိုနေ၏။

ကျွန်ုပ်က ကိုဝဏ္ဏကိုကြည့်၍ လေးနက်သောအမူအရာဖြင့် ...

“ဒီမှာ ကိုဝဏ္ဏ၊ ခင်ဗျားရဲ့သေတမ်းစာထဲကလူကို ကျုပ်သိနေပြီဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလူက လူကောင်းတစ်ယောက်မဟုတ်ဘူးနော်၊ ခင်ဗျားအတွက် စိုးရိမ်လို့ ကျုပ် သတိပေးနေတာ၊ သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျုပ် သိသမျှ ...

ဟု ဆိုလိုက်ရာ ကိုဝဏ္ဏက ခေါင်းခါယမ်း၍ လက်တင်ပြလိုက်ပြီး ...

“တော်ဝါတော့ ကိုခန့်ကျော်၊ မုန်တိုင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျုပ် ဘာမှမကြားချင်ဘူး၊ ကောင်းတာ မကောင်းတာတွေ လည်း မကြားချင်ဘူး၊ ကျေးဇူးပြုပြီး မုန်တိုင်းအကြောင်း ဆိုရင်တော့ မပြောပါနဲ့တော့”

ဟု ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍...

“ကိုဝဏ္ဏ ကျုပ် ပြောပါရစေ၊ ကျုပ်မှာပြောဖို့တာဝန်ရှိနေ တယ်၊ ခင်ဗျားက ကျုပ်ရဲ့အမှုသည်ပါဗျ၊ ခင်ဗျားရဲ့သာရေး နာရေးတွေအားလုံး ကျုပ်သိရမှာပေါ့၊ ဒီမှာ ခင်ဗျားမှာ ဘာအခက်အခဲ ရှိသလဲ၊ ကျုပ်ကို ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ဖွင့် ပြောစမ်းပါ၊ ကျုပ်က ဝတ်လုံတော်ရ တစ်ယောက်ပါ၊ ခင်ဗျားရဲ့ အခက်အခဲကို ကျုပ် ကူညီနိုင်ပါတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်၏စကားကြောင့် ကိုဝဏ္ဏက

ခေါင်းခါယမ်း၍ ...

“ကျုပ်မှာ ဘာအခက်အခဲမှ မရှိပါဘူး၊ ခင်ဗျားစိတ်အေး အေးထားပါ၊ ကျုပ်အပေါ်မှာ စေတနာထားတာ ကျေးဇူး တင်ပါတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်က ကိုဝဏ္ဏစကားကြောင့်

ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး ...

“ဒီမှာ မုန်တိုင်းက လှကောင်းမဟုတ်ဘူးဗျ၊ သူ့ရဲ့စိတ်ဟာ မူမမှန်ဘူး၊ လူမမယ်ကလေးငယ်လေးကို မုဒိမ်းကျင့်ဖို့ ကြိုးစားတဲ့လူ၊ ဒီအကျင့်စရိုက်တွေကို ခင်ဗျား သိဖို့လိုတယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကိုဝဏ္ဏသည် ကျွန်ုပ်၏စကား

ကြောင့် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သော အမူအရာ ဖြစ်ပေါ်သွားသော် စည်း အံကိုကြိတ်၍ ...

“ဒီမှာ ... မုန်တိုင်း ဘာဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်ဂရုမစိုက်ဘူး၊ သူ့ ကို ဝေဖန်ချင်စိတ်လည်း သိပ်မရှိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ခင်ဗျားတို့ သိလာမှာပါ၊ လောလောဆယ် တော့ ဒီကိစ္စကို သည်းခံပါဗျာ”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်က ကိုဝဏ္ဏကို နားမလည်
ဟန်ဖြင့်ကြည့်၍ ...

“ကိုဝဏ္ဏ ... ခင်ဗျား လျှို့ဝှက်လွန်းတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်က
ကိုယ့်အမှုသည်အတွက် စိုးရိမ်လို့ သတိပေးနေတာဗျ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကိုဝဏ္ဏက အေးအေး
သက်သာဟန်ဖြင့် ...

“ခင်ဗျားစိတ်ထဲမှာ မုန်တိုင်းက ကျုပ်ကို ထိခိုက်နာကျင်
အောင်လုပ်မယ်၊ စိတ်ဆင်းရဲအောင် လုပ်မယ်လို့ ထင်နေ
တယ် မဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားထင်တာတွေ တစ်ခုမှမဟုတ်
ဘူး၊ ဒီမှာ ကိုခန့်ကျော်၊ မုန်တိုင်းက ကျုပ်ကို ဘယ်တော့
မှ ဒုက္ခပေးလို့ မရဘူးဆိုတာ ခင်ဗျား မြဲမြဲမှတ်ထားပါ၊
မုန်တိုင်းဟာ ကျုပ်လက်အောက်မှာပဲရှိတယ်၊ သူဟာ
ကျုပ်ကို မလှန်ရဲပါဘူး၊ မုန်တိုင်းနဲ့ ပတ်သက်တဲ့အကြောင်း
တွေက ကျုပ်ရဲ့မိသားစု ကိုယ်ရေးကိုယ်တာအရေးဖြစ်တဲ့

အတွက် မဆွေးနွေးချင်သေးဘူးဗျာ၊ တစ်နေ့နေ့မှာတော့
ခင်ဗျား အရင်ဆုံး သိခွင့်ရမှာပါ”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကိုဝဏ္ဏ၏ ကိုယ်ရေး
ကိုယ်တာကိစ္စ ဆိုသဖြင့် ဆက်လက်မေးမြန်းရန် အခက်တွေ့သွား
လေ၏။ ကိုဝဏ္ဏက ဆက်လက်၍ ...

“ကျုပ်မှာ ဘာအန္တရာယ်မှ မရှိဘူးဆိုတာ ကျုပ် အသိဆုံး
ပဲ၊ ဒီမှာ ကိုခန့်ကျော်၊ ခင်ဗျားနဲ့ သနားစရာကောင်းတဲ့
မုန်တိုင်းနဲ့ တွေ့ပြီးပြီဆိုတာ ကျုပ်သိတယ်၊ မုန်တိုင်းက
အသက်ငယ်ပြီး ဘဝအတွေ့အကြုံ နည်းပါးလွန်းတော့
လူကြီးကို လူကြီးမှန်းမသိဘဲ မောက်မာရိုင်းစိုင်းတတ်တယ်၊
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ကို ငွေမယူပါနဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်မရှိရင် ကျုပ်
ရဲ့စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေအားလုံး မုန်တိုင်းအတွက် လွှဲအပ်ထား
တယ်၊ ကျုပ်မရှိရင် မုန်တိုင်းကို ကူညီပါဗျာ၊ ဒီမှာ ကိုခန့်
ကျော် ကူညီမယ်လို့ ကျုပ်ကို ကတိပေးစမ်းပါ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်သည် ကိုဝဏ္ဏကို လူရိုးထု
ကောင်းတစ်ယောက်က မုန်တိုင်းကဲ့သို့ ရိုင်းစိုင်းကြမ်းတမ်းပြီး
မုဒိမ်းမှုတူလွန်ရန် ကြိုးစားသော လူတစ်ယောက်အား အကူ
အကွယ်ပေးခြင်းကို များစွာ နားမလည်နိုင်အောင် ပြစ်မိ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကိုဝဏ္ဏ၏ တောင်းဆိုမှုကို မငြင်းခုံ
နိုင်သဖြင့် သူ၏အလိုကျ ကတိပေးလိုက်သော်လည်း မုန်တိုင်းနှင့်
ကိုဝဏ္ဏ၏ကြားရှိ လျှို့ဝှက်မှုကို မရ၊ရအောင် စုံစမ်းရန် ဆုံးဖြတ်
လိုက်လေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကိုဝဏ္ဏထံမှ ပြန်လာပြီးနောက် ရုံးခန်း
ထဲသို့ဝင်ကာ မီးခံသတ္တောကိုဖွင့်၍ ကိုဝဏ္ဏ၏ သေတမ်းစာထု
ပြန်လည်ဖတ်ရှုနေမိ၏။ သေတမ်းစာ၏ တစ်နေရာ၌ ပါရှိသော

“အကယ်၍ ကျွန်ုပ် ကွယ်လွန်ခြင်းမရှိဘဲ ဤကမ္ဘာမြေ
ကျွန်ုပ် ပျောက်ဆုံးသွားလျှင် ပျောက်ဆုံးပြီး (၆)လပြည့်သည့်
အချိန်၌ စည်းစိမ်ဥစ္စာများကို မုန်တိုင်းလက်သို့ လွှဲအပ်ရန်
မည်”

ဟူသော စာကြောင်းကို အကြိမ်ကြိမ်ဖတ်ရှု၍ ခေါင်း
ခါယမ်းလိုက်ပြီး ...

“ကိုဝဏ္ဏရဲ့ သေတမ်းစာမှာ ထူးခြားမှုတစ်ခုတော့ရှိတယ်၊
ဤကမ္ဘာမြေမှ ကျွန်ုပ် ပျောက်ဆုံးသွားလျှင်ဆိုတဲ့ စကားက
သိပ်ထူးဆန်းတယ်၊ ပျောက်ဆုံးသွားတယ်ဆိုတာ ဘာကို
ဆိုလိုတာလဲ၊ လူဟာ အလိုလိုနေရင်း ဘာကြောင့် ပျောက်
ဆုံးသွားရမှာလဲ၊ ပျောက်ဆုံးတယ်ဆိုတာ သေဆုံးတာနဲ့
အဓိပ္ပာယ်ချင်း ကွာခြားတယ်၊ ဒါဟာ ကိုဝဏ္ဏနဲ့ မုန်တိုင်း
ရဲ့ကြားက လျှို့ဝှက်ချက်ပဲ၊ ဒီလျှို့ဝှက်ချက်ကို ငါ မရ၊
ရအောင် စုံစမ်းမယ်”

ဟု တစ်ကိုယ်တည်း ရေရှတ်လိုက်မိလေတော့၏။

တစ်ညသ၌ မြို့လယ်ကောင် နာရီစင်အနီး၌ ဖွင့်
လှစ်ထားသော အညာသူမ မသဲဖြူ၏ ကုန်စုံဆိုင်ပိတ်ရန် ပြင်ဆင်
နေလေ၏။ မသဲဖြူ၏ ကုန်စုံဆိုင်ကို မြို့ပေါ်ရှိ လူတော်တော်များ
များ ဝယ်ယူလေ့ရှိ၏။

မသဲဖြူသည် သူမ၏ဆိုင်၌ ကူညီရောင်းချ၍ အညာ
သား လူငယ်လေးသုံးယောက်ကို ငှားရမ်းထားလေ၏။ မသဲဖြူ
သည် ကုန်စုံဆိုင်ကို ည(၉)နာရီဆိုလျှင် ပိတ်ပြီးဖြစ်၏။

ကုန်စုံဆိုင် ပိတ်ကာနီးသောအခါ အညာသားလူငယ်
တစ်ဦးက လမ်းတစ်ဖက်ရှိ ကာကာဆိုင်ရှိ မသဲဖြူအကြိုက်
လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် သွားဝယ်ပေးရ၏။

အညာသားလူငယ်လေးတွေဟာ ကုန်စုံဆိုင်ကို ကူညီ
သိမ်းဆည်းပေးပြီးတော့ ...

“မေရေ ကျုပ်တို့ သွားမယ်ဗျို့။”

ဆိုပြီး စက်ဘီးကိုယ်စီနင်းပြီး ပြန်သွားကြတာ

အဲဒါ

အညာသားလူငယ်တွေဟာ မြို့တစ်နေရာက ပျဉ်
ထောင်အိမ်ကလေးမှာ အိပ်စက်ကြ၏။

ထိုအိမ်ကလေး၌ မသဲဖြူ၏ကုန်စုံဆိုင်မှာ ပစ္စည်း
များကို သိုလှောင်ရာနေရာလည်းဖြစ်၏။

မသဲဖြူဟာ အညာသားလေး ဝယ်ပေးသွားသော
ထက်ဖက်ရည်ကို တစ်မိနစ်သောက်ပြီး ကုန်စာရင်းများ တွက်ချက်
ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

အညာသားလူငယ်လေးတွေဟာ စက်ဘီးကိုယ်စီနင်း
ရင်း တစ်လမ်းလုံး မသဲဖြူရဲ့ ချောပုံလှပုံတွေကို ပြောဆိုကြပေ၏။

မသဲဖြူသည် အသက်(၂၇)နှစ်အရွယ် ရှိနေသဖြင့်
အပျိုကြီးတစ်ပိုင်း ဖြစ်နေသော်လည်း မိန်းမဓာတ်ယောက်၏အလှ
အပများ အဖွဲ့ထွားဆုံးအချိန်ဖြစ်၏။

မသဲဖြူ၏ ခါးသိမ်သိမ် တင်စွင့်စွင့်နှင့် ရင်ထွား
ထွားများသည် ကာလသားများ၏ အိပ်မပျော်သောညများကို
ရှည်လျားစေ၏။ မသဲဖြူသည် အညာမှာ စီးပွားရှာမကောင်းသဖြင့်
ဤအရပ်သို့ လာရောက်ပြီး ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားခဲ့ခြင်းဖြစ်
၏။

မသဲဖြူသည် အချိန်တန် အရွယ်ရောက်၍ လောင်ယူ
သားမွေးလုပ်ရမည့်အချိန်သို့ ရောက်နေလေ၏။ သို့သော် မသဲဖြူ
သည် အညာသူပိပီ လွန်စွာကပ်စေးနည်းပြီး ဒိမ်း၏စည်းစိမ်များကို
ယောက်ျားဖြစ်သူက မောင်ပိုင်စီးသွားမှာ စိုးသဖြင့် ကြိတ်မှိတ်ပြီး
တစ်ကိုယ်တည်းနေ၏။

မသဲဖြူသည် လက်ဖက်ရည်ကို တစ်မိနစ်သောက်ရင်း
ကုန်စာရင်းတွက်နေစဉ် ဆိုင်တံခါးခေါက်သံ ကြားလိုက်ရ၏။
မသဲဖြူက မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ...

“ညဘက် အိပ်မပျော်လို့ ဘူးသီးခိုး၊ ကြက်ခိုးပြီး ကာလ
သားဟင်းချက်မယ့် ကောင်လေးတွေ ထင်တယ်”

ဟု ရေတွဲတံလေ၏။ မသဲဖြူ၏ ဆိုင်ပိတ်သော်လည်း
ကာလသားလူငယ်များသည် ရေတံသီး၊ ကြက်သွန် စသည်တို့ကို
ဝယ်ယူလေ့ရှိ၏။

ထိုသို့ဝယ်ယူရင်း လူငယ်လေးများနှင့် ရိသဲသဲစကား
ပြောဆိုနေခြင်းကို မသဲဖြူ အလွန်နှစ်သက်၏။

ထို့ကြောင့် ထိုင်ရာမှထ၍ မှန်ရှေ့တွင် မျက်နှာကို
ပြိုင်လိုက်ပြီး တံခါးဆီသို့ လျှောက်လှမ်းသွားလေ၏။

တံခါးအနီးသို့ ရောက်သောအခါ တံခါးခေါက်သံ
ပြင်းပြင်းကို ကြားရသဖြင့် မသဲဖြူက ...

“လာပါပြီတော်၊ ဘာဖြစ်လို့ တံခါးကို ဒီလောက်ခေါက်
နေတာလဲ”

ဟု ပြောရင်း တံခါးဖွင့်ရန် မှန်ကြားမှ ချောင်းကြည့်
လိုက်၏။ ထိုအခါ ကာလသားလူငယ်လေးများကို မတွေ့ရဘဲ
အလွန်ရုပ်ရည်ကြမ်းတမ်းသော လူကြမ်းကြီးတစ်ယောက်ကို တွေ့
လိုက်ရသဖြင့် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားလေ၏။

မသဲဖြူသည် လူကြမ်းကြီးကို ရွံရှာစွာကြည့်ရင်း ...

“ဆိုင်ပိတ်ပြီ၊ ဘာမှဝယ်မရတော့ဘူး”

ဟုဆိုကာ ဆိုင်ထဲသို့ ပြေးဝင်ခဲ့လေ၏။ လူကြမ်း

ကြီး၏ တံခါးခေါက်သံကို မကြားရတော့ချေ။

မသဲဖြူသည် လူကြမ်းကြီး၏ ကြောက်ရွံ့ဖွယ်ပုံရိပ်
ကို မြင်ယောင်ရင်း ကြက်သီးများပင် ထသွားမိ၏။

ခဏကြာသောအခါမှ စိတ်တည်ငြိမ်သွားပြီး ရေမိုး
ချိုး သနပ်ခါးလိမ်း၍ အိပ်စက်ရန် ပြင်ဆင်လေ၏။ မသဲဖြူ
သည် လုံချည်ရင်လျားပြီး ရေချိုးရန် ကုန်စုံဆိုင်အနောက်သို့
ထွက်ခဲ့၏။

မသဲဖြူ၏ ရေချိုးခန်းကို သွပ်ပြားများနှင့် လုံခြုံ
အောင် ကာရံထားလေ၏။

မသဲဖြူသည် စဉ်းစားထဲရှိရေကို ခွက်ဖြင့်ခပ်၍ တဖွမ်း
ဗွမ်းချိုးနေလေ၏။

အေးမြသောရေကို ချိုးလိုက်ရသဖြင့် မသဲဖြူ တစ်
ကိုယ်လုံး လန့်ဆန်းကြည်လင်သွားလေ၏။ မသဲဖြူသည် ရေချိုး
ပြီးနောက် ကြိုးတန်း၌တင်ထားသော မျက်နှာသုတ်ပဝါကို ဆွဲယူ
လိုက်၏။

ထိုအခါ ကြိုးတန်းအနောက်၌ ကြောက်ရွံ့ဖွယ်
ဇုတ်နှာကြီးကို မမျှော်လင့်ဘဲ မြင်လိုက်ရသဖြင့် မသဲဖြူသည်
အသံကုန် ဟစ်အော်လိုက်၏။

ကြိုးတန်းအနောက်မှ ကြောက်ရွံ့ဖွယ်လူကြမ်းကြီး
ထွက်လာပြီး မသဲဖြူကို ကြမ်းတမ်းစွာ ဆောင့်တွန်းလိုက်ရာ
မသဲဖြူသည် ခုတင်ပေါ်သို့ ပက်လက်လန့်ကျသွား၏။

မသဲဖြူသည် ကြောက်လွန်း၍ စူးစူးဝါးဝါး အော်
လိုက်ရာ လူကြမ်းကြီးက မသဲဖြူ၏ပါးစပ်ကို ကြမ်းတမ်းစွာပိတ်
ထားလိုက်၏။ ထို့နောက် မသဲဖြူ၏ အဝတ်အစားများကို ကြမ်း
တမ်းစွာ ဆွဲချွတ်လေတော့၏။ မသဲဖြူသည် အော်ဟစ်ရုန်းကန်
ရင်း ငြိမ်သက်ကျသွားလေ၏။

မသဲဖြူ တစ်ညလုံး သူ့မဘဝမှာ မရောက်ဘူးတဲ့
နယ်မြေကို ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ဖွယ် အတိနှင့် ကျော်ဖြတ်ခဲ့ရ
လေ၏။

— နောက်တစ်နေ့နံနက်၌ အညာသားလေးများ ဆိုင်ဖွင့်
နေ့ ရောက်ရှိလာသောအခါ မသဲဖြူကို ခေါ်မရသဖြင့် မသင်္ကာ
ဖြစ်ပြီး တံခါးဖျက်၍ ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့၏။

ထိုအခါ အိပ်ရာထဲ၌ ဓားဒဏ်ရာဖြင့် သေဆုံးနေ
သော သနားစဖွယ် မသဲဖြူကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် အညာသားများ
အထိတ်တလန့် အော်ဟစ်လိုက်ကြလေ၏။

မမြခက်သည် ဈေးသွားရင်း နာရီစင်ကြီးရှေ့သို့
ဆုတ်သောအခါ မသဲဖြူ၏ကုန်စုံဆိုင်ရှေ့၌ လူအများ ဝိုင်းအုံ
နေကြောင်း တွေ့ရသဖြင့် အံ့သြသွားလေ၏။

မမြခက်သည် လူအုပ်ထဲတိုးဝင်၍ စပ်စုကြည့်သော
အခါ မသဲဖြူ၏ထိတ်လန့်ဖွယ်သတင်းကို ကြားရပြီး ထိတ်လန့်
တုန်လှုပ်သွားလေ၏။

မမြခက်သည် ထိုသတင်းကို ချစ်သူဖြစ်သူ ကိုခန့်
ဆျော်အား အမြန်ဆုံးပြောဆိုရန် လူအုပ်ထဲမှ တိုးထွက်လိုက်၏။
ထိုအခိုက်မှာပင် လူအုပ်ထဲ၌ ကြောက်မက်ဖွယ် လူကြမ်းကြီး
ဇန့်တိုင်းကို တွေ့လိုက်ရ၏။

မုန်တိုင်းနှင့် မမြခက်သည် မျက်လုံးချင်း ဆုံတွေ့သွားပြီး မုန်တိုင်းသည် မမြခက်အား ကြောက်ရွံ့ဖွယ်မျက်လုံးများနှင့် ကြည့်ရှုနေကြောင်း တွေ့ရ၏။

မမြခက်သည် လူကြမ်းကြီးမုန်တိုင်း၏ ထိတ်လန့်ဖွယ်မျက်လုံးအစုံကို မြင်မိပြီး ကြက်သီးတဖြန်းဖြန်း ထသွား၏။ မြခက်သည် မုန်တိုင်းရှိရာအရပ်၌ အန္တရာယ်၏အရိပ်အငွေ့များကို မြင်တွေ့လိုက်ရသကဲ့သို့ ခံစားရ၏။

ထို့ကြောင့် လူအုပ်ထဲမှ တိုးဝှေ့၍ ထွက်လိုက်ပြီး အတန်ကြာသောအခါမှပင် အနောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ ထိုအခါ သူမကို စူးစူးရှရှ ကြည့်ရှုနေသော လူကြမ်းကြီးကို မြင်လိုက်ရာဖြင့် ထိုနေရာမှ သုတ်ခြေတင်၍ ပြေးခဲ့လေ၏။

မမြခက်သည် အိမ်သို့ ကမန်းကတန်းပြန်၍ ကြောက်ရွံ့ဖွယ်သတင်းကို ပြောပြလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် မမြခက်၏စကားကို နားထောင်၍ ...

“ဒီမြို့မှာ အရင်တုန်းက ဒီလို စက်ဆုပ်စရာမူခင်းမျိုး မဖြစ်ဖူးဘူး”

ဟု ပြောလေရာ မမြခက်က ခေါင်းညိတ်၍ ...
“ဟုတ်တယ်၊ မြေတိုမြို့ကလေးက သိပ်အေးချမ်းတယ်၊ ဘာမူခင်းမှ မရှိဘူး၊ မြို့ပေါ်ကို ဒီလူကြီးရောက်တဲ့အချိန်ရောက်မှ ရွံရှာစရာကိစ္စတွေ ဖြစ်နေတယ်၊ ဒီလူကြီးဟာ မိန်းကလေးတွေကို အမျိုးမျိုး နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းနေပြီထင်တယ်၊ မြတော့ အညာသူမ မသိပြု သေရတာ ဒီလူကြီး လက်ချက်လို့ထင်တယ်”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က မျက်မှောင်ကြွတ်၍ ...
“သူ့လက်ချက်လို့ တိတိကျကျ မပြောနိုင်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အေးချမ်းသာယာတဲ့မြို့မှာ မုန်တိုင်းရောက်ကတည်းက မူခင်းအမျိုးမျိုး ဖြစ်နေတယ်ဆိုတော့ သံသယဖြစ်စရာကောင်းတာ အမှန်ပဲ၊ ဒီမူခင်းကိုစုံစမ်းမယ့် ပုလိပ်အရာရှိဆိုမှာ အစ်ကို စုံစမ်းကြည့်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်ပြီး မမြခက်၏ပခုံးကိုဖက်၍ ...

“ဒီနေ့ကစပြီး မြ အနေအထိုင် အသွားအလာ သတိထားပါ၊ မုန်တိုင်းဟာ မြအပေါ်မှာ ရန်ငြိုးထားပြီး ဒုက္ခပေးနိုင်တယ်”

ဟု မေးလေရာ မြက ခေါင်းခါယမ်း၍ ...

“မြ သူ့အပေါ်မှာ ဘာမှမဟုတ်တာမလုပ်ခဲ့ပါဘူး၊ ဆရာမ ဒေါ်စိန်စိန်ရဲ့သမီးကို ငွေငါးထောင် လျော်ကြေးပေးတာ သူ့သဘောနဲ့ သူပေးတာပဲ၊ မြကို ဒီလူကြမ်းကြီး ရန်ငြိုးထားစရာ အကြောင်းမရှိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့ လူအုပ်ထဲမှာ ရောက်နေတဲ့ သူ့မျက်လုံးကြီးတွေက ရိုင်းစိုင်းကြမ်းကြုတ်လွန်းတယ်၊ သူ မြ တစ်ယောက်တည်းကို သတိပြုမိပြီး ကြည့်ရှုနေတယ်၊ သူ့မျက်လုံးကြီးတွေက ကြောက်ဖို့သိပ်ကောင်းတယ်၊ မြတော့ သူ့ကိုကြည့်ပြီး ကြက်သီးတဖြန့်ဖြန့်ထတယ်၊ ဒီမူခင်းကို လူကြမ်းကြီးကိုယ်တိုင် ကျူးလွန်ပြီး အမှုအခြေအနေ သိရအောင် လူအုပ်ထဲမှာ ရောက်နေတာပဲ ဖြစ်နိုင်တယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်က လက်သီးဆုပ်၍ တက်ခေါက်ကာ ...

“တောက် ... ဒါတွေအားလုံးဟာ ကိုဝဏ္ဏ မပြတ်သားလို့ ဖြစ်ရတဲ့ ပြဿနာတွေပဲ၊ ကိုဝဏ္ဏဟာ တစ်ချိန်ချိန်မှာ လူယုတ်မာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး နောင်တရလိမ့်မယ်၊ ဒီအချိန်ရောက်ရင် သူ့ရဲ့အသက်နဲ့အန္တရာယ် မြချင်မှ မြလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ မမြခက်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ...
“ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကိုဝဏ္ဏဟာ လျှို့ဝှက်လွန်းတာ အမှန်ပဲ၊ တကယ်ဆိုရင် အစ်ကို့လို ဝတ်လုံတော်ရတစ်ယောက်က သူ့ဘက်မှာ ရပ်တည်နေတာပဲ၊ လူယုတ်မာ မုန်တိုင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီးတော့ သူ့မှာ အခက်အခဲရှိရင် ထုတ်ပြောသင့်တယ်၊ မြ အထင်တော့ ကိုဝဏ္ဏဟာ မုန်တိုင်းကို ကာကွယ်လွန်းနေတယ်၊ ဒါဟာ ကိုဝဏ္ဏရဲ့ မရိုးသားတဲ့ အချက်တစ်ချက်ပဲ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က သက်ပြင်းချ၍ ...

“ကိုဝဏ္ဏလို အင်မတန်အေးချမ်းသိမ်မွေ့တဲ့လူက ဒီ
ဇနီးသားမှ ကျူးလွန်တယ်ဆိုတာ အံ့ဩစရာပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။ မမြခက်က အေးဆီသို့ငေးကြည့်

၏။

“အစ်ကို ... ကိုဝဏ္ဏကို သိပ်မယုံပါနဲ့၊ လူရိုး သင်္ချိုင်းတုန်း
မှာပဲ ရှိတယ်ဆိုတာကို သတိရပါ”

ဟု ပြောပြီး ကျွန်ုပ်၏အိမ်မှ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွား

လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် တစ်ကိုယ်တည်း ခေါင်းခြောက်အောင်ထွက်

ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဗုလိပ်အင်စပက်တော် ဦးလှရှိန်ထံသို့
ထွက်ခဲ့လေ၏။ အင်စပက်တော် ဦးလှရှိန်သည် ၎င်း၏အိမ်၌ပင်
ရှိနေသေး၏။ ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးလှရှိန်သည် နှစ်ဦးစလုံး အသောက်
အစား မရှိသူများဖြစ်သဖြင့် ပေါင်းသင်းလိုရ၏။

ဦးလှရှိန်သည် အရာရှိကလပ်သို့ရောက်တိုင်း ကျွန်ုပ်
နှင့် စစ်တူရင်ကစားဖက်လည်းဖြစ်၏။

ဦးလှရှိန်သည် ဧည့်ခန်းထဲ၌ ကော်ဖီသောက်နေရာ
မှ ကျွန်ုပ်ကိုမြင်မြင်ချင်း ဖိတ်ခေါ်၍ ကော်ဖီတစ်ခွက်တိုက်၏။
ကျွန်ုပ်က ကော်ဖီကို တစ်ငုံသောက်ပြီး ...

“မသဲဖြူရဲ့အမှုမှာ ဘာသဲလွန်စ တွေ့လဲဗျ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ ဦးလှရှိန်က ...

“လာလာဆယ်တော့ သံလွန်စုရည်းနည်းလေးပဲ ရှေး
တယ်၊ လုပ်သွားတဲ့ကောင်က ယုတ်မာလွန်းတယ်။
အညာသူမလေးကို မုဒိမ်းကျင့်လို့ဝမှ ဓားနဲ့ထိုးသတ်သွား
တာ၊ ကျွန်ုပ်က ပထမတော့ အညာသူမလေးဆိုင်မှာ ခေါ်
ခိုင်းထားတဲ့ အညာသားလေးသုံးယောက်လို့ ထင်တာပဲ။
ဒါပေမဲ့ သေသူ အညာသူမလေးရဲ့ လက်ထဲမှာ ကြယ်သီး
တစ်လုံးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားတာ တွေ့တယ်။
အဲဒါ လူသတ်သမားရဲ့ ကြယ်သီးပဲဗျ၊ ကြယ်သီးကလည်း
ထူးထူးဆန်းဆန်းပဲ၊ အင်္ကျီက အဖိုးထိုက်တန်ပုံရတယ်။
ကြယ်သီးက ကြေးနဲ့လုပ်ထားပြီးတော့ ကြယ်သီးပေါ်မှာ
ရွှေရောင်ကျားတစ်ကောင်ရဲ့ပုံစံရှိတယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်သည် အံ့သြလွန်းသဖြင့်
ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားပြီး ...

“ဘာ ... ကြေးကြယ်သီးပေါ်မှာ ရွှေရောင်ကျားရုပ်လေး
ပါတဲ့ ကြယ်သီး ဟုတ်လား”

ဟု မေးမြန်းလေရာ၊ အင်စပက်တော်ဦးလှရှိန်က

“ဘာလဲ ... ခင်ဗျား ဒီကြယ်သီးကို သိလို့လား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ကျွန်ုပ်က ကမန်းကတန်း
ခေါင်းခါယမ်း၍ ...

“မသိပါဘူးဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကြယ်သီးမျိုးကို ငွေကြေးကြွယ်ဝ
ချမ်းသာတဲ့လူတွေ ဝတ်ဆင်ကြတာ သတိထားမိတယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ အင်စပက်တော်ဦးလှရှိန်က ...

“ဒါဆိုရင် ဒီအမှုကို ကျူးလွန်တဲ့သူဟာ လူချမ်းသာထဲက
လို့ ဆိုချင်တာလား၊ ဒါဆိုရင်တော့ ဒီမြို့ရဲ့လူချမ်းသာ
စာရင်းမှာ ဝတ်လုံတော်ရ ဦးခန့်ကျော်လည်း ပါတယ်နော်”

ဟု နောက်ပြောင်လေ၏။ ကျွန်ုပ်က ကမန်းကတန်း
လက်ကာပြု၍ ...

“ကျွန်ုပ်က အလိုမတူမိန်းမတစ်ယောက်ကို မတရားလုပ်ဖို့
ဝေးလို့၊ အနားကိုတောင် မကပ်ချင်ဘူးဗျ၊ နောက်ပြီးတော့
မိန်းမလူလေးတစ်ယောက်ကို ရက်ရက်စက်စက် ဓားနဲ့မထိုး
ရက်ပါဘူး”

ဟု ပြောလေရာ အင်စပက်တော်ဦးလှရှိုက်က ခေါင်းညိတ်၍ -

“အေးဗျ၊ လူသတ်သမားဟာ ရက်စက်လွန်းပါတယ်။ မုဒိမ်းမှု ကျူးလွန်ပြီးတော့ လူသတ်မှုပါ ဆက်ပြီးကျူးလွန်သွားတယ်။ ဒီလို သွေးအေးအေးနဲ့ လုပ်သွားတယ်ဆိုတော့ စိတ္တဖြစ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်လို့ သံသယဖြစ်မိတယ်။”

ဟု ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်က ခေါင်းညိတ်၍ ...

“စိတ္တဖြစ်နေတဲ့လူဟာ ဒီလိုဖြစ်မှုမျိုးကို ကျူးလွန်နိုင်ပါတယ်”

ဟု ပြောရင်း ရင်ထဲရှိ ဗလောင်ဆူနေပုံကို ဦးလှရှိုက်

မသိအောင် ထိန်းထားလိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဦးလှရှိုက်ထံမှ ပြန်လာပြီးနောက် ဦးလှရှိုက် ပြောပြသော ကြယ်သီးပေါ်မှာ ရွှေရောင်ကျားတစ်ကောင်ပုံစံရှိတယ်ဟူသော စကားကို နားထဲ၌ အထပ်ထပ် ကြားယောင်နေ၏။

လွန်ခဲ့သောနှစ်က ရန်ကုန်မြို့သို့သွားပြီး ရိုးကုမ္ပဏီသို့ရောက်ခိုက် ကြယ်သီးပေါ်၌ ရွှေရောင်ကျားပုံစံ မရှိသော အင်္ကျီတစ်ထည်ကို ဝယ်ခဲ့ပုံအား ပြန်လည်အမှတ်ရ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုအင်္ကျီအား ဝယ်ယူခဲ့ခြင်းမှာ တရုတ်ဗေဒင်အလိုအရ ကျားနှစ်၌ မွေးဖွားသော ကိုဝဏ္ဏအား လက်ဆောင်ပေးရန်ဖြစ်၏။ ထိုစဉ်က ကိုဝဏ္ဏသည် ကျွန်ုပ်၏လက်ဆောင်အင်္ကျီကို ဝမ်းသာအားရ လက်ခံခဲ့၏။

ယခု အင်စပက်တော်ဦးလှရှိုက် လူသတ်မှုမှရရှိသော သဲလွန်စသည် ရွှေရောင်ကျားတံဆိပ်ပါသော ကြယ်သီးတစ်လုံး ဖြစ်နေ၏။

သေဆုံးသွားသော မသဲဖြူ၏လက်ထဲ၌ ကျန်ရစ်ခဲ့သော ကြယ်သီးသည် ကိုဝဏ္ဏ၏အင်္ကျီကြယ်သီးဆိုလျှင် မုဒိမ်းကျင့်လူသတ်သော အပြုအမူကို ကျူးလွန်သူမှာ ကိုဝဏ္ဏပင်ဖြစ်လေသလား။

ကိုဝဏ္ဏကဲ့သို့ နူးညံ့သိမ်မွေ့စွာ နေထိုင်တတ်သော
အနုညာရှင်တစ်ဦးသည် ယုတ်မာသော အပြုအမူကို မကျူးလွန်
နိုင်ချေ။ ထိုသို့ ယုတ်မာသောအပြုအမူကို ကျူးလွန်နိုင်သူမှာ
မုန်တိုင်းပင် ဖြစ်နိုင်၏။

မုန်တိုင်းသည် တစ်ခါတလည်း လူမမယ်ကလေး
တစ်ဦးကို အခွေပြုကျင့်ရန် ကြိုးစားခဲ့၏။

ယခုလည်း အညာသူမလေး မသဲဖြူကို ပြုကျင့်ရန်
ကြိုးစားနိုင်၏။

အကယ်၍ မုန်တိုင်းက မုဒိမ်းမှုကျူးလွန်သူဖြစ်
လျှင် ကိုဝဏ္ဏ၏ အင်္ကျီကို အဘယ်ကြောင့် ဝတ်ဆင်ထားသနည်း။

ကိုဝဏ္ဏသည် သူ၏အဖိုးတန်အင်္ကျီကို မုန်တိုင်းအား
ဝတ်ဆင်ရန် ခွင့်ပြုခြင်း ဖြစ်နိုင်၏။

ကိုဝဏ္ဏနှင့် မုန်တိုင်းသည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး များ
စွာရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ပုံရ၏။

ကျွန်ုပ်သည် လူယုတ်မာမုန်တိုင်း ကျူးလွန်ခဲ့သော
လူသတ်မှုကို လက်တွေ့ပြသနိုင်ရန် ကိုဝဏ္ဏထံသို့ တစ်ဖန်ပြန်
သွားရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့၏။

ထို့ကြောင့် ကိုဝဏ္ဏ၏ ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော
အိမ်ကြီးသို့ တစ်ကြိမ်ပြန်လည် သွားလာခဲ့၏။

ကိုဝဏ္ဏသည် ကျွန်ုပ်ကို လက်ခံတွေ့ဆုံလိုဟန်မရှိ
ဘဲ စာကြည့်ခန်းထဲ၌ တစ်ကိုယ်တည်း နေလေ၏။

ကိုဝဏ္ဏ၏မျက်နှာ ဖြူဖပ်ဖြူရောင် ဖြစ်နေပြီး ကျွန်ုပ်
ကို မြင်သောအခါ ...

“ကျုပ်ဒီအချိန်မှာ ဘာကိစ္စမှ မဆွေးနွေးချင်ဘူးဗျာ”

ဟု ပြောသောအခါ ကျွန်ုပ်က ကိုဝဏ္ဏကို အားမလို
အားမရကြည့်၍ ...

“မဆွေးနွေးလို့ မရဘူး၊ မြို့ပေါ်မှာ ဘာဖြစ်တယ်ဆိုတာ
ခင်များသိသလား”

ဟု ပြောလေရာ ကိုဝဏ္ဏက ခေါင်းညိတ်၍

“မြို့လာက ဆေးဖြူ ဆိုတဲ့မိန်းမ အလတ်ခံရတာ ကျုပ်တို့
နဲ့ ဘာဆိုင်သလဲ”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်က ကိုဝဏ္ဏ၏အနီးသို့
လျှောက်သွားပြီး ...

“သိပ်ဆိုင်တာပေါ့၊ ကျုပ်တို့နဲ့ ဆိုင်၊မဆိုင် သက်သေပြဖို့
ခင်ဗျားဆီကို ရောက်လာတာပါ”

ဟု ပြောလေ၏။ ကိုဝဏ္ဏက ကျွန်ုပ်ကို မျက်မှောင်
ကြွတ်၍ ...

“အယ်လို သက်သေပြမှာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ကျွန်ုပ်က ...

“ထွန်ခဲတဲ့နှစ်က ကြယ်သီးမှာ ကျားရုပ်ပါတဲ့ အင်္ကျီတစ်
ထည် ခင်ဗျားကို လက်ဆောင်ပေးဖူးတယ်၊ အဲဒီအင်္ကျီ
ခင်ဗျားဆီမှာ ရှိသေးလား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ကိုဝဏ္ဏက ခေါင်းညိတ်၍ ...

“ရှိပါတယ်၊ ခင်ဗျား ဘာလုပ်မလို့လဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကိုဝဏ္ဏ၏အဖြေကြောင့် စိတ်လှုပ်ရှား

သွားပြီး ...

“ရှိရင် အဲဒီအင်္ကျီ ကျုပ်ကိုပြပါ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကိုဝဏ္ဏသည် စာကြည့်ခန်းထဲမှ
ထွက်ပြီး ခဏကြာလျှင် အင်္ကျီကိုကိုင်၍ ပြန်ရောက်လာလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကိုဝဏ္ဏ၏လက်ထဲမှ အင်္ကျီကိုတွေ့ရ
ဉာဏ်မရှိလှစွာ မျှော်လင့်မထားသဖြင့် အံ့သြသွားလေ၏။ ကိုဝဏ္ဏက
အင်္ကျီကိုယူ၍ ...

“ဟောဒီမှာ အင်္ကျီ၊ အင်္ကျီတစ်ထည်က ဘာသက်သေပြ
နိုင်လို့လဲ”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် အင်္ကျီကို စိတ်လှုပ်
စွာစွာကြည့်ရှု၍ ကြယ်သီးများ စုံစုံစေ့စေ့ ရှိ၊မရှိ စစ်ဆေးလေ၏။
ဆိုအခါ အင်္ကျီ၏လက်ကြယ်သီးတစ်လုံး ပြတ်နေကြောင်း တွေ့ရ
သဖြင့် ...

“ဟောဒီမှာ သက်သေတွေပြီ၊ အင်္ကျီလက်ကြယ်သီးတစ်လုံး
ဘယ်ရောက်နေသလဲ၊ ဒီအင်္ကျီရဲ့လက်ကြယ်သီးတွေက
နှယ်နှယ်ရရ မဟုတ်ဘူးနော်၊ အင်္ဂလန်နိုင်ငံ ကျွေးကုမ္ပဏီ
က နက္ခတ်ဗေဒသဘောပါအောင် ချုပ်လုပ်ထားတာ၊ လက်
ကြယ်သီး ပြုတ်နေတယ်လို့တော့ လွယ်လွယ်မပြောပါနဲ့”

ဟု ပြောလေ၏။

ကိုဝဏ္ဏသည် ကျွန်ုပ်ပြလိုက်သော နေရာကို ဆရာ
ဇာကြည့်၍ မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွားပြီး ...

“လက်ကြယ်သီးတစ်လုံး ပြုတ်နေတယ်ဆိုတာ ကျုပ်သစ်
မထားမိလိုက်ဘူး၊ ဘယ်တုန်းက ပြုတ်နေပါလိမ့်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က ...

“ဘယ်တုန်းက ပြုတ်ရမှာလဲ၊ ညတုန်းက ပြုတ်သွားတာပေါ့၊
သေသူမိန်းကလေး မသဲဖြူရဲ့လက်ထဲမှာ ခင်ဗျားအင်္ကျီက
လက်ကြယ်သီးတစ်လုံးရှိတယ်၊ ပုလိပ်က ဟောဒီလက်ကြယ်
သီးကို အဓိကသက်သေအနေနဲ့ မှတ်ယူပြီး တရားခံကို

လိုက်ရှာနေပြီ၊ ဒီပုံအတိုင်းဆိုရင်တော့ ခင်ဗျား ထောင်နန်းစံ
ရဖို့ရှိတယ်၊ ဒီမှာ ကိုဝဏ္ဏ၊ ခင်ဗျား ညတုန်းက အညာသူမ
လေး မသဲဖြူကို မုဒိမ်းကျင့်ပြီး သတ်လိုက်သလား”

ဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ ကိုဝဏ္ဏသည် မျက်နှာပျက်
ထွင်းသွားပြီး ...

“အို ... ကျုပ် ဒီလိုအလုပ်ကို တစ်သက်လုံး မလုပ်ဘူး”

ဟု ဒေါသတကြီး ပြောလေ၏။

ထိုအခါကျွန်ုပ်က ...

“ခင်ဗျား ဒီလိုအလုပ်မျိုး မလုပ်ဘူးဆိုတာ ကျုပ်သိပါတယ်၊
ဒါမျိုးလုပ်မယ့်ကောင်က လူယုတ်မာကောင် မုန်တိုင်းပဲ”

ဟု ပြောလေရာ ကိုဝဏ္ဏက လက်ကာပြ၍ ...

“ဒီလိုမစွပ်စွဲပါနဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်ရဲ့အင်္ကျီကို မုန်တိုင်း ယူမဝတ်
နိုင်ပါဘူး”

“မုန်တိုင်းဟာ ဒီအင်္ကျီကို ညကယူဝတ်ပြီး ပြစ်မှုကျူးလွန်
တယ်ဆိုရင် ကျုပ်ဆီမှာ ဒီအင်္ကျီ နှိပ်နေနိုင်ပါ့မလား”

ဟု ပြောလေ၏။ ကိုဝဏ္ဏ၏စကားမှာ ဖြစ်နိုင်ချေရှိသဖြင့် ကျွန်ုပ် ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားပြီး ...

“ညက မုန်တိုင်းဟာ လူသတ်မှုကျူးလွန်ပြီး ခင်ဗျားအိမ်မှာ လာနေတယ်။ ဒီနေ့နံနက်စောစော အိမ်ထဲထွက်သွားတာလဲ ဖြစ်နိုင်တာပဲ”

ဟု ပြောလေရာ ကိုဝဏ္ဏက ခေါင်းခါယမ်း၍ “ကျုပ်အိမ်ကို ဒီနေ့နံနက် ဘယ်သူမှ လာမသွားဘူးမယုံရင် ကျုပ်အိမ်က အိမ်ဖော်တွေကို မေးကြည့်နိုင်တယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က ... “ဒါဆိုရင် အင်မတန်ရှားပါးတဲ့ အကျိုးကြယ်သီးလေးဟာ ဘာကြောင့် အညာသူမ မသဲဖြူရဲ့လက်ထဲမှာ ရောက်နေရတာလဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မသဲဖြူသေတဲ့ကိစ္စဟာ မုန်တိုင်းရဲ့လက်ချက်လို့ ကျုပ်ထင်တယ်။ ဒီမှာ ကိုဝဏ္ဏ၊ ခင်ဗျားရဲ့ မွေးပေါင်းပါဝင်မှု မရှိရင် ကျုပ်ဘာသာ နံစမ်းထောက်လှမ်း

မယ်၊ မုန်တိုင်းဆိုတဲ့ကောင် အပြစ်ရှိရင်တော့ ထောင်နန်းစံရမှာပဲ၊ ကျုပ် သွားပြီ”

ဟု ဆိုကာ ကိုဝဏ္ဏ၏အိမ်ကြီးမှ ကျောခိုင်းထွက်လာခဲ့၏။ ကိုဝဏ္ဏသည် ကျွန်ုပ်၏နောက်ကျောကိုကြည့်၍ နှုတ်ငိုငိုကြီး ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

၃!

ကျွန်ုပ်သည် အိမ်သို့ပြန်ရန် စိတ်မကူးတော့ဘဲ
မုန်တိုင်း၏ အိမ်လိပ်စာအတိုင်း တစ်ဖက်မြို့သို့လိုက်ရန် ကားကို
မြို့ပြင်သို့ ဦးတည်မောင်းနှင်ခဲ့၏။

ကျွန်ုပ်၏ဂျစ်ကားလေးသည် အတန်ကြာအောင်
ဆောင်းနှင်ပြီး တစ်ဖက်မြို့သို့ ရောက်ရှိသွားလေ၏။ ထိုမြို့၏
မြင်းလည်းဂိတ်၌ လိမ်စာကိုပြု၍ မေးမြန်းလေရာ မြင်းလည်းဆရာ
ဇာားက လမ်းညွှန်လေ၏။

မုန်တိုင်း၏အိမ်သည် မြို့စွန်တစ်နေရာ၌ရှိသော ပျဉ်
ဆောင်အိမ်တစ်လုံးဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဂျစ်ကားပေါ်မှဆင်း၍
ခြံငယ်လေး၏ တံခါးကို ခေါက်လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ခြံဝင်းထဲရှိရေတွင်း၌ ရေငင်နေသော
အဘွားအိုတစ်ဦးသည် ကျွန်ုပ်ထံသို့ လျှောက်လှမ်းလာ၏။ အဘွား
အိုသည် မည်သူဖြစ်သနည်း။ မုန်တိုင်း၏မိခင်ပင် ဖြစ်လေသလော
ကျွန်ုပ်က အဘွားအိုကိုကြည့်၍ ...

“ဒီအိမ်ဟာ မုန်တိုင်းရဲ့အိမ် ဟုတ်သလား အဘွား”

ဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ အဘွားအိုသည် ကျွန်ုပ်အား
စူးစမ်းသောအမူအရာဖြင့် ကြည့်၍ ...

“မုန်တိုင်းရဲ့အိမ်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ မုန်တိုင်းမရှိဘူး။ သူနဲ့မတွေ့
ရတာ အတော်ကြာနေပြီ။ မနေ့ညနေကတော့ ခဏလေးပြန်
လာပြီး ပြန်ထွက်သွားတာပဲ။ မုန်တိုင်း တစ်ခါလာပြီးရင်
တစ်လ နှစ်လ ပျောက်နေတတ်တယ်”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က ...

“အဘွားက မုန်တိုင်းရဲ့အမေလား”

ဟု မေးမြန်းလေရာ အဘွားအိုက ခေါင်းခါယမ်း

၍...

“ဒီအိမ်ကို စောင့်ရှောက်ဖို့ အဘွားကို လခပေးပြီးထားတာ
ပါ”

ဟု ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အဘွားအိုနှင့်အတူ အိမ်တံခါးဝမှ ဝင်
လိုက်ရင်း မုန်တိုင်း၏နေအိမ်ကို မသိမသာ အကဲခတ်လေ၏။
မုန်တိုင်း၏အိမ်၌ ထိုင်ခုံတစ်လုံးကလွဲ၍ မည်သည့်ပရိဘောဂမျှ
မရှိချေ။ ဘုရားကျောင်းဆောင်ကိုလည်း မတွေ့ရချေ။

အဘွားအိုက ကျွန်ုပ်ကို စူးစမ်းသလို အမူအရာဖြင့်
ကြည့်၍ ...

“မောင်ရင်က မုန်တိုင်းနဲ့ အသိအကျွမ်းလား။ မုန်တိုင်းဆို
တစ်နှစ်အတွင်းမှာ ဘယ်နည်းသည်မှ လာတာမတွေ့ရဘူး”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က အဘွားအိုကို အလိုက်
သင့် ပြန်လည်ပြောဆိုရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး ...

“မုန်တိုင်းနဲ့ မန္တလေးမှာနေတုန်းက အသိမိတ်ဆွေတွေပါ။
လွန်ခဲ့တဲ့လက မုန်တိုင်းနဲ့ ပြန်တွေ့တော့ ဒီအိမ်လိပ်စာတို့

ပေးလိုက်လို့ပါ။ မုန်တိုင်းရဲ့အလုပ်အကိုင်တွေ ကောင်းရဲ့
လား အဘွား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ အဘွားအိုက ခေါင်းခါယမ်း

၁၁

“သူ ဘာအလုပ် လုပ်သလဲ အဘွားမသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့
ပိုက်ဆံတော့ တော်တော်ပေါပုံရတယ်၊ ဒီအိမ်စောင့်ဖို့
အတွက် အဘွားကို လခအများကြီးပေးတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်က ခေါင်းညိတ်၍ အိပ်ခန်းဆီသို့ မျက်လုံးစုံ

ကြည့်ကာ ...

“မုန်တိုင်းက သဘောကောင်းပါတယ် အဘွားရဲ့၊ သူ့ရဲ့
အလုပ်ကတော့ ကုန်သည်အလုပ်ပါပဲ၊ ဟောဒီအခန်းက
မုန်တိုင်းရဲ့အိပ်ခန်းထင်တယ်၊ ခဏကြည့်မယ်နော်”

ဟု ဆိုကာ အိပ်ခန်းအနီးသို့ လျှောက်သွားလေ၏။

မုန်တိုင်း၏အိပ်ခန်းတံခါးကို သော့ခတ်ထား၏။

အဘွားအို၌ သော့မရှိကြောင်း ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်
သည် အိပ်ခန်းအပေါ်ဘက်၌ ကြက်တူရွေးတန်းများ တွေ့ရသဖြင့်
အိုင်ခုံကို အနီးသို့ကပ်ကာ အပေါ်သို့ ချောင်းကြည့်လိုက်၏။

ထိုအခါ အိပ်ခန်းထဲ၌ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ပြင်ဆင်ထား
သော ခုတင်တစ်လုံး၊ စာရေးစားပွဲနှင့် အဝတ်စီရိုတစ်လုံးရှိကြောင်း
တွေ့ရ၏။

ခုတင်အနီး၌ အင်္ကျီနှင့်ဘောင်းဘီများ အတွင်းနှင့်
အပြင် ပြောင်းပြန်လှန်၍ ရှိနေသဖြင့် အိပ်ခန်းထဲမှ အလျင်စလို
ထွက်သွားပုံရ၏။

စာရေးစားပွဲ၏အံ့ဆွဲမှာလဲ ပိတ်တစ်ဝက် ဖွင့်တစ်
ဝက်ဖြစ်နေ၏။

မုန်တိုင်းအိမ်၏ စည်ခန်းထဲ၌ ပရိဘောဂများ မရှိ
သဖြင့် မုန်တိုင်းသည် အိပ်ခန်းထဲ၌သာ လျှို့ဝှက်ပြီး နေထိုင်ပုံရ
၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် မုန့်တိုင်း၏ အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်
 ရွာထွေလိုစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်နေသော်လည်း အဘွားအိုက ကျွန်ုပ်ကို
 သေတာဟန်သို့ဖြင့် ထိုအိမ်မှ ပြန်လည်ထွက်ခွာလာခဲ့၏။

တစ်မြို့လုံးရှိ လူများသည် မသဲဖြူ အသတ်ခံရသည့်
 ကိစ္စကိုသာ ပြောဆိုပြီး ကုန်လုပ်ချောက်များနေကြ၏။

ထိုနေ့မှစ၍ မိုးအလင်းဖွင့်သော ကာကာဆိုင်များ၊
 ထမင်းဆိုင်များအားလုံး ညဉ့်နက်သည်အထိ နောက် အစောကြီး
 ပိတ်ကြ၏။

တစ်မြို့လုံးရှိ ဈေး၊ ကျောင်းပါမကျန် ထိုအကြောင်း
 ကို ဆွေးနွေးနေသဖြင့် ပုလိပ်အဖွဲ့လည်း မနားမနေ ကြိုးစား
 ထောက်လှမ်းနေကြ၏။ မသဲဖြူ အသတ်ခံရပြီး နောက်နေ့မှာပင်
 မြို့၏ရှိ နတ်ဝင်သည်တစ်ဦးထံသို့ သူမ၏ဝိညာဉ်ဝင်ပူးပြီး သူမကို
 စော်ကားသူမှာ မြို့လူမိုက်ပေါက်စဟု ဆို၏။

မြို့လူစိုက်ပေါက်စသည် ထိုအချိန်က မြို့၌မရှိဘဲ
အခြားမြို့၌ ဝဲရိုက်နေသဖြင့် နတ်ဝင်သည်၏စကားကို ယုတ္တိ
စောင့်ဟုဆိုကာ မည်သူမျှ မယုံကြချေ။

မသဲဖြူ အသတ်ခံပြီး ငါးရက်မြောက်နေ့တွင် အလွန်
အစိုးတန်သော သဲလွန်စတစ်ခုကို အင်စပက်တော်ဦးလှရှိန် ရရှိခဲ့
လေ၏။ ထိုနေ့ကား ပုလိပ်ဌာနသို့ မြို့စွန့်ရှိ အရက်ပုန်းနှင့်ဘိန်း
ရောင်းသော အာတီးဝင်းစိုးဆိုင်မှ စားပွဲထိုးလူငယ်လေး ပုန်းလျှိုး
ကွယ်လျှိုး ရောက်ရှိလာ၏။

လူငယ်လေးသည် ပုလိပ်ဌာနကဲ့သို့ တန်းဝင်သွား
ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို မဝံ့မရဲကြည့်ကာ ...

“မသဲဖြူ အသတ်ခံရတဲ့အမှုကို သတင်းပေးချင်လို့ပါ”

ဟု ဆိုသဖြင့် ပုလိပ်များသည် အင်စပက်တော်
ဦးလှရှိန်ထံသို့ တန်းခေါ်သွား၏။ လူငယ်လေးသည် သတင်းပေး
မည်ဆိုသော်လည်း မိမိကို ဝိုင်းရံကြည့်ရှုနေသော ပုလိပ်များကို
ကြောက်ရွံ့နေဟန်ရှိ၏။

ဦးလှရှိန်သည် ဝါရင့်ပုလိပ်ကြီးဖြစ်သဖြင့် လူငယ်
လေး၏ စိုးရိမ်သောကံကို ကောင်းစွာသဘောပေါက်၏။ ထို့ကြောင့်
ပုလိပ်များကို မျက်ရိပ်ပြု၍ အခန်းထဲမှ နှင်ထုတ်လိုက်ပြီး ...

“ပြောပါ ကလေး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဦးလေး တာဝန်ယူပေး
ပါမယ်၊ မကြောက်ပါနဲ့”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ လူငယ်လေးက ...

“ဒေါ်သဲဖြူ အသတ်ခံရတဲ့နေ့နံနက်မှာ ကျွန်တော်က မြို့
ထဲက ဘိန်းရောင်းတဲ့ အရှောင်ဆီမှာ ဘိန်းသွားယူတယ်”

ဟု ပြောလေရာ အင်စပက်တော်ဦးလှရှိန်က ဝင်
ရောက်၍ ...

“နံနက်ဆိုတာ ဘယ်အချိန်လောက်လဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ လူငယ်က ...

“အရုဏ်တက်စချိန်လောက် ရှိနေပြီ၊ ကျွန်တော် ဒေါ်သဲဖြူ
ဆိုင်ရှေ့ရောက်တော့ ဆိုင်တံခါးဖွင့်ပြီး လူတစ်ယောက်ထွက်
လာတယ်၊ အဲဒီလူကတော့ ကျွန်တော်တို့ဆိုင်မှာ အရက်

ဝယ်လေ့ရှိတဲ့ မုန့်တိုင်းဆိုတဲ့ လူကြမ်းကြီးပဲ၊ မုန့်တိုင်းရဲ့ လက်မှာလည်း သွေးတွေပေးနေတဲ့ ဓားတစ်ချောင်းကို တိုင်ထားတယ်။ ကျွန်တော်က မုန့်တိုင်းကို ထိတ်လန့်အံ့သြပြီး ဗူးစိုက်ကြည့်နေမိတယ်။ မုန့်တိုင်းကြီးဟာ သူ့ကို ကျွန်တော်မြင်သွားကြောင်း ရိပ်စားမိသွားပြီး ဟောကောင်လေး အနားကိုလာပါဦးဆိုပြီး ချောခေါ်တယ်။ ကျွန်တော်လည်း သူ့ကိုကြောက်ပြီး တစ်ချိုးတည်း လစ်ပြေးခဲ့တယ်။ ဒီအချိန်မှာ မုန့်တိုင်းကြီးဟာ ဓားကိုင်ပြီး ကျွန်တော့်နောက်ကို ပြေးလိုက်လာတယ်။ ကျွန်တော်က ဒီမြို့ကို ကျွမ်းကျင်သူဆိုတော့ မုန့်တိုင်းကြီး မသိအောင် ပုန်းအောင်နိုင်ခဲ့တယ်။ မုန့်တိုင်းကြီးဟာ ကျွန်တော်ပုန်းခိုနေတဲ့ လှည်းကလေးအနီးကို ဓားကြီးကိုင်ပြီး နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် ရောက်လာခဲ့တယ်။ ကျွန်တော် ကံကောင်းလွန်းလို့ လူယုတ်မာကြီးလက်က လွတ်သွားတာပဲ။ အဲဒီနေ့က ကြောက်လွန်းလို့ လိပ်ပြာလန့်လုမတတ်ဖြစ်ပြီး အာတီးဆိုင်ကို ပြန်မသွား

ရဲတော့ဘဲ၊ ကျွန်တော် ရွာကိုထွက်ပြေးဖို့ ဆုံးပြေးခဲ့တာပါ။ ရွာကိုရောက်တော့ လူကြုံတွေ့ကဓနားထောင်ကြည့်တော့ မသဲဖြူ အသတ်ခံရကြောင်း လိုက်ရတယ်။ နောက်တော့ မသဲဖြူကို ဘယ်သူသတ်သလဲလို့ ပုလိပ်တွေ စုံထောက်နေကြောင်း သိရတယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ အင်စပက်တော်

ဦးလှရှိန်က ...

“မင်းပြောတဲ့စကား မှန်တယ်ဆိုရင် တရားခံပြေးလို့မလွတ်စေရဘူး၊ မုန့်တိုင်းဆိုတဲ့ကောင်ကို ဘယ်သူ သိကျွမ်းသလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေရာ လူငယ်လေးက ခေါင်းခါယမ်း

၍ ...

“ဒီလူကြီးမှာ အပေါင်းအသင်း ရှိပုံမရဘူး၊ သူက တစ်ကိုယ်တော်နေတဲ့ လူသတ်သမား တစ်ယောက်ဗျ၊ ဆိုင်ကိုအရက်လာသောက်ရင် သူတစ်ယောက်တည်းပဲ လာလေ့ရှိတယ်။ ဦးလေး ဒီအကြောင်းတွေကို ကျွန်တော် ပြောတယ်လို့

လျှို့ဝှက်ပြီး ထားပေးပါနော်၊ ကျွန်တော် ဒီလူကြီးဆို
လဲ ကြောက်လွန်းလို့ပါ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဦးလှရှိန်တို့ပုလိပ်တစ်ဦး
များသည် လူသတ်သမားကို ဖော်ထုတ်မိသွားပြီး ဖြိုဖော်
မုန်တိုင်းရှိမည့်အရပ်ကို စုံစမ်းထောက်လှမ်းကြ၏။

သို့သော် မုန်တိုင်း မည်သည့်အရပ်၌ နေထိုင်ကြောင်း
တိတိပပ ပြောဆိုနိုင်သူ မရှိချေ။ ထို့ပြင် မုန်တိုင်းကို ဖမ်းဆီး
ရင်းနှင့်ပတ်သက်သော အချက်အလက်များကို စုဆောင်းရာ၌
တစ်ယောက်တစ်မျိုး ပြောဆိုကြကြောင်း တွေ့ရ၏။ မုန်တိုင်း၏
ဓာတ်ပုံမရှိသဖြင့် များစွာအခက်အခဲ တွေ့ရှိရလေ၏။

သူတို့အားလုံး တညီတညွတ်တည်း ပြောဆိုနိုင်ခြင်း
မှာ မုန်တိုင်း၏ရပ်ရည် ကြမ်းတမ်းခက်ထန်ပြီး ကြောက်ရွံ့ဖွယ်
ကောင်းခြင်းပင်ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်သည် အထက်ပါ အခြေအနေများကို အင်စ
ကေတော်ဦးလှရှိန်နှင့် သွားရောက်တွေ့ဆုံပြီး သိရှိခဲ့ခြင်းဖြစ်
၏။

အင်စပက်တော် ဦးလှရှိန်အား ကိုဝဏ္ဏနှင့် လူသတ်
သမား ဆက်စပ်နေကြောင်း ပြောဆိုနိုင်သူမှာ လောက၌ ကျွန်ုပ်
တစ်ယောက်တည်း ရှိပုံရ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဥပဒေဘက်တော်သား ဝတ်လုံတော်ရ
တစ်ယောက် ဖြစ်သဖြင့် လူသတ်သမားမုန်တိုင်း၏သတင်းကို
ပုလိပ်အင်စပက်တော်ဦးလှရှိန်အား ပြောသင့်လှ၏။

ထိုသို့ဖွင့်ပြောလိုက်ပါက ကျွန်ုပ်အမှုသည် ကိုဝဏ္ဏ
အနေဖြင့် ပုလိပ်များ၏ စစ်မေးခြင်းကို ခံရနိုင်၏။ ကျွန်ုပ်သည်
လူသတ်သမားမှန်တိုင်း၏ အကြောင်းကို ပုလိပ်ထံတွင် ဖွင့်ဟဝန်
ခံခြင်းမပြုမီ နောက်ဆုံးအနေဖြင့် ကိုဝဏ္ဏနှင့် တွေ့ဆုံလိုသေး၏။
ထို့ကြောင့် ကိုဝဏ္ဏနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ရပြန်၏။

ကိုဝဏ္ဏထံသို့ ကျွန်ုပ် ရောက်ရှိသွားသောအခါ
အိမ်ကြီး၏အနောက်ဘက်ဝရံတော၌ ကိုဝဏ္ဏ တစ်ကိုယ်တည်း
အထီးကျန်စွာ ရှိနေကြောင်း တွေ့ရ၏။

ကိုဝဏ္ဏ၏ အစေခံလူငယ်လေး မောင်စိန်သည်
ကျွန်ုပ်အား အိမ်ကြီး၏အနောက်ဘက် ဝရံတောဆီသို့ ခေါ်ဆောင်
သွားလေ၏။ ကိုဝဏ္ဏသည် နေထိုင်မကောင်းဟန်ဖြင့် မျက်နှာတစ်ခု
လုံး ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေ၏။

သူသည် ကျွန်ုပ်အား အေးတိအေးစက် အမူအရာ
ဖြင့် လက်ပြပြီး အနီးရှိထိုင်ခုံ၌ ထိုင်ခိုင်းလိုက်၏။ ကျွန်ုပ်တို့
ကိုဝဏ္ဏကို မြင်မြင်ချင်း ဆိုးဝါးသောသတင်းကို ပြောချလိုက်၏။

“ဒီမှာ ကျွန်တော်ပြောတာကို နားထောင်စမ်းပါ။ ကျုပ်
ဒီလိုပဲ ပါးစပ်ပိတ်ပြီးနေလို့ မရတော့ဘူးဗျာ၊ ကျုပ်က
ဥပဒေဘက်ဘက်သား ဝတ်လုံတော်ရမလုပ်ကို လုပ်ကိုင်
နေတာ၊ ရာဇဝတ်သားတစ်ယောက်ရဲ့သံလွန်စကို သိလျက်
နဲ့ ပုလိပ်ကိုမပြောဘဲ ထိမ်ချွန်ပြီး နေလို့မရတော့ဘူး၊
ကျုပ် ဒီနေ့ပဲ ပုလိပ်ကိုဖွင့်ဟဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး ဒါကြောင့်
ခင်ဗျားနဲ့ နောက်ဆုံးတွေ့ဆုံဖို့ ကြိုးစားရတာလဲ၊ ဒီမှာ
ကိုဝဏ္ဏ၊ ခင်ဗျား စဉ်းစားစမ်းပါ၊ ခင်ဗျားရဲ့လူဟာ
ရာဇဝတ်မူတွေ ကျူးလွန်နေပြီ၊ သူ့ကို ခင်ဗျားဖုံးဖိထားဖို့
ကြိုးစားရင်လည်း အပိုပါပဲ၊ ခင်ဗျား ရာဇဝတ်သားကို
အကာအကွယ် ပေးရလောက်အောင် ရူးသွပ်နေတာ မဟုတ်
ပါဘူးနော်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကိုဝဏ္ဏသည် စိတ်ထိခိုက်လွန်း
သဖြင့် မျက်နှာကစိပ်ပြင်လုံး အိုစာသွားလေ၏။

ကိုဝတ္ထသည် ထိခိုက်နာကျင်ဟန်ဖြင့် မျက်နှာကို လက်ထဲဖြင့်အုပ်ပြီး ထိုင်ခုံ၌ အကြာကြီး ထိုင်နေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကိုဝတ္ထ၏ ဝန်ခံချက်ကို ကြားသိရန် အချိန်အတန်ကြာသည်အထိ စောင့်ဆိုင်းနေရ၏။

ကိုဝတ္ထသည် အတန်ကြာသောအခါမှ စိတ်အားတင်း လိုက်ပြီး ...

“ကျုပ်ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး ကိုခန့်ကျော်၊ ကျုပ် ဒီလူနဲ့လမ်း ခွဲတော့မယ်၊ သူနဲ့ ဘယ်တော့မှ မတွေ့ဆုံတော့ဘူးလို့ ခင်ဗျားကို ကတိပေးပါတယ်၊ တကယ်တော့ သူနဲ့ကျွန်ုပ် နဲ့ကြားက ဆက်သွယ်မှုဟာ ပြီးဆုံးသွားပါပြီ၊ သူဟာ ကျုပ်ရဲ့အကူအညီကို ရစရာအကြောင်းလည်း မရှိတော့ဘူး သူလည်း လုံခြုံစိတ်ချရတဲ့နေရာကို ရောက်သွားပါပြီ၊ သူ့ အကြောင်းကို ဘယ်သူမှ နောက်တင်ခါ မကြားရတော့ဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။ ကိုဝတ္ထသည် ယခုအကြိမ်၌ မှန်တိုင်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး အပွင့်လင်းဆုံး ဖွင့်ဟဝန်ခံခြင်းဖြစ်၏။

ယခင်က မှန်တိုင်းနှင့်ပတ်သက်၍ လျှို့ဝှက်လိုဟန် နှိုသော ကိုဝတ္ထသည် ယခု မှန်တိုင်း ရာဇဝတ်မှုကျူးလွန်ကြောင်း သေချာသွားသောအခါ သူ၏ကာကွယ်မှုများကို ရုပ်သိမ်းလိုဟန် နှို၏။

ထို့ပြင် ပုလိပ်များ၌ တိကျသော သက်သေအထောက် အထားများ ရရှိပြီးဖြစ်သဖြင့် မိမိအပေါ်၌ ထိခိုက်နစ်နာနိုင်ကြောင်း ခိပ်စားမိပုံရ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကိုဝတ္ထ၏ ဖွင့်ဟဝန်ခံချက်ကို ကြားသိရသော်လည်း စိတ်ကျေနပ်မှု မဖြစ်ပေါ်ဘဲ ခေါင်းထဲတွင် ဒီမိုရှပ်ထွေးလာမိ၏။

ထို့ကြောင့် ကိုဝတ္ထကို စူးစိုက်ကြည့်၍ ...

“ကမ္ဘာပေါ်မှာ မှန်တိုင်းအကြောင်း ပြောဆိုနိုင်တဲ့သူဟာ ကိုဝတ္ထတစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားရဲ့ဆုံး ဖြတ်ချက်တွေ မှန်ကန်ပါစေတော့လို့ ကျုပ် ဆုတောင်းမယ်”

တယ်၊ တတယ်လို့ မုန်တိုင်းကို ဖမ်းမိသွားပြီး ပုလိပ်က
ခင်သေးခဲ့ရင် ခင်ဗျားရဲ့ပယောဂတွေပါ ပေါ်လွင်လာလိမ့်
မယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ကိုဝဏ္ဏသည် ကျွန်ုပ်၏စကား
ကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး လှုပ်ခါသွားပြီး ...

“တောက် ... သွားပါပြီဗျာ၊ ကျုပ်တစ်သက်လုံး လုံခြုံအောင်
စောင့်ထိန်းလာတဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာတွေ လူဆိုးလူသွမ်းတစ်
ယောက်ကြောင့် ပျက်ရတော့မယ်၊ မုန်တိုင်းရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်
တွေကို ကမ္ဘာပေါ်မှာ ကျုပ်ထက်ပိုပြီး ဘယ်သူမှမသိဘူး
ကျုပ် အခုလေးပဲ မုန်တိုင်းဆီက စာတစ်စောင်ကို လက်ခံ
ရရှိထားတယ်၊ ဒီစာကို ပုလိပ်ကို ပြသင့်မပြသင့် စဉ်းစား
နေတာဗျ၊ ကာကြောင့်လဲဆိုတော့ ပုလိပ်က ကျုပ်အပေါ်ကို
သံသယဝင်သွားမယ်လေ၊ ခင်ဗျားကိုတော့ ယုံကြည်လို့
ဖွင့်ပြောခဲ့တာ၊ စာက ဟောဒီမှာပဲ၊ ခင်ဗျား ဖတ်ကြည့်
စမ်းပါ”

ဟုဆိုကာ ကျွန်ုပ်လက်ထဲသို့ စာတစ်စောင်ကို ထိုး
ထည့်လိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကိုဝဏ္ဏလက်ထဲရှိစာကို ဖတ်ကြည့်
လိုက်ရာ ...

“ကိုဝဏ္ဏရဲ့ ကျေးဇူးတရားတွေ ကျွန်တော်အပေါ်မှာ အများကြီး
ရှိပါတယ် ...

တစ်လုတ်စားဖူးသူ ကျေးဇူးဆိုတဲ့စကားရှိတဲ့အတိုင်း ကိုဝဏ္ဏ
ရဲ့ ကျေးဇူးတွေကို ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါဘူး၊ ကိုဝဏ္ဏလည်း
ကျွန်တော်အတွက်နဲ့ ခေါင်းခြောက်ရပေါင်းများပါပြီ ...

သူတစ်ပါးရဲ့အထင်အမြင် လွဲတာကိုလဲ ခံနေရပါပြီ။

ဒီနေ့ကစပြီး ကျွန်တော်အတွက် ပူပင်သောကရောက်စရာ
မလိုတော့ပါဘူး။

ကိုဝဏ္ဏ ကျွန်တော်ကို ကူညီစရာလည်း မလိုတော့ဘူး၊ ကျွန်
တော်ရဲ့လွတ်မြောက်မှုအတွက် ကျွန်တော်ဘာသာ ကြိုးပမ်းပါရစေ
တော့”

ကျွန်တော်မှာ ကိုယ်ပိုင်အစွမ်းအစတွေရှိပါတယ်၊ စိတ်မပူငဲ့

နဲ့တော့ ...

(မုန်တိုင်း)"

မုန်တိုင်း၏စာကို ဖတ်ရှုပြီးနောက် ကျွန်ုပ်၏ရင်ထဲ

တွင် အနည်းငယ် ပေါ့ပါးသွားလေ၏။

စာပါအကြောင်းအရာများအရ မုန်တိုင်းသည် ပြစ်မှု

များလွန်ပြီး ဤမြို့မှ တိမ်းရှောင်ထွက်ပြေးသွားပုံရ၏။

ကျွန်ုပ်၏အမှုသည် ကိုဝဏ္ဏ တစ်ယောက် ယခုအချိန်

မှစ၍ အေးချမ်းသာယာစွာ နေထိုင်ရတော့မည်ထင်၏။

ကျွန်ုပ်က စာကို နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ် ဖတ်ရှုလိုက်

ပြီးနောက် ...

"ဒီစာကို စာတိုက်က ထည့်လိုက်တာလားဗျ၊ စာအိတ်ဘယ်

ရောက်သွားသလဲ"

ဟု မေးမြန်းလေရာ ကိုဝဏ္ဏက ...

"မနက်က လူစိမ်းတစ်ယောက် ပို့သွားတာဗျ၊ စာအိတ်ကို

သဲလွန်စ ဖြစ်မှာစိုးလို့ ကျုပ် မီးရှို့လိုက်ပြီ"

ဟု ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်က စာကိုယူ၍ ...

"ဒီစာကို ကျွန်တော် သိမ်းထားချင်တယ်"

ဟု ပြောလေရာ ကိုဝဏ္ဏက ခေါင်းညိတ်၍ ...

"ခင်ဗျား သဘောပါပဲ"

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် စာကိုသေချာစွာ

ခေါက်၍ သိမ်းဆည်းလိုက်ပြီးနောက် ကိုဝဏ္ဏကိုကြည့်၍ ...

"ခင်ဗျားရဲ့သေတမ်းစာမှာ အကယ်၍ ခင်ဗျားသေဆုံးခဲ့ရင်

မုန်တိုင်းကို အမွေတွေအားလုံး ပေးပါမယ်လို့ ဆိုခဲ့တယ်၊

မုန်တိုင်းနဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ပတ်သက်မှုတွေကို ကျုပ်သိပ်သိချင်

တာပဲ"

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကိုဝဏ္ဏ၏မျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်

သွားပြီး ...

“ဒီအကြောင်းတွေကို အချိန်တန်ရင် ခင်ဗျား သိရမှာပါ။
ခဏတော့ သည်းခံပါဦးဗျာ”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်က အဝေးဆီသို့ ငေးကြည့်

၏ ...

“မုန်တိုင်းလိုလူကို သေတမ်းစာထဲမှာ အမွေတွေပေးထား
တာ ခင်ဗျားအတွက် အန္တရာယ်သိပ်ကြီးတယ်၊ မုန်တိုင်းဟာ
စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကို သုံးဖြုန်းဖို့အတွက် ခင်ဗျားသေအောင်
စောင့်ဆိုင်းနေမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားကို သူ တစ်နည်းနည်း
နဲ့ သတ်မှာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကိုဝဏ္ဏ၏မျက်နှာ ပျက်ယွင်း
သွားပြီး အံ့ကိုကြိတ်ကာ ...

“ကျုပ်ဘဝရဲ့အကြီးဆုံး သင်ခန်းစာတစ်ခုကို ရလိုက်တာပါ
ပဲဗျာ၊ ကျုပ်ဘဝမှာ ဘယ်တော့မှ လူတွေကိုယုံကြည်လို့
မရတော့ဘူး၊ သဘာဝလောကကြီးလိုပဲ အပိုင်တွက်ထားလို့
မရဘူး၊ အားလုံး အစီအစဉ်တကျနဲ့ သူဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်
နေတာဗျ”

ဟု နောင်တရဟန်ဖြင့် ပြောဆိုလေ၏။ ကျွန်ုပ်က

ကိုဝဏ္ဏ၏ပခုံးကိုဖက်၍ ...

“ဘာမှမပူပါနဲ့တော့ဗျာ၊ ဒီအချိန်ကစပြီး ခင်ဗျားဘဝမှာ
အရာရာ အေးချမ်းသွားပါပြီ”

ဟု အားပေးစကား ပြောဆိုပြီး ကိုဝဏ္ဏ၏အနီးမှ

ထွက်ခဲ့လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အိမ်၏အောက်ထပ်သို့ ရောက်သော
အခါ ကိုဝဏ္ဏ၏အစေခံလူငယ်လေး မောင်စိန်ကို တွေ့သောအခါ
ကျွန်ုပ်က ...

“ဒီနေ့ အိမ်ကို လူတစ်ယောက် ရောက်လာပြီး စာတစ်စောင်
လာပို့သွားတယ်ဆို၊ အဲဒီလူရဲ့ပုံပန်းသဏ္ဌာန်ကို မင်းမှတ်မိ
သလောက် ပြောပြပါလား”

ဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ မောင်စိန်သည် ကြောင်အမ်း
အမ်း ဖြစ်သွားပြီး ...

“လူတစ်ယောက် စာတစ်စောင်ပို့တယ် ဟုတ်လား၊ ဒီနေ့ ဘယ်သူမှ စာလာမပို့ပါဘူး၊ ဒီနေ့လည်း မပို့ဘူး အရင်နေ့ တွေကလည်း ပို့တဲ့သူ မရှိဘူး၊ အိမ်မှာ ကျွန်တော် အငြိမ့် ရှိပါတယ် ဆရာ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်သည် မျက်မှောင်ကြုတ်၍ တစ်စုံတစ်ရာကို လေးနက်စွာ စဉ်းစားပြီး ကိုဝဏ္ဏအိမ်မှ ပြန်ခဲ့၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဂျစ်ကားလေးကို မောင်းနှင်ရင်း ကိုဝဏ္ဏ နှင့်ပတ်သက်၍ သံသယဖြစ်စရာ အချက်များကို တွေးနေမိ၏။ ကိုဝဏ္ဏသည် မုန်တိုင်းထဲမှ စာတစ်စောင်ကို ယနေ့နံနက်ပင် ရရှိခဲ့သည်ဟုဆိုကာ ကျွန်ုပ်အား စာကိုပြသခဲ့၏။

ထိုစာကို ဖတ်ရှုပြီး ကိုဝဏ္ဏအတွက် ကျွန်ုပ်များစွာ စိတ်အေးချမ်းသွားခဲ့၏။

ယခု ကိုဝဏ္ဏ၏အစေခံ မောင်စိန်က အိမ်သို့မည်သူမျှ စာလာမပေးဟု ဆိုခဲ့၏။

ဤသို့ဆိုလျှင် ကိုဝဏ္ဏသည် စာကို ၎င်းကိုယ်တိုင် ရေးသား၍ မုန်တိုင်း ရေးသားလေဟန် မုသားသုံးခဲ့ခြင်း ဖြစ်နိုင်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကားမောင်းရင်း ရင်ထဲတွင် မွန်းကျပ်လာပြီး ...

“ကိုဝဏ္ဏနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ကိစ္စတွေကို ငါ ခေါင်းထဲက အပြီးအပိုင် ထုတ်ပစ်လိုက်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်၊ ကိုဝဏ္ဏဟာ စာကို ပန်းချီဆွဲတဲ့အိမ်နီကြီးမှာပဲ ရေးတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် သူ့ရဲ့အိမ်မှာပဲ ရေးတာလား၊ ကိုဝဏ္ဏရဲ့စာအရ တော့ မုန်တိုင်းဆိုတဲ့ လူယုတ်မာကောင် ဒီမြို့က ထွက်သွားပြီဆိုပဲ”

ဟု တွေးတောနေရာမှ ကျွန်ုပ် မြို့၏တရားရုံးစာရေးကြီး ဦးလှမိုးကို သတိရလိုက်၏။

ဦးလှမိုးသည် အိုင်အေတန်းအထိ ပညာသင်ယူခဲ့ပြီး နီအိုင်ဒီမှ လက်ရေးလက်သား လေ့လာသောပညာကို လေ့လာခဲ့ဖူးပြီး ဦးလှမိုးထံသို့လွှာ၍ မုန်တိုင်း .. ဟုပို့လိုက်သည်ဆိုသောစာကို ပြသကြည့်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကားကို တရားရုံးရှိရာသို့ မောင်းနှင်ခဲ့၏။

တရားရုံး၌ အင်းလေလံပွဲရှိသဖြင့် အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှ လူများစုဆုံနေပြီး ထိုသူများအားလုံး အညာသူမလေးမသေဖြစ်၍ အသတ်ခံရသည့်သတင်းကို ပြောဆိုနေကြ၏။ သတင်းစာရောင်းသော လူတစ်ဦးသည် မသေဖြစ်၏အဖြစ်ကို ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်ပြီး ရောင်းချနေ၏။

မိန်းမလူတစ်ဦးကို မုဒိမ်းကျင့်၍ သတ်ဖြတ်သွားသော အမှုကိုစွဲဖြစ်သဖြင့် လူအများအတွက် စိတ်ဝင်စားဖွယ် ဖြစ်နေဟန် ရှိ၏။

ကျွန်ုပ်သည် စာရေးကြီးဦးလှမိုးကိုခေါ်၍ ပျော်ပွဲစားရုံတစ်ရုံသို့သွားကာ ၎င်း၏အကြိုက် ကျွေးမွေးပြုစုလေ၏။ ဦးလှမိုးသည် သော့တံဆိပ်ဘီယာနှင့် ချိစ်တို့ မြည်းစမ်းပြီးနောက် ...

“ဝတ်လုံတော်ရမင်း ကျုပ်ကို ခိုင်းစရာတစ်ခုရှိတယ်နဲ့တယ်”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က ...
“ဦးလှမိုးကို အကူအညီ တောင်းစရာရှိလို့ပါ။ ဦးလှမိုးက စီအိုင်ဒီမှာ လက်ရေးလက်သားနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ပညာကို သင်ကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား”

ဟု ပြောလေရာ ဦးလှမိုးက ခေါင်းညိတ်၍ ...
“ကျွန်တော် သိပ်ဝါသနာပါတဲ့ ပညာပေါ့၊ ဝတ်လုံတော်ရမင်းရယ်၊ ကျုပ်ရဲ့ပညာနဲ့ဆိုရင် စီအိုင်ဒီမှာ ကောင်းကောင်း အသုံးချလို့ ရမှာဗျ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က မုန်တိုင်း ရေးသားသည်ဆိုသောစာကို စာရေးကြီးဦးလှမိုးအား ပြသပြီးနောက် လက်ရေးလက်သားပညာဖြင့် အကဲခတ်ခိုင်းလေ၏။ ဦးလှမိုးက အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ဒီလက်ရေးကို အကဲခတ်ရတာ သိပ်ခက်ခဲသလိုပဲ၊ သူ့ရဲ့ စာလုံးအဖီအဖော့တွေ အသတ်တွေကို ကြည့်ရတာ လူတစ်ယောက်တည်းကရေးတဲ့ လက်ရေးနဲ့ မတူဘူး၊ လူတစ်

ယောက်ရေးထားတဲ့ လက်ရေးနဲ့တူနေတယ်၊ ကျွန်တော်
သက်တမ်းတစ်လျှောက်မှာ အင်မတန်ထူးခြားတဲ့ စာတစ်
စောင်ပါပဲဗျာ”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်က ဦးလှမိုးစကားကို နား
ထောင်၍ နောက်ထပ်စာတစ်စောင်ကို ဦးလှမိုးရှေ့သို့ ထုတ်ပေး
လိုက်၏။

ထိုစာသည် ကိုဝဏ္ဏက ကျွန်ုပ်အား ညစာစားပွဲမိနစ်
ကြားထားသောစာပင် ဖြစ်လေ၏။ ဦးလှမိုးသည် စာနစ်စောင်ကို
ဘေးချင်းယှဉ်၍ မှန်ဘီလူးဖြင့် ကြည့်ရှုနေ၏။

ပြီးမှ သက်ပြင်းချ၍...

“ထူးဆန်းလိုက်တာဗျာ၊ စာနစ်စောင်ထဲမှာပါတဲ့ လက်ရေး
ကို လူသာမန်တွေကြည့်ရင်တော့ မတူဘူး၊ မတူအောင်
လက်ရေးဖျက်ပြီး ရေးထားတာဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ လက်ရေးလက်
သားပညာရှင်အနေနဲ့ကြည့်ရင် ဒီလက်ရေးနှစ်ခုက အတူတူ
ပါပဲ၊ ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် နှစ်ပေါင်းများစွာ လေ့

လာထားတဲ့ အတွေ့အကြုံအကြည့်ရင် ဒီလက်ရေးနှစ်ခုက
အတူတူပဲလို့ ပြောလို့ရတယ်”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်၏ ရင်ထဲတွင် တစ်စုံတစ်ရာ

ဆို စဉ်းစားပြီး လေးလံသွားလေတော့၏။

ထို့ကြောင့် စာရေးကြီးကိုလှမိုးအား လျှို့ဝှက်ကိစ္စ

ဖြစ်သဖြင့် မပေါက်ကြားစေရန် ထိန်းသိမ်းလိုကြောင်း သတိပေး

ပြီးနောက် အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့လေ၏။ အိမ်သို့ရောက်လျှင် မမြခက်က

ထမင်းဝိုင်းမှာ အသင့်စောင့်ကြိုနေပြီ။

“ဒီနေ့ အစ်ကိုအတွက် ဘဲသားနဲ့မို့ဆီပြန်ဟင်း ချက်ထား
တယ်၊ ဂုံမင်းဟင်းချို့နဲ့ ဆီးဖြူသီးထောင်းလည်း လုပ်ထား
တယ်”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်၏အကြိုက်များဖြစ်သဖြင့်
ခိုက်ထဲတွင် ဆာလောင်မွတ်သိပ်သွားပြီး ရေချိုးရန် ပြင်ရလေ၏။

ရေချိုးပြီးနောက် မမြခက်နှင့် ထမင်းဝိုင်းမှာ အတူတူ
အသောက်ကြရင်း မမြခက်က ...

“လူယုတ်မာရဲ့အမှုကို ပုလိပ်တွေဖမ်းမိဖို့ နီးနေပြီလား”

ဟု မေးမြန်းလေရာ ကျွန်ုပ်က ခေါင်းခါ၍ ...

“အဝေးကြီးလိုပါသေးတယ်ကွာ၊ ကိုယ့်အထင်တော့ မုန်တိုင်းက ပြေးပြီထင်တယ်၊ ဒီမြို့ကပုလိပ်တွေက ခပ်ညံ့ညံ့တွေဆိုတော့ နောက်ဆုံးမှာ ဒီလိုနဲ့ပဲ ပြီးမယ်ထင်ပါတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ မမြခက်က ထမင်းစားရင်း ...

“မုန်တိုင်း ပြေးမယ်လို့ အစ်ကို ဘာကြောင့် ထင်ရတာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေရာ ကျွန်ုပ်က ကိုဝဏ္ဏကို မုန်တိုင်းရေသားသည်ဆိုသော စာအကြောင်းကို ပြောပြလေ၏။

မမြခက်က နားထောင်၍ ...

“ကိုဝဏ္ဏဟာ ဒီကိစ္စမှာ လုံးဝရိုးသားမှုမရှိဘူး၊ သူ့လိုလူရိုးတစ်ယောက်လို့ ကျွန်မတို့တစ်မြို့လုံး သိထားကြတယ်၊ အခုတော့ ကိုဝဏ္ဏဟာ မုန်တိုင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး မရိုးသားတဲ့အပြုအမူတွေကိုတောင် ကျူးလွန်နေပြီ၊ သူ့ကိုယ်တိုင်ရိုးသားရဲ့လားလို့တောင် မပြောနိုင်တော့ဘူး၊ ဒီလူသတ်

က တစ်မြို့လုံးသာမကဘူး တစ်နယ်လုံးပျံ့နေပြီ၊ ရုံးတွေကျောင်းတွေမှာ အညာသူမ မသဲဖြူ အကြောင်းပဲ ပြောနေကြတယ်၊ ကျွန်မတို့မြို့ပြင်က ကုန်းလှရွာမှာဆိုရင် မသဲဖြူက နတ်ဖြစ်တယ်ဆိုပြီး ကိုးကွယ်နေကြပြီ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်သည် ထမင်းစားရင်းရယ်လာချင်စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်သွားပြီး ...

“ဘာ ... မသဲဖြူက နတ်ဖြစ်သွားပြီ ဟုတ်လား၊ တို့တောရွာကလူတွေကတော့ သေတဲ့လူတိုင်းကို စိတ်ကူးနဲ့နတ်လုပ်ပြီး ကိုးကွယ်နေတော့တာပဲ၊ နောင်လာနောက်သားတွေလက်ထက်ရောက်ရင် အယူမှားပြီး ကိုးကွယ်ကြမှာ မြင်ယောင်သေးတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တရားကို နတ်စောင့်ပါတယ်ကွာ၊ ကိုဝဏ္ဏနဲ့ မုန်တိုင်းရဲ့ အရှုပ်တော်ပုံဟာ မကြာမီ ဘူးပေါ်သလို ပေါ်ရမယ်လို့ ကိုယ်ယုံကြည်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုည၌ မမြခက်သည် ကျွန်ုပ်၏အိမ်၌ပင် အိပ်စက်ခဲ့လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုညက အိပ်ရာထဲတွင် ပျော်အောင်လုပ်
မထားနိုင်ဘဲ သူမကသာ ဦးဆောင်ပြီး ပျော်ရွှင်ဖွယ် ပြုလုပ်နေလေ၏။

ကျွန်ုပ်၏စိတ်ကူးထဲတွင် လျှို့ဝှက်သော အမှုကိစ္စသာ
လျှင် ကြီးစိုးနေလေတော့၏။

အညာသူမ မသဲဖြူအမှုကို မဖော်ထုတ်နိုင်သဖြင့်
မြို့လူထုက ပုလိပ်အဖွဲ့အား မကျေမနပ် ပြောဆိုလာကြ၏။
ထိုသို့ ပြောဆိုလာသောကြောင့် ပုလိပ်အဖွဲ့သည် လူသတ်သမား
အား ဖမ်းဆီးနိုင်ရေးအတွက် အစွမ်းကုန် ကြိုးစားနေလေတော့၏။

ရုံးဌာနများက မသဲဖြူ အသတ်ခံရသော အမှုကိစ္စနှင့်
ပတ်သက်၍ ပုလိပ်အဖွဲ့အား တိကျသော သတင်းပေးနိုင်လျှင်
ဆုငွေငါးရာပေးအပ်မည်ဟု ကြေညာထားလေ၏။

သို့သော် မြို့ကလေး၌ မုန်တိုင်းနှင့်ပတ်သက်သော
သတင်းကို မကြားရတော့ချေ။ မုန်တိုင်းသည် မြို့မှအပြီးအပိုင်
ထွက်ခွာသွားပုံရ၏။

ကျွန်ုပ်သည် တစ်ဖက်မြို့၌ရှိသော မုန်တိုင်း၏အိမ်
ကလေးသို့ မကြာခဏ သွားရောက်အကဲခတ်လေရာ အိမ်စောင့်
အဘွားအိုကိုသာ တွေ့ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မုန်တိုင်းကို လက်ရဖမ်းဆီးနိုင်ရန်
ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို ကျည်အပြည့်ထိုး၍ မကြာခဏ သွား
ရောက်ကြည့်ရှုလေ၏။ သို့သော် မုန်တိုင်းကို အရိပ်အယောင်မျှ
မတွေ့ရချေ။

မသဲဖြူ အသတ်ခံရသော သတင်းသည်လည်း
အချိန်ကာလ ရှည်ကြာသည်နှင့်အမျှ တဖြည်းဖြည်း မေးမှိန်သွား
လေ၏။

ရုံး၌နားများတွင် ကပ်ထားသော ဆုတော်ငွေငါးရာ
ခေးမည့်ဆိုသော ကြေညာစာရွက်မှာလည်း စုတ်ပြီပျောက်ဆုံးသွားပြီ
ဖြစ်၏။

ကမ္ဘာပေါ်တွင် မုန်တိုင်းနှင့် ပတ်သက်၍ တိတိပပ
ပြောဆိုနိုင်သူမှာ ကိုဝဏ္ဏ တစ်ယောက်သာရှိ၏။

ကိုဝဏ္ဏအတွက် ဘဝသစ်များကို ပြန်လည်စတင်
ပြီဟု ဆိုနိုင်၏။

ကိုဝဏ္ဏသည် ပန်းချီကားများကို ပြန်လည်ရေးဆွဲ
နိုင်လာ၏။ ယခင်က မည်သူနှင့်မျှ တွေ့ဆုံခဲ့ခြင်းမရှိသော
ကိုဝဏ္ဏသည် ၎င်းကို လာရောက်ဖိတ်ကြားသော အလှူပွဲများကို
လက်ခံပြီး တက်ရောက်လေ၏။

သူသည် ပန်းချီမိတ်ဆွေ ဦးဘစံထံသို့လည်း လာ
ရောက်လည်ပတ်ပြီး ပန်းချီကားများအကြောင်းကို ဆွေးနွေးကြ၏။
ကိုဝဏ္ဏ၏ပိန်လီနေသော ကိုယ်ခန္ဓာသည် အနည်းငယ် ပြန်လည်
ပြည့်တင်းလာသယောင်ရှိ၏။

ကိုဝဏ္ဏ၏ မှိုင်းညိုနေသောမျက်နှာမှာ ပြန်လည်ကြည်
ဆင်လာပြီး အပေါင်းအသင်းများနှင့် ပျော်ပျော်ပါးပါးနေတတ်
သော စရိုက်လက္ခဏာ ပြန်လည်ပေါ်ပေါက်လာ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုအခါမှပင် ကျွန်ုပ်၏အမူသည်
ကိုဝဏ္ဏ၏ နောင်ရေးအတွက် စိတ်အေးရလေ၏။

ကျွန်ုပ်လက်ထဲ၌ ကိုဝဏ္ဏ ကိုယ်တိုင် ရေးသားထား
သော သေတမ်းစာတစ်စောင် ရှိနေသေး၏။

ထိုသေတမ်းစာ၌ အဓိကခံစားခွင့် ရှိသူမှာ လူယုတ်စာ
မုန်တိုင်းပင် ဖြစ်နေသေး၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မုန်တိုင်း၏ အမှုကိစ္စအကြောင်းကို
မဆွေးနွေးရန် ကျွန်ုပ်တို့ အထူးသတိထားနေလေ၏။ တစ်ည၌
ကိုဝဏ္ဏ၏မွေးနေ့ သူ၏အိမ်၌ ကျင်းပလေ၏။

ကိုဝဏ္ဏသည် မွေးနေ့ပွဲ၌ ဧည့်သည်များကို ဖော်ရွေ
စွာဧည့်ခံပြီး အထူးပျော်ရွှင်နေပုံရ၏။

ကိုဝဏ္ဏ၏မွေးနေ့ပွဲသို့ ကျွန်ုပ်အပါအဝင် ကိုဝဏ္ဏ၏
မိတ်ဆွေများဖြစ်သော ပန်းချီဆရာကြီး ဦးဘစံနှင့် အခြားသော
မြို့မျက်နှာပုံး လူကြီးမင်းများ တက်ရောက်ကြ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုနေ့က ကိုဝဏ္ဏ၏မွေးနေ့ပွဲကို ကိုယ်
တိုင်တက်ရောက်ခဲ့ပြီးနောက် ဧည့်သည်များကို ပျော်ရွှင်စွာ ဧည့်ခံ
နေသော ကိုဝဏ္ဏကိုကြည့်၍ ၎င်း၏ဘဝ လုံးဝအေးချမ်းသာယာ
သွားပြီဟု ယူဆလိုက်လေ၏။

ထိုအချိန်၌ ကံဆိုးရှာသော အညာသူမလေး မသိဖြူ
မုဒိမ်းကျင့် ခံရပြီး အသတ်ခံရသည့်အမှုနှင့် ပတ်သက်၍ တစ်မြို့လုံး
မေ့လျော့သွားပြီဖြစ်၏။

ကိုဝဏ္ဏ၏ မွေးနေ့ပွဲကျင်းပပြီး တစ်လခန့်အကြာ
တွင် ကျွန်ုပ်သည် အရာရှိများကလပ်မှ ပြန်လာပြီးနောက် ကိုဝဏ္ဏ၏
အိမ်သို့ လမ်းကြိုဝင်လာ၏။

သို့သော် ကိုဝဏ္ဏ၏ အိမ်တံခါးဝမှာပင် ကျွန်ုပ်မထင်
တတ်သောစကားကို ကြားလိုက်ရလေ၏။

ကိုဝဏ္ဏ၏ အစေခံလူငယ်လေး မောင်စိန်
ဆံခါးဝသို့ ထွက်လာပြီး ...

“ဆရာက သူ နေမကောင်းလို့ ဘယ်သူနဲ့ ပျိုးငယ်စွာဖြင့်
လို့ ပြောပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်သည် ကိုဝဏ္ဏ၏အတွက်
နီးရိမ်သွားပြီး ...

“ဒီမှာ ဆောင်စိန်၊ မင်းဆရာက ငါလာတယ်ဆိုတာ မသိ
လို့ လက်ခံမတွေ့တာပါ။ နည်းသည်က ဝတ်လုံတော်ရ
ဦးခန့်ကျော်လို့ ပြောလိုက်ပါ”

ဟု စေခိုင်းလိုက်လေ၏။ သို့သော် ခဏကြာလျှင်
ဆောင်စိန်သည် မျက်စိမျက်နှာမကောင်းဘဲ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာ
ပြီး -

“ဆရာက ဘယ်သူ့ကိုမှ မတွေ့ချင်ဘူးလို့ ပြောပါတယ်။
ကျွန်တော့်ကိုတောင် နောက်တစ်ကြိမ် လာပြောတဲ့အတွက်
ပူကြိမ်းမောင်းပြီး လွှတ်လိုက်တယ်”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်သည် ကိုဝဏ္ဏ၏စိတ်ဓာတ်
အောင် ဖြစ်မိလေ၏။

အေးချမ်းသာယာသော ကိုဝဏ္ဏ၏ ဘဝလေးသည်

ကွဲပြားစွာ အေးချမ်းသာယာနေရာမှ ပူပြင်းတောက်လောင်
သည်။

ကျွန်ုပ်သည် ကိုဝဏ္ဏအတွက် ပုပင်သောကစိတ်များ
ပြန်လည်ဝင်ရောက်လာ၏။

လပေါင်းများစွာ ပျောက်ဆုံးနေသော လူဆိုးလူသွမ်း
နုနုတိုင်းသည် ကိုဝဏ္ဏ၏ဘဝထဲသို့ ပြန်လည်ဝင်ရောက်လာလေ
သလော။

ကျွန်ုပ်သည် နောက်နေ့တွင် တစ်ကြိမ်သွားရောက်
ပြီး တွေ့ဆုံရန် ကြိုးစားခဲ့ရာ ဆောင်မြင်ခြင်း မရှိခဲ့ချေ။

ထိုသို့သွားရောက်တွေ့ဆုံရန် ကြိုးစားရင်း သုံးကြိမ်
မြောက် မဆောင်မြင်သောအခါ ကိုဝဏ္ဏ၏ပန်းချီမိတ်ဆွေဆရာကြီး
ဦးဘစံထံသို့ သွားရောက်ပြီး မေးမြန်း၍ ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။

ဆရာကြီးဦးဘစံ နေထိုင်ရာ အိမ်ကလေးသို့ ရောက်
သောအခါ ဆရာကြီး၏သမီးလေးက မျက်နှာညှိုးငယ်စွာဖြင့် ...

“အဖေ နေမကောင်း ဖြစ်နေတယ်”

ဟု ပြောလေရာ၊ ကျွန်ုပ်သည် ဦးဘစံအတွက်
စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားပြီး ...

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဗျာ”

ဟု မေးမြန်းလေရာ ...

“လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်လောက်က အဖေမိတ်ဆွေ ပန်းချီဆရာ ကိုဝဏ္ဏဆီကိုသွားပြီး ပြန်လာတော့ အဖေရဲ့သွေးတိုးရောဂါ အခြေအနေ ဆိုးဝါးလာတယ်၊ အဖေမှာ သွေးတိုးတင်မတ ဘူး၊ နှလုံးအားနည်းတဲ့ရောဂါလည်း ရှိနေတယ်၊ ဒီအချိန်က စပြီး အဖေ အမောဖောက်နေတာပါပဲ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က သက်ပြင်းချ၍ ...

“ဆရာဝန် မပြဘူးလား”

ဟု မေးမြန်းလေရာ မိန်းကလေးသည် ငွေရေးကြေး ရေး အခက်အခဲရှိဟန်ဖြင့် ငြိမ်သက်နေလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ပန်းချီဆရာကြီးဦးဘစ် ဆေးကုနိုင်ရန် ဆရာကြီး၏သမီးကလေးအား ငွေကြေးအနည်းငယ် ထောက်ပံ့ပေး ခဲ့လေ၏။

ပြီးနောက် အိပ်ခန်းထဲတွင်ရှိနေသော ဆရာကြီးထံ သို့ဝင်၍ တွေ့ဆုံလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ရက်အနည်းငယ်အတွင်း ပိန်လိုသွား သော ဆရာကြီးကို အံ့သြဖွယ် တွေ့လိုက်ရ၏။

ဆရာကြီး အသက်ရှည်မှ ရှည်ပါမည်လောဟု တွေးမိ၏။ ဆရာကြီး၏မျက်နှာသည် မွဲခြောက်ပြီး ရောင်ကျနေ၏။ ဆရာကြီး၏ မျက်လုံးများ အရောင်မှိန်နေပြီး မျက်နှာမှာ ညှိုးငယ် နေ၏။ ဆရာကြီးဦးဘစ်သည် ကျွန်ုပ်ကို မြင်သောအခါ ...

“နှလုံးရောဂါ ပြန်ထလာတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်တော့ ဒီတောင်ကို ကျော်နိုင်တော့မယ် မထင်ဘူး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သင်္ခါရတရား ကိုတော့ နှလုံးသွင်းပါတယ်ဗျာ၊ ဒီအသက်အရွယ်ထိ ပန်းချီ ဆွဲနေနိုင်တာ ရှေးဘဝက ကုသိုလ်ကြောင့်ပဲ ထင်ပါတယ်”

ဟု ညှိုးငယ်သော အမူအရာဖြင့် ပြောဆိုလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ပန်းချီဆရာကြီး ဦးဘစ်အား ကိုဝဏ္ဏနှင့် ပတ်သက်၍

စုံစမ်းမေးမြန်းရန် ရောက်ရှိခဲ့သော်လည်း ဦးဘစံ၏ကျန်းမာရေး အခြေအနေကြောင့် မေးမြန်းရန် အခက်ဖြစ်သွားလေ၏။

ထိုသို့အခက်တွေ့နေစဉ် ဆရာကြီး၏သမီးပြော လိုက်သောစကားကို သတိရ၍ ...

“ဦးဘစံ နေမကောင်းဖြစ်တာ ကိုဝဏ္ဏဆိက ပြန်လာပြီးမှ ဆို၊ ဟုတ်သလား၊ ကိုဝဏ္ဏလည်း နေထိုင်မကောင်းဖြစ်နေ တယ်လို့ သိရတယ်၊ ဦးဘစံတို့နှစ်ယောက် ကံအကျိုးပေး တုနေပြီ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ပန်းချီဆရာကြီး၏မျက်နှာ ပျက် ဖွင့်သွားပြီး ...

“ဒီကောင်နဲ့ပတ်သက်ရင်တော့ ကျုပ်ကို ဘာမှမေးလားမြန်း လား မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ ကျုပ် ဒီကောင့်အကြောင်းကို မပြော ချင်ဘူး၊ ကြားလည်းမကြားချင်တော့ဘူး၊ မိုက်မဲတဲ့လူဟာ ကိုယ့်အပြစ် ကိုယ်ခံသင့်တယ်”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်သည် ဦးဘစံက ကိုဝဏ္ဏနှင့် တော်သက်ပြီး ဤသို့ပေါက်ကွဲထွက်နေခြင်းကို များစွာအံ့သြတုန် ထုပ်မိ၏။

ဆရာကြီးဦးဘစံသည် အနုပညာသမားပီပီ အေးအေး ချမ်းချမ်း နေထိုင်သူဖြစ်ပြီး လူတစ်ဖက်သားကို နာကျင်အောင် ပြောဆိုလေ့ရှိသူ မဟုတ်ချေ။

ယခု ဦးဘစံသည် ကိုဝဏ္ဏကို မုန်းတီးရွံရှာနေပုံရ ...

ဦးဘစံ ဤမျှပေါက်ကွဲအောင် ကိုဝဏ္ဏ မည်သို့ လုပ်ခဲ့သနည်း။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က ရယ်မော၍ ...

“ဦးဘစံ ကိုဝဏ္ဏကို စိတ်ဆိုးနေပြီထင်တယ်၊ ဘာလဲ ပန်းချီကားတွေကို ဝေဖန်ရင်းနဲ့ ရန်ဖြစ်ကြပြီလား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ပန်းချီဆရာကြီး ဦးဘစံက ဆိုကြိတ်၍ ...

“ကျွန်တစ်သက်မှာ ပန်းချီကားကို ဝေဖန်လို့ ရန်ဖြစ်တာဆိုတာ မရှိဘူး၊ ဒီကောင်အကြောင်းကို မပြောချင်တာ သူ့ကို ကျုပ်ရင်ထဲက ထုတ်လိုက်ပြီဗျာ၊ သူ့ကို သေလို့ပဲ သဘောထားလိုက်တယ်”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်သည် ကိုဝဏ္ဏနှင့်ပတ်သက်သည့် ထူးခြားမှုတစ်ခု ရှိမည်ဟု ယူဆမိ၏။

ကိုဝဏ္ဏအား ဦးဘစ် မကျေမချမ်း ဖြစ်နေသော အချက်ကို သိရှိနိုင်ရန် ကြိုးစားမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီး ကျွန်ုပ်က “ကျုပ်တို့သုံးယောက်က မိတ်ဆွေတွေပဲဗျာ၊ ဦးဘစ် ကိုဝဏ္ဏကို ဘာမကျေနပ်စရာရှိသလဲ၊ ကျုပ် ဖြေရှင်းပေးပါမယ်၊ ကိုဝဏ္ဏကို နားလည်အောင် ကျုပ်ပြောပြလို့ ရနိုင်ပါတယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကိုဝဏ္ဏက အကြမ်းဖက်သမား မဟုတ်တာ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ပန်းချီဆရာကြီး ဦးဘစ်

က ...

“ဒီကိစ္စမှာ ခင်ဗျား ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး၊ ဝဏ္ဏကိုသာ ကိုယ်တိုင်မေးမြန်းကြည့်ပေတော့၊ ကံကောင်းရင် အဖြေ တစ်ခုခု ရလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က ခေါင်းခါယမ်း၍ ...

“ကိုဝဏ္ဏက ကျုပ်ကို အတွေ့မခံဘဲ ငြင်းဆန်နေတယ်ဗျ”

ဟု ပြောလေရာ ပန်းချီဆရာကြီး ဦးဘစ်က ပင် ဝန်းစွာဖြင့် အသက်ကို ရှူရှိုက်နေပြီး ...

“ဒါဟာ မဆန်းပါဘူး၊ ဒီမှာ ဝတ်လုံတော်ရမင်း၊ တစ်နေ့ နေ့မှာ ကျုပ်သေဆုံးခဲ့ရင် ဝဏ္ဏရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို ခင်ဗျား သိရလိမ့်မယ်၊ ကျုပ်ကတော့ ဒီလျှို့ဝှက်ချက်တွေ ကို မဖော်ချင်ဘူးဗျ၊ ဝတ်လုံတော်ရမင်း ကျုပ်အိမ်မှာ မင်္ဂလာရှိတဲ့ အကြောင်းအရာတွေကို ပြောမယ်ဆိုရင် နေ ချင်သလောက် နေနိုင်တယ်၊ ကျက်သရေမရှိတဲ့ ဝဏ္ဏရဲ့

www.burmeseclassic.com

အကြောင်းကို မပြောရ မနေနိုင်ဘူးဆိုရင် ကျုပ်အိမ်ထဲ
ထွက်သွားပေတော့”

ဟု ထူးဆန်းစွာ စကားကိုပြောဆိုလေ၏။ ကျွန်ုပ်
သည် ပန်းချီဆရာကြီးဦးဘစံနှင့် စကားဆက်လက်ပြောဆိုရန်
မဖြစ်နိုင်တော့သဖြင့် ထိုနေရာမှ ထွက်ခဲ့လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အိမ်သို့ပြန်ရောက်သောအခါ ဆရာကြီး
ဦးဘစံ၏ ကိုဝဏ္ဏအပေါ် ထားရှိသော သဘောထားကို လွန်စွာ
အံ့သြနေမိ၏။ ဆရာကြီးဦးဘစံနှင့် ကိုဝဏ္ဏသည် ပန်းချီပညာရှင်
အချင်းချင်း တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး များစွာရင်းနှီးခင်မင်ခဲ့၏။

၎င်းတို့နှစ်ဦးသည် မြို့ပေါ်တွင် အရင်းနှီးဆုံး မိတ်
ဆွေများဟူ၍ပင် ဆိုနိုင်၏။ ယခု ဆရာကြီးဦးဘစံသည် ကိုဝဏ္ဏ
အပေါ် စက်ဆုပ်ရွံရှာသော စကားများကို ပြောဆိုနေလေ၏။

ဆရာကြီးဦးဘစံက အမုန်းပွားရလောက်အောင်
ကိုဝဏ္ဏသည် မည်သည့်ပြစ်မှု တစ်စုံတစ်ရာကို ကျူးလွန်ခဲ့သနည်း။
ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းတို့အကြောင်းကိုတွေးရင်း ခေါင်းစွပ်လာသဖြင့်

ကိုဝဏ္ဏထံသို့ စာတစ်စောင်ရေးပြီး အကျိုးအကြောင်း မေးမြန်းရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ကျွန်ုပ်သည် အတွေးဆုံးသည်နှင့် စာရေးစားပွဲသို့ သွားပြီး ကိုဝဏ္ဏထံသို့ ကောက်ကာငင်ကာ ရေးချလိုက်လေ၏။

“ကိုဝဏ္ဏ ...

ခင်ဗျား ကျုပ်ကို အတွေးပမံဘူးဆိုလို့ စိတ်မကောင်းဘူး ဟု ...

ဒါနဲ့ နေပါဦး။ ခင်ဗျားနဲ့ ပန်းချီဆရာကြီးဦးဘဝံ ဘာတွေဖြစ် ကြတာလဲ ...

ဦးဘဝံဟာ ခင်ဗျားအပေါ် နာကြည်းမှုန်းတီးနေပုံရတယ် ... ကျုပ်ကို စပ်စုတယ်လို့ မထင်နဲ့နော်။ ခင်ဗျားအပေါ် ဓမ္မတရား ထားလွန်းလို့ မိတ်ဆွေကောင်း တစ်ယောက်အနေနဲ့ မေးမြန်းရတာ မပါ ...

(သင့်ရဲ့ မိတ်ဆွေကြီး)
ဝတ်လုံတော်ရဦးခန့်ကျော်

ကျွန်ုပ်သည် စာကို ရုံးရှိပြာတာလူငယ်အား သွား ဆက်ပေးအပ်စေ၏။

ထိုနေ့ညနေမှာပင် ကျွန်ုပ်၏အိမ်သို့ ကိုဝဏ္ဏ၏ အခေါ်လူငယ်လေး ရောက်ရှိလာပြီး ၎င်းနှင့်အတူ ကိုဝဏ္ဏထံမှ နှိမ့်စာတစ်စောင်ကို ယူဆောင်လာ၏။

ကိုဝဏ္ဏ၏ပြန်စာသည် လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်လှပြီ ဖြစ်စွာပဟောဦးဆန်လှ၏။

ကိုဝဏ္ဏသည် ယခုအချိန်ထိ ကျွန်ုပ်အပေါ် မပွင့်လင်း တစ်စုံတစ်ရာကို ကွယ်ဝှက်ထားချင်ပုံရ၏။

“ချစ်ခင်ရတဲ့ ကိုခန့်ကျော် ...

ကျုပ်နဲ့ ဆရာကြီးဦးဘဝံ မကျေမလည်ဖြစ်ခဲ့ရတာ မှန်ပါ တယ် ...

ဒါပေမဲ့ ဒါတွေအားလုံးဟာ ဆရာကြီးရဲ့ အပြစ်မဟုတ်ပါဘူး။ မိုက်မဲလွန်းတဲ့ကျုပ်ရဲ့ အပြစ်တွေပါပဲ။ ဆရာကြီးကိုကျွန်ုပ်လုံးဝဓမ္မမယူ ပါဘူး ...

အဲဒေမဲ့ ဆရာကြီးနဲ့ကျုပ် ဒီတစ်သက်မှာ ဘယ်တော့မှ
ဆုံကြရဦး သဘောတူခဲ့ကြတယ် ...

ဒီအချိန်ကစပြီး ကျုပ်ဘဝမှာ မှောင်အတိ ဖုံးလွှမ်းခဲ့ပါပြီ—

ကျုပ် ဒီဘဝမှာ ဘယ်သူနဲ့မှ မတွေ့့ချင်တော့ဘူး...

မိတ်ဆွေကြီးကိုခန့်ကျော် အိမ်ကို အကြိမ်ကြိမ် ရောက်တုန်း
အခိုက်မှာ ကျုပ်ထွက်မတွေ့တာ နားလည်ခွင့်လွှတ်ပေးပါ ...

ကျုပ်ဘဝမှာ ဘယ်လိုလူကိုမှ ပြောမပြနိုင်တဲ့ ထိတ်လန့်မှု
အန္တရာယ်ဆိုးကြီး ကျတော့မယ် ...

ဒီအန္တရာယ်ဆိုးကြီးကို ဖြေရှင်းနိုင်မယ့်လူဟာ ကျုပ်ကလွဲ
ကမ္ဘာပေါ်မှာ ဘယ်သူမှ မရှိနိုင်ဘူး၊ ကျုပ်ဘဝမှာ ပြုပြင်လို့မရဘဲ
အမှားကြီးတစ်ခုကို ပြုလုပ်ခဲ့မိတယ်...

ဒီအမှားကြီးရဲ့ဒဏ်ကို ကျုပ်ခံရတော့မယ်၊ အလွန်ဆိုးဝါးတဲ့
အခြေအနေကြီးနဲ့ ရင်ဆိုင်ရတော့မယ်၊ ကျုပ်အတွက် ထိတ်လန့်
တုန်လှုပ်နေမိတယ် ...

ကမ္ဘာလောကကြီးမှာ ဒီလိုအကျဉ်းတန် ရုပ်ဆိုးတဲ့ ဆင်းရဲ
ခြင်းတွေ ရှိနေတာ ကျုပ် အံ့သြမိတယ်ဗျာ ...

ကျုပ်ဟာ အရှင်လတ်လတ် ဘဝငရဲကို ရင်ဆိုင်ရတော့
မယ်...

ဒီမှာ ကိုခန့်ကျော်၊ ခင်ဗျား ကျုပ်ကိုကူညီနိုင်တာ တစ်ခုပဲ
ရှိတယ် ...

အဲဒါကတော့ ...

ခင်ဗျား ကျုပ်ကို မေးခွန်းတွေ မမေးဘဲနဲ့ ကျုပ်ဘာသာ တစ်
ကိုယ်တည်း အေးအေးချမ်းချမ်း နေခွင့်ပေးဖို့ပါ ပဲဗျာ ...

(သင့်ရဲ့အမိုက်တကာ အမိုက်ဆုံးမိတ်ဆွေ)

ကိုဝဏ္ဏ”

ကျွန်ုပ်သည် စာကိုဖတ်ရှုပြီး အလွန်အံ့သြထိတ်လန့်
ကာ ကိုဝဏ္ဏအတွက် များစွာစိတ်မကောင်း ဖြစ်မိ၏။

ကိုဝဏ္ဏ၏ဘဝ အေးချမ်းသာယာပြီး ကောင်းမွန်တိုး
တက်မည်ဟု မျှော်လင့်ခဲ့၏။

ကိုဝဏ္ဏသည် လူဆိုးလူညစ် မုန်တိုင်း၏ အရိပ်မည်း
ကြီးအောက်မှာ လွတ်မြောက်ခဲ့ပြီဟု ယူဆခဲ့၏။

ယခုတော့ ငြိမ်းချမ်းမှုများ မည်သို့ဆိတ်သုဉ်းကုန်
သနည်း။

ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့မှုများ ကွယ်ပျောက်ပြီး ထိတ်လန့်
စွယ် အန္တရာယ်ဆိုးကြီးနှင့် ကြုံတွေ့တော့မည်ဆို၏။

ထိုအန္တရာယ်ဆိုးကို ဖန်တီးမည့်သူသည် ၎င်းကိုယ်
တိုင်ပင် ဖြစ်သည်ဟု ဆိုနေခဲ့၏။

အချိန်တိုလေးအတွင်းမှာပင် ကိုဝဏ္ဏ၏ သာယာ
ချမ်းမြေ့စွယ် ဘဝလေး ကွယ်ပျောက်သွားခဲ့၏။

ကိုဝဏ္ဏကို အန္တရာယ်ပြုမည့်သူ လူဆိုးလူမိုက်
မုန်တိုင်းပေလော။

ဤမြို့သို့ မုန်တိုင်း ပြန်လည်ရောက်ရှိနေပြီလား။

ဤသို့ဆိုလျှင် ကံဆိုးရှာသော အညာသူမလေး
မသဲဖြူ၏ အမူအတွက် မုန်တိုင်းကို အပြစ်ဒဏ်ခတ်ရပေမည်။

ကိုဝဏ္ဏ၏စိတ်ဓာတ် ပျက်ပြားပြီး ရူးသွပ်ခြင်းပေ
လော။

သို့သော် ပန်းချီဆရာကြီးဦးဘစ်၏ လေးနက်ပြီး
အသိရခက်သော စကားများက ပဟောဠိဆန်သော ကိုဝဏ္ဏကို
ရူးသွပ်ခြင်း မဖြစ်နိုင်ဟု ထောက်ခံနေသလိုရှိ၏။

ကျွန်ုပ်သည် တွေးရင်း ခေါင်းထဲတွင် ရွပ်ထွေးလာ
သဖြင့် ခဏမျှ ရပ်တန့်ထားလိုက်ရ၏။

တစ်ပတ်ခန့်ကြာသောအခါ ပန်းချီဆရာကြီး ဦးဘစ်
တစ်ယောက် ဘဝတစ်ပါးသို့ ကူးပြောင်းသွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဆရာကြီးဦးဘစ်၏ နာရေးကိစ္စအတွက်
၎င်း၏အိမ်သို့ ရောက်ခဲ့ရာ ဆရာကြီး၏သမီးသည် ဝမ်းနည်းကြေကွဲ
သော အမူအရာဖြင့် ကျွန်ုပ်လက်သို့ အစိမ်းရောင်စာအိတ်တစ်
အိတ်ကို ကမ်းပေးလိုက်၏။

စာအိတ်၌ “ဝတ်လုံတော်ရ ဦးခန့်ကျော်ကိုပေးရန်”
ဟူသော ဆရာကြီးဦးဘစ်၏ လက်ရေးကို တွေ့ခဲ့ရ၏။ ဆရာကြီး
၏ သမီးက ...

“ဗေဗေ မဆုံးခင် နောက်ဆုံးအချိန်လေးမှာ ဒီစာအိတ်က
လေးကို ဝတ်လုံတော်ရမင်းကို ပေးပါလို့ မှာခဲ့တယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် အစိမ်းရောင်စာအိတ်ထဲတွင် ထူးခြားလျှို့ဝှက်သော အကြောင်းတစ်ရပ် ရှိမည်ဟု ယုံကြည်၏။ ထို့ကြောင့် အစိမ်းရောင်စာအိတ်ကို ချက်ချင်းပင် ဖတ်ရှုချင်စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အိမ်သို့အမြန်ပြန်၍ ရုံးခန်းထဲသို့ဝင် ရောက်ကာ အစိမ်းရောင်စာအိတ်ကို ဓားဖြင့်ခွဲလိုက်၏။

ထိုအခါ အစိမ်းရောင်စာအိတ်ထဲတွင် အခြားစာအိတ်တစ်အိတ် ကျန်ရှိနေကြောင်း အံ့သြဖွယ် ဖြစ်ရ၏။

ထိုစာအိတ်ပေါ်၌ ပန်းချီဆရာဦးဘစံ၏ လက်ရေးဖြင့် ဆောက်ပါအတိုင်း ရေးသားထားလေ၏။

“ပန်းချီဆရာကိုဝဏ္ဏ မသေမချင်း
(သို့မဟုတ်)

ကွယ်ပျောက်မသွားမချင်း ဤစာအိတ်ကို မဖွင့်ပါရန်”

ကျွန်ုပ်သည် ပန်းချီဆရာကြီးဦးဘစံ၏ သဘောထားကြောင့် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်သွား၏။

ကျွန်ုပ်သည် စာအိတ်ကို ချက်ချင်းဖွင့်ဖတ်ပြီး အသိရခက်သော လျှို့ဝှက်ချက်ကို ဖော်ထုတ်လိုက်ချင်၏။

သို့သော် ပန်းချီဆရာကြီး ဦးဘစံ၏ နောက်ဆုံးဆန္ဒကို ဆန့်ကျင်ဘက်ပြုရာ ရောက်သဖြင့် စာအိတ်ကို မီးခံသေတ္တာထဲသို့ထည့်၍ သိမ်းဆည်းလိုက်မိ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဆရာကြီးဦးဘစံ ရေးသားသော စာကြောင်းကို ပြန်လည်မြင်ယောင်ပြီး မျက်မှောင်ကြွတ်လိုက်၏။

ဆရာကြီးရဲ့စာထဲမှာလည်း ကိုဝဏ္ဏ ပျောက်ကွယ်သွားရင်ဆိုတဲ့ စကားလုံး လာပြန်ပြီ။

ကိုဝဏ္ဏရဲ့ သေတမ်းစာထဲမှာလည်း ပျောက်ကွယ်သွားရင်ဆိုတဲ့ ထူးခြားတဲ့ အသုံးအနှုန်း ပါရှိတယ်။

သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ပျောက်ကွယ်သွားရင် ဆိုတဲ့ အသုံးအနှုန်းကို ဘာကြောင့် သုံးရတာလဲ။

ဟိုးအရင်ကတော့ ပျောက်ကွယ်သွားရင်ဆိုတဲ့ သုံးစွဲဆရာဟာ လူဆိုးလူညစ် မှန်တိုင်းလို့ ထင်မြင်ခဲ့တယ်။

အခုတော့ ဆရာကြီးဦးဘစ်လည်း ဒီလိုအယူအဆမျိုးကို သုံးစွဲခဲ့တာပဲ။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုရက်ပိုင်းအတွင်း ကိုဝဏ္ဏ၏အစေခံအောင်စိန်ထံ၌ ဆရာဖြစ်သူ၏သတင်းကို စုံစမ်းလေရာ မောင်စိန်က -

“ဆရာ တစ်ခုခုဖြစ်နေတာ သေချာပါပြီ။ ဆရာက စကားလည်းမပြောဘူး။ တစ်ခုခုကို စိတ်ဆင်းရဲနေတာ အမှန်ပဲ။ နောက်ပြီးတော့ ဆရာက အိမ်ကြီးရဲ့အပေါ်ထပ်ကနေ ခေါင်မိုးပေါ်ကို ပြောင်းနေတယ်။ ခေါင်မိုးပေါ်မှာ အိမ်ငယ်လေးတစ်လုံး ဆောက်ထားတယ်။ ကျွန်တော် ထမင်းသွားပို့တဲ့အခါ ခေါင်မိုးပေါ်အထိ မတက်ရဘူး။ အိမ်ပေါ်ထပ်တက်တဲ့ လှေကားထပ်မှာပဲ ချပေးရတယ်။ ဆရာဟာ သိပ်ပြီး အထီးကျန်နေနေတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံမှာသာ

အပေါ်ထပ်က သူ့အိပ်ခန်း ပြတင်းပေါက်မှာ ဆင်းတိုင်တယ်။ ဆရာဟာ ကျွန်တော်တို့နဲ့ မျက်နှာချင်းတောင်စဆိုင်တော့ဘူး။ အိမ်ရဲ့အပေါ်ထပ်ကို နေ့လယ်တစ်နာရီကနေ နှစ်နာရီအထိပဲ ကျွန်တော်တို့ တက်ခွင့်ရတယ်။ ဒါတောင် ဆရာအိပ်ခန်းထဲကို လုံးဝမဝင်ရဘူး။ အိပ်ခန်းထဲကို ဆရာကိုယ်တိုင် ရှင်းလင်းပုံရတယ်။ ဆရာဘာလို့ လျှို့ဝှက်နေသလဲဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ လုံးဝနားမလည်နိုင်တော့ဘူး။”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်သည် ကိုဝဏ္ဏ၏ လျှို့ဝှက်အပ်သောဘဝကို နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်မိ၏။

ကိုဝဏ္ဏသည် ကျွန်ုပ်၏အမှုသည် ဖြစ်သည့်အပြင် မိတ်ဆွေရင်းတစ်ယောက် အနေဖြင့် ၎င်းအတွက် များစွာစိုးရိမ်ပူပန်မိ၏။ ကိုဝဏ္ဏသည် ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ယောက် ဆို အဘယ်ကြောင့် အကူအညီ မတောင်းလေသနည်းဟုတွေးကာ ချီတင်ကဲ ဖြစ်မိ၏။

ကိုဝဏ္ဏသည် ကမ္ဘာလောက၌ မည်သူ့တစ်ဦး၏
ယောက်ကိုမျှ မတွေ့မြင်လိုဟု ဆို၏။

ကိုဝဏ္ဏ မည်သို့ပင် ငြင်းဆိုစေကာမူ မိတ်ဆွေဟောင်း
ဝတ္တရားရှိသည့်အတိုင်း ၎င်းအား ကိုယ်စွမ်း ဉာဏ်စွမ်း ရှိသည့်
ကာကွယ်ပေးရမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုသို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်၏
ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို တိုက်ချွတ်ဆေးကြော၍ ကျည်ဆန်များ
ကို အပြည့်ဖြည့်ထားလိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် နေ့စဉ် နံနက်စောစောထ၍ လမ်း
လျှောက်သော အလေ့အကျင့်ရှိ၏။ ထိုသို့ လမ်းလျှောက်သော
အခါ ယခင် မြို့ပြင်ဘက်သို့ထွက်၍ လမ်းလျှောက်လေ့ရှိ၏။
ယခုတော့ မြို့ပြင်ထွက်၍ လမ်းလျှောက်သော အစီအစဉ်
ပြောင်းရွှေ့လိုက်ပြီး ကိုဝဏ္ဏ၏အိမ်ဘက်သို့ ဦးတည်ဘက်ပြောင်း
၍ လျှောက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် နေ့စဉ် ဇွဲကောင်းကောင်းနှင့် လမ်း
လျှောက်ရင်း ကိုဝဏ္ဏ၏အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ အိပ်အပေါ်
ထပ် ပြတင်းပေါက်များကို သတိထား၍ ကြည့်ရှုလေ၏။

ထိုသို့ ကြည့်ရှုသည့်အခါတိုင်း ကိုဝဏ္ဏကို တွေ့မြင်
ရခြင်း မရှိချေ။

ကျွန်ုပ်သည် နေ့စဉ် လမ်းလျှောက်သည့်အခါ ကိုဝဏ္ဏ
၏လမ်းကို အခေါက်ခေါက် အခါခါလျှောက်၍ ၎င်းကို စောင့်
ကြည့်၏။ ကျွန်ုပ်သည် မိတ်ဆွေဟောင်းတို့၏ ဝတ္တရားရှိသည့်
အတိုင်း ကိုဝဏ္ဏကို အစွမ်းကုန် ဂရုစိုက်၍ စောင့်ရှောက်ခြင်းဖြစ်
၏။

ကိုဝဏ္ဏသည် လူ့လောက၌ တစ်ကိုယ်တည်း အေး
အေးဆေးဆေး နေထိုင်လိုသည် ဆိုသော်လည်း ကျွန်ုပ်က ၎င်းတို့
စောင့်ရှောက်ရန် ဝတ္တရားရှိသည်ဟု ယူဆမိ၏။

တစ်နေ့သောနံနက်ခင်း၌ ကျွန်ုပ်သည် ထုံးစံအတိုင်း
ကိုဝဏ္ဏတို့လမ်းသို့ လမ်းလျှောက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကိုဝဏ္ဏ၏အိမ်ကြီးရှေ့သို့ ရောက်သော
အခါ အပေါ်ထပ်ပြတင်းပေါက်ကို သတိထားကြည့်လေရာ ယနေ့
နံနက် ထူးခြားစွာ ပြတင်းပေါက် ပွင့်နေကြောင်း တွေ့လိုက်ရ၏။

ကျွန်ုပ်သည် စိတ်လှုပ်ရှားသွားပြီး အိမ်ကြီး၏ခြံစည်း
ရိုးအနီးသို့ တိတ်တဆိတ် တိုးကပ်သွားပြီး ချောင်းမြောင်းကြည့်
ရှုလေ၏။ ထိုအခါ ပြတင်းပေါက်ခန်းဆီးအနောက်၌ တစ်စုံတစ်ဦး
ရှိနေကြောင်း သတိပြုမိလိုက်၏။

ထိုသူသည် ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေကြီး ကိုဝဏ္ဏပင် ဖြစ်
ပုံရ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကိုဝဏ္ဏကို ကြိုတောင့်ကြဲစွာ တွေ့ခွင့်
ရလိုက်သဖြင့် အလွန်စိတ်လှုပ်ရှားသွားပြီး အုတ်တံတိုင်းကို ကျော်
သွားပြီး တက်လိုက်၏။

ကျွန်ုပ်သည် အိမ်ထဲသို့ အလွယ်တကူ ရောက်ရှိ
သွားသောအခါ အပေါ်ထပ်သို့ မော့ကြည့်၍ ...

“ကိုဝဏ္ဏ ... ကိုဝဏ္ဏ”

ဟု အသံပြုလိုက်၏။ ထိုအခါ ခန်းဆီးလှုပ်ခါသွား
ပြီး ကိုဝဏ္ဏ၏မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရ၏။

ကိုဝဏ္ဏသည် မမျှော်လင့်ဘဲ သူ၏ခြံထဲတွင် ကျွန်ုပ်ကို
မြင်လိုက်ရသဖြင့် အံ့သြသွားပုံရ၏။ ကျွန်ုပ်က ...

“ကျုပ် လမ်းလျှောက်ထွက်ရင်း ကိုဝဏ္ဏရဲ့ပြတင်းပေါက်
ပွင့်နေတာမြင်လို့ အုတ်တံတိုင်းကိုကျော်ပြီး ဝင်လာတာပါ။
ကိုဝဏ္ဏ နေထိုင်ကောင်းပါတယ်နော်၊ ခင်ဗျားအတွက်
ကျုပ် ခိုးရိမ်လိုက်ရတာဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကိုဝဏ္ဏသည် ကျွန်ုပ်၏စေတနာ
ကို နားလည်သွားဟန်ဖြင့် ...

“ကျုပ် နေလိုထိုင်လို့ မကောင်းဘူးဗျာ၊ လူ့လောကမှာ
ကြာကြာနေရမယ် မထင်တော့ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ကိုဝဏ္ဏသည် ပြတင်းပေါက်
သံတိုင်များ၏အနောက်၌ စိတ်မချမ်းမြေ့ဘဲ အကျဉ်းသားတစ်
ယောက်ပုံစံနှင့် ထိုင်နေရှာ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကိုဝဏ္ဏကို ကရုဏာ
သက်လွန်းသဖြင့် ...

“စိတ်မပူပါနဲ့ ကိုဝဏ္ဏရယ်၊ ခင်ဗျားရဲ့ရောဂါ သက်သာသွား
မှာပါ။ နားလည်တတ်ကျွမ်းတဲ့ ဆရာဝန်ကြီးတွေနဲ့ ပြကြည့်
ကြရအောင်နော်၊ ခင်ဗျား အိမ်တွင်းပုန်းလုပ်တာ များလွန်း
တယ်ဗျာ၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ထွက်ကြည့်စမ်းပါ၊ ကျုပ်နဲ့အတူ
လမ်းလျှောက်ပြီး လေကောင်းလေသန့်တွေ ရှူကြရအောင်
အိမ်အောက်ကို ဆင်းလာခဲ့ပါ ကိုဝဏ္ဏရယ်၊ ခင်ဗျားမှာ
ဘေးအန္တရာယ်တွေရှိရင် ကျုပ် ဖြေရှင်းပေးပါမယ်၊ ဟော
မှာကြည့်စမ်း ကိုဝဏ္ဏ၊ ကိုဝဏ္ဏကို ဘယ်သူစော်ကားမလဲ”

ဟုဆိုကာ ကျွန်ုပ်သည် ကုတ်အင်္ကျီထဲတွင် ဆောင်
အားသော ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို ကိုဝဏ္ဏ မြင်သာအောင် ပြ
လိုက်လေ၏။ သို့သော် ကိုဝဏ္ဏသည် ကျွန်ုပ်၏ သေနတ်ကိုကြည့်
၍ စိတ်အားတက်ကြွဟန် မရှိဘဲ ...

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုခန့်ကျော်၊ ကျုပ် ခင်ဗျားနဲ့
လိုက်ချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လိုက်လို့မဖြစ်ဘူး၊ ကျွန်တော့်
မှာ အန္တရာယ်တွေ ရှိနေသေးတယ်”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က သေနတ်ကိုထုတ်၍ ...
“ဘယ်လိုအန္တရာယ်လဲ၊ ပြောစမ်းပါဗျာ၊ ကျုပ် အိမ်ပေါ်ကို
ခဏလေး တက်လာခဲ့မယ်ဗျာ”

ဟု ပြောလေ၏။ ကိုဝဏ္ဏက လက်ကာပြု၍ ...
“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ကိုခန့်ကျော်၊ ခင်ဗျား ပြန်ပါတော့ဗျာ၊
ကျုပ်ကို အခုလို ဂရုစိုက်တာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊
ခင်ဗျားနဲ့ ခင်မင်ခဲ့တဲ့ သက်တမ်းတစ်လျှောက်လုံး ကျုပ်
အမြဲတမ်း ဝမ်းသာကျေနပ်ခဲ့ရပါတယ်”

ဟုဆိုကာ ကိုဝဏ္ဏသည် ကျွန်ုပ်ကို နောက်ဆုံးအနေ
ဖြင့် အားတင်းပြီး ပြုံးပြလိုက်ရှာ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကိုဝဏ္ဏ၏အပြုံးကို မျက်တောင်မခတ်
တမ်း ကြည့်ရှုနေမိ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ကိုဝဏ္ဏ၏အပြုံးသည် ရုတ်တရက်
ရှောက်ကွယ်သွားပြီး ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့သော မျက်နှာဖြင့်
ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကိုဝဏ္ဏကို စိုးရိမ်တကြီးကြည့်၍

“ကိုဝဏ္ဏ ဘာဖြစ်တာလဲ”

ဟု အော်ဟစ်မေးမြန်းလိုက်၏။ ကိုဝဏ္ဏသည်
ကျွန်ုပ်၏အမေးကို မဖြေဘဲ ထိတ်ထိတ်လန့်လန့်ဖြင့် ပြတင်းပေါက်
ကို လျင်မြန်စွာ ဝုန်းခနဲ ပိတ်လိုက်၏။

ကျွန်ုပ်သည် အတန်ကြာအောင် ကိုဝဏ္ဏ၏ပြတင်း
ပေါက်မှ စောင့်ကြည့်နေပြီး “ကိုဝဏ္ဏ ... ကိုဝဏ္ဏ” ဟု ခေါ်နေရာ
မှ မည်သည့်အသံဗလံမှ မကြားရသဖြင့် ထိုနေရာမှ စိတ်ပျက်
လက်ပျက် ထွက်ခဲ့လေ၏။

ကိုဝဏ္ဏသည် အလွန်အသိရခက်လှ၏။

ကျွန်ုပ်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း တိုင်ပင်ဆွေးနွေးပြီး
၎င်းကြံတွေ့မည်အန္တရာယ်ကို ဖြေရှင်းသင့်လှ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အိမ်သို့ ပြန်လည်ထွက်ခွာလာခဲ့ရာ
မမြခက်သည် အသင့်စောင့်ကြိုနေပြီး ကျွန်ုပ်ကို သူမ၏လက်ရာ
ထမင်းသုပ်ကျွေးရန် ပြင်ဆင်၏။

ကျွန်ုပ်သည် အရသာထူးကဲလှသော ထမင်းသုပ်ကို
မြိန်ရှက်စွာ စားသောက်လေ၏။

သူမ၏ထမင်းသုပ်၌ ကျွန်ုပ် လွန်စွာနှစ်သက်သော
ငါးသလောက်ဥကြော်ကြီးများ ပါဝင်လေ၏။

မမြခက်သည် ထမင်းသုပ် စားသောက်ပြီး ပန်းကန်
များကို သိမ်းဆည်းပြီးနောက် ...

“ဒီနေ့ညကစပြီး သုံးညလောက် ကျောင်းမှာပဲ ညအိပ်ပြီး
စာမေးပွဲအဖြေလွှာတွေကို စစ်ပေးရမယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ...

“ညသန်းခေါင်အထိ စာစစ်စရာလိုလိုလားကွာ၊ တစ်ခါမှ
မကြားဖူးပါဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ မမြခက်က ...

“ပညာဝန်ကြီးက မမျှော်လင့်ဘဲ ကျောင်းစစ်ရောက်လာ
တော့မယ်၊ ပညာဝန်ကြီးရောက်ဖို့ သုံးရက်ပဲ လိုတော့တယ်၊
ကျွန်မတို့ကလေးတွေရဲ့ အဖြေလွှာတွေကို စစ်ဆေးပြီးရင်
အောင်ချက်ဘယ်လောက်ရှိမယ်ဆိုတာ တွက်ချက်ပြီး ပညာ
ဝန်ကြီးကို တင်ပြရမှာရှင်၊ ကျွန်မနဲ့အတူ ဆရာမ ငါးယောက်
စစ်ရမယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် မမြခက်၏စကားကို
စောဒကမတက်နိုင်တော့ဘဲ အလုပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်လေ၏။

နှစ်ရက်ခန့်အကြာတွင် ကျွန်ုပ်အိမ်သို့ ကိုဝဏ္ဏ၏
အိမ်စေလူငယ်လေး မောင်စိန်သည် မျက်စိမျက်နှာပျက်ပြီး ရောက်
ရှိလာ၏။ ကျွန်ုပ်သည် မောင်စိန်၏ အမူအရာကိုကြည့်၍ ရင်ထဲ
တွင် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး ...

“ဘာဖြစ်လာတာလဲ မောင်စိန်၊ ကိုဝဏ္ဏ’ ဘာဖြစ်လို့လဲ
မောင်စိန်”

ဟု မေးမြန်းလိုက်၏။

ထိုအခါ မောင်စိန်က စိတ်လှုပ်ရှားသော အမူအရာ
ဖြင့် ...

“ဆရာဟာ အိမ်ကြီးရဲ့အပေါ်ထပ် ခေါင်မိုးပေါ်က အိမ်
လေးမှာပဲ နေတော့တယ်၊ ဆရာဟာ တစ်ခုခုကို အသည်း

အသန် ကြောက်ရွံ့နေပုံရတယ်။ နောက်ပြီး ကျွန်တော်
သံသယဖြစ်နေတာ တစ်ပတ်လောက်ရှိပြီ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်သည် အလွန်စိတ်လှုပ်ရှား
သွားပြီး _

“ဘာသံသယဖြစ်တာလဲ၊ အမြန်ပြောစမ်းပါကွာ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်၏။

မောင်စိန်က ပတ်ဝန်းကျင်ကို ငဲ့စောင်းကြည့်၍

လေသံတိုးတိုးဖြင့် ...

“ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ရာဇဝတ်မှု
တစ်ခု ဖြစ်နေပြီနဲ့တူတယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က မျက်မှောင်ကြွတ်၍...

“ဘာ ... ရာဇဝတ်မှု ဟုတ်လား၊ ရာဇဝတ်မှုကို ဘယ်သူ
ကျူးလွန်တာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ မောင်စိန်က ခေါင်းခါယမ်း

၍...

“ကျွန်တော် တိတိကျကျ မသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့
အိမ်ကကိစ္စက သွေးရိုးသားရိုးတော့ မဟုတ်ဘူး၊ အိမ်မှာရှိ
တဲ့ ကျွန်တော်တို့ အစေခံတွေလည်း ကြောက်နေကြပြီ”

ဟု ပြောလေ၏။ မောင်စိန်သည် ပညာမဲ့သော
အစေခံလူငယ်တစ်ဦးမျှသာဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကိုဝဏ္ဏနှင့်ပတ်
သက်၍ လေးနက်စွာ စဉ်းစားဆင်ခြင်ရမည့်အချိန်သို့ ရောက်နေ
လေ၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်၌ အချိန်ဈေးစွာ မကျန်တော့။

ကျွန်ုပ်သည် တစ်စုံတစ်ရာကို လေးနက်စွာ စဉ်းစား
လိုက်ပြီး ...

“ကောင်းပြီ၊ မင်းနဲ့ ငါ လိုက်ခဲ့မယ်၊ ကိုဝဏ္ဏမှာ ကြုံတွေ့
နေတဲ့ အန္တရာယ် အခက်အခဲတွေကို ဒီနေ့ည အပြတ်ရှင်း
မယ်”

ဟုဆိုကာ ကျည်အပြည်ထိုးထားသော ခြောက်လုံး
ပြူးသေနတ်ကို ကုတ်အင်္ကျီထဲသို့ ထိုးထည့်လိုက်ပြီး မောင်စိန်၏
အနောက်သို့ လိုက်ခဲ့လေ၏။

ပတ်ဝန်းကျင်၌ မိုးဖွဲ့လေးများ ရွာနေပြီး အေးမြသော
လေများ တိုက်ခတ်နေလေ၏။ မိုးကြောင့် တစ်မြို့လုံးရှိလူများ
အိပ်ပြင်မထွက်ဘဲ ရှင်းလင်းနေလေ၏။

ကျွန်ုပ်၏စိတ်ထဲ၌ လေးလံနေပြီး မကြာမီ ဘေး
အန္တရာယ်ဆိုးကြီးတစ်ခုနှင့် ကြုံတွေ့ရတော့မည်ဟု ခံစားရ၏။
ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးသည် ကိုဝဏ္ဏ၏အိမ်သို့ ခြေလှမ်းသွက်သွက်ဖြင့်
လျှောက်လှမ်းသွားလေ၏။

အစေခံလူငယ်လေး မောင်စိန်သည် ထိတ်လန့်တုန်
လှုပ်ဟန်ဖြင့် ကျွန်ုပ်၏လက်မောင်းကို ဆွဲကိုင်ပြီး လိုက်လာ၏။
ကိုဝဏ္ဏ၏ခြံတံခါးဝသို့ ရောက်သောအခါ မောင်စိန်က ...

“ဘုရားသိကြားမလို့ အိမ်မှာ ဘေးအန္တရာယ်ကင်းရှင်းပါ
စေ”

ဟု ဆုတောင်းပြီး တံခါးကို တဒေါက်ဒေါက်ခေါက်
လိုက်၏။ ကိုဝဏ္ဏ၏အိမ်ထဲမှ လက်နှိပ်ဓာတ်မီး အလင်းရောင်ထွက်

မြင်ရပြီး ထိတ်လန့်နေဟန်ရှိသော အစေခံအမျိုးသမီးနှစ်ဦး ရောက်
လာ၏။

အစေခံများက ခြံတံခါး ဖွင့်ပေးလိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်
တို့ အိမ်ဧည့်ခန်းသို့ ရောက်သွားလေ၏။ ဧည့်ခန်းထဲတွင် ကြောက်ရွံ့
နေသော အစေခံမိန်းကလေးနှစ်ဦး ပူးကပ်ပြီး ထိုင်နေပုံရ၏။

အစေခံမိန်းကလေးတစ်ဦးသည် ကျွန်ုပ်ကို မြင်သော
အခါ စိတ်အားတက်ကြွသွားပြီး ...

“ဆရာဒီနေ့ည လိုက်လာလို့ တော်ဝါသေးရဲ့ရှင်၊ ကျန်မ
တို့အားလုံး ကြောက်နေကြတာရှင်”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်က စတေးခံများကိုကြည့်၍
လေသံအုပ်အုပ်ဖြင့် ...

“မင်းတို့ ဘာမှကြောက်မနေနဲ့တော့၊ ဒီပြဿနာကို ငါကိုယ်
တိုင် ဒီနေ့ည ရှင်းတော့မယ်၊ ဘာသံကြားကြားနားစွင့်ထား၊
အကူအညီလိုရင် ပေးဖို့အသင့်ပြင်ထား”

ဟု ပြောလေ၏။ မောင်စိန်က အိမ်ကြီး၏အပေါ်ထပ်
သို့တက်သော မဟော်ဂနီရောင် ကျွန်းလှေကားကြီးကိုကြည့်၍—

“ကျွန်တော် ရှေ့ကနေတက်ပြီး အသံပြုကြည့်မယ်၊ ဆရာ
ရောက်နေတာ ကျွန်တော့်ဆရာ မသိစေချင်ဘူး၊ ကျွန်တော့်
ဆရာပြောတဲ့ စကားတွေကို ဆရာနားထောင်ကြည့်ပါ။
ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အန္တရာယ်ဆိုးကြီး ကျရောက်နေ
တယ်ဆိုတာ ဆရာ သိလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ထို့နောက် မောင်စိန်သည် မဟော်
ဂနီရောင် ကျွန်းလှေကားကြီးအတိုင်း အရှေ့မှတက်သွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း ခြေသံလုံလုံဖြင့် အနောက်မှ လိုက်
ခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်၏ရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ် ခုန်နေလေ၏။ စိတ်ထဲတွင်
အလွန်လှုပ်ရှားနေမိ၏။

လှေကားအဆုံး၌ ဒုတိယထပ်သို့တက်သော ကျွန်း
တံခါးကြီးရှိပြီး ထိုတံခါးကို ပိတ်ထားကြောင်း တွေ့ရ၏။ ကျွန်း
တံခါးကြီးအနီး၌ အမှောင်ထုကြီးစိုးနေလေ၏။

အစေခံလူငယ်လေးမောင်စိန်က ကြောက်ရွံ့နေသော
စိတ်ကိုထိန်း၍ ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ မျက်ရိပ်ပြကာ ...

“ဝတ်လုံတော်ရမင်း အောက်ထပ်မှာ ရောက်နေပါတယ်
ဆရာ၊ သူက တွေ့ခွင့်ပေးပါလို့ တောင်းဆိုနေပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ အိမ်ကြီး၏အပေါ်ထပ်မှနေ၍ ...

“ဟေ့ကောင် ... ငါ ဘယ်သူ့ကိုမှ မတွေ့နိုင်ဘူးကွ၊ သူ
ကို မတွေ့နိုင်ဘူးလို့ ပြောလိုက်၊ အသုံးမကျတဲ့ကောင်”

ဟူသော ကြောက်မက်ဖွယ် အသံကြီး ထွက်ပေါ်

လာ၏။

ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦး တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မျက်ရိပ်ပြ၍
လှေကားအတိုင်း အောက်ထပ်သို့ ပြန်ဆင်းခဲ့လေ၏။ အစေခံ
မောင်စိန်က လေသံတိုးတိုးဖြင့် ...

“ကျွန်တော့်ဆရာအသံ ဟုတ်ရဲ့လားခင်ဗျာ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ...

“သူ့ရဲ့အသံက အကြီးအကျယ် ပြောင်းလဲသွားတယ်
ကိုဝဏ္ဏရဲ့အသံက ချိုသာတယ်၊ အခုကြားတဲ့အသံက
အက်ကွဲပြီး ကြောက်ရွံ့စရာကောင်းတယ်၊ အသံပြောင်းသွား
တယ်”

ဟု ပြောလေရာ မောင်စိန်က ခေါင်းခါယမ်း၍ _
“မဟုတ်ပါဘူး ဆရာ၊ ပြောင်းလဲသွားတာ မဟုတ်ဘူး
ကျွန်တော် ဒီအိမ်မှာ အလုပ်လုပ်နေတာ ဆယ်နှစ်ကျော်ပြီ
ဆရာအသံကို ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းသိတယ်၊ ဒါ
ဆရာအသံ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကို သက်သေပြဖို့ ဝတ်လုံတော်ရ
မင်းကို ခေါ်ပြတာ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်သည် မျက်မှောင်ကြွတ်၍ _
“မင်းဆရာအသံ မဟုတ်ရင် ဘယ်သူ့အသံလဲ”

ဟု အလောတကြီး မေးမြန်းလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ
အစေခံမောင်စိန်က ...

“ကျုပ်ဆရာ အသတ်ခံရပြီဗျ၊ ပြီးခဲ့တဲ့ ၅-ရက်လောက်
ကတည်းက အသတ်ခံရတာလို့ ထင်တယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် မောင်စိန်၏မျက်နှာ
ထို့ အရေးတကြီးကြည့်၍ ...

“မင်းဆရာ အသတ်ခံရပြီ _ ဟုတ်လား၊ မင်းမှာ ဘယ်
လိုအထောက်အထားရှိလို့လဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ မောင်စိန်က ထိတ်လန့်တုန်
လှုပ်သော အမူအရာဖြင့် ...

“အဲဒီနေ့က ကျွန်တော့်ဆရာရဲ့အသံနက်ကြီးနဲ့ အထိတ်
တလန့် အော်လိုက်တာ ကြားရတယ်၊ ဒီအသံကို ကျွန်တော်
တို့ အစေခံတွေအားလုံး ကြားခဲ့တယ်၊ ဒီအချိန်ကစပြီး
ဆရာရဲ့အသံ ပြောင်းသွားတယ်လို့ ထင်တာပဲ၊ ဒါ ဆရာ
မဟုတ်ဘူး၊ လူသတ်သမားဗျ၊ အပေါ်မှာ လူသတ်သမား
ရှိတယ်လို့ ကျွန်တော်တို့အားလုံး သိတယ်၊ ဆရာ အသက်
ရှင်လျက် မရှိတော့ဘူးထင်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်သည် ကုတ်အင်္ကျီထဲမှ
ဆန်ကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်၍ ...

“ဒါဟာ အတော်ထူးဆန်းတဲ့ အဖြစ်အပျက်ပဲကွ၊ အိမ်ပေါ်
မှာ လူသတ်သမား ရှိမယ်ဆိုရင် သူက ဘာလို့ဒီအိမ်မှာ
ရက်ပေါင်းများစွာ ဆက်နေမှာလဲ၊ မင်းပြောတာ သဘာဝ
မကျဘူးကွ”

ဟု ပြောလေရာ မောင်စိန်က လေသံတီးတိုးဖြင့် ...
“အိမ်ပေါ်ထပ်မှာ ရောက်နေတဲ့ လူသတ်သမားဟာ အိမ်
နောက်မှာ ဆရာစိုက်ထားတဲ့ အလွန်ရှားပါးတဲ့ မရှေ့ပင်
တွေက မရှေ့ရွက်တွေကို နေ့ရော ညပါ အော်ဟစ်ပြီး
အကြိမ်ကြိမ် ခူးခိုင်းနေတယ်ဗျ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်သည် မောင်စိန်ကို အလွန်
အံ့သြသွားပြီး ...

“ဘာ ... မရှေ့ပင်က မရှေ့ရွက်တွေကို နေ့ရောညပါ
ခူးခိုင်းနေတယ် ဟုတ်လား၊ သူက ဘာဖြစ်လို့ မရှေ့ရွက်
ကို ခူးခိုင်းတာလဲ”

ဟု ပြောလေ၏။ မောင်စိန်က ခေါင်းခါယမ်း၍ ...
“ဒါတော့ ကျွန်တော် မသိဘူးဗျ၊ ဆရာဟာ အိမ်နောက်
ဘက်မှာ နှင်းတောင်က ယူလာတဲ့ အလွန်ရှားပါးတဲ့
မရှေ့ပင် သုံးပင်စိုက်ထားတယ်၊ ဆရာဟာ မရှေ့ပင်တွေ
ကို သိပ်တန်ဖိုးထားတယ်၊ ဒီလူသတ်သမားက ဘာကြောင့်
ဆရာရဲ့မရှေ့ရွက် တောင်းနေသလဲ မသိဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်က မျက်မှောင်ကြွတ်၍ ...

“မရှေ့ရွက်တွေကို တောင်းနေတာ မင်းဆရာ မဖြစ်နိုင်
ဘူးလား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ အဆင်မပြေလေက ခေါင်း
ခါယမ်း၍ ...

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ သူ့အသံက ဆရာအသံနဲ့ မတူဘူး၊
အများကြီး ပြောင်းလဲနေတယ်၊ ကျွန်တော့်ဆရာအသံကို
ကောင်းကောင်းသိပါတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ အနီး၌နားထောင်နေသော အိမ်ဖော်မိန်းက
လေးတစ်ဦးက တွေးတွေးဆဆဟန်ဖြင့် ...

“ဟုတ်တယ်၊ အိမ်ပေါ်ကလူရဲ့အသံဟာ ဆရာအသံနဲ့မတူ
ဘူး၊ ဒါမေမဲ့ ပြောပုံဆိုဟန်တွေကတော့ သိပ်တူတယ်၊
တစ်ပုံစံတည်းပဲ၊ ဆရာ ကျွန်မတို့ကို ဆူပူတဲ့အခါ သုံးလေး
ရှိတဲ့ စကားတွေပဲ ပြောတယ်၊ ဆရာနဲ့အသံချင်းသာမတူ
တာ၊ ပြောပုံဆိုပုံတွေကလည်း တစ်ပုံစံတည်းပဲ၊ ဒီလူကြီးက
သံရဲတစ္ဆေဖြစ်ပြီး ဆရာကိုယ်ထဲကို ဝင်ပူးနေတာများ
လား”

ဟု ထင်မြင်ချင်လေ၏။ အနီးရှိ အိမ်ဖော် မိန်းကလေး
တစ်ယောက်ကလည်း ...

“သူပြောတာ ဟုတ်တယ်၊ အိမ်ပေါ်ထပ်က လူကြီးက
ကျွန်မတို့ကို ဆူပူတဲ့ပုံစံက ဆရာပုံစံအတိုင်းပဲ၊ ဆရာ
စိတ်ဆိုးရင် ကျွန်မကို အသုံးမကျတဲ့ ထုံနပေမလို့ ခေါ်

လေ့ရှိတယ်၊ ဒီလူကြီးကလည်း ကျွန်မကို ထုံနပေမလို့
ခေါ်ပြီး ကြိမ်းမောင်းတယ်၊ ဆရာရဲ့စကားတွေကို သူ
ဘယ်လိုသိနေသလဲ မသိဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် မရှေ့ပင်၏အစွမ်း
သတ္တိကို စဉ်းစားဆင်ခြင်ကြည့်သောအခါ မရှေ့ပင်ကို နှင်းဖုံး
တောင်တန်းများ၌ ပေါက်ရောက်ပြီး မရှေ့ပင်ကို မသေဆေးဟူ
၍ပင် တင်စားခေါ်ဝေါ်ကြောင်း အမှတ်ရ၏။

မရှေ့ပင်ကို အောက်ပြည်အောက်ရွာ၌ စိုက်ပျိုး
ကြည့်သောအခါ အလွန်အစွမ်းတက်သော မရှေ့မျိုးကို စိုက်ပျိုး
၍ မရဘဲ အရည်အသွေးညံ့သော မရှေ့ပင်များကိုသာ စိုက်ပျိုး
ရကြောင်း သိရ၏။

ကိုဝဏ္ဏသည် လွန်ခဲ့သောနှစ်များစွာက မြို့မှပျောက်
သွားပြီး မရှေ့ပင်များနှင့်အတူ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာ၏။

ယခု အိမ်ပေါ်ထပ်၌ရှိနေသောလူသည် မရှေ့ရွက်
များကို အဘယ်ကြောင့် နေ့ရောညပါ ခူးခိုင်းနေသနည်း။ ထိုသူ

သည် ကုသရန်ခက်ခဲသော ထူးဆန်းသည့် ရောဂါတစ်မျိုးကို ရရှိ
နေသလော။

ထိုအခိုက်မှာပင် အစေခံမောင်စိန်က ...

“အပေါ်ထပ်ကလူက ကျွန်တော်တို့ကို လုံးဝမျှန်နှာချင်း
မဆိုင်တာ အံ့ဩစရာပဲ၊ သူဟာ ခိုင်းစေရာရှိရင် စာရွက်
ငယ်တွေပေါ်မှာရေးပြီး ကျွန်တော်တို့ကို ခိုင်းစေတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် မောင်စိန်၏စကား
ကြောင့် ...

“မင်းလက်ထဲမှာ အဲဒီစာရွက်တွေ ရှိသလား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

မောင်စိန်သည် “ရှိပါတယ်” ဟုဆိုကာ အံ့ဆွဲတစ်လုံး
ကိုဖွင့်၍ စာရွက်အပိုင်းအစများကို ထုတ်ပေး၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုစာရွက်အပိုင်းအစများမှ လက်ရေး
ကိုကြည့်၍ အံ့ဩလွန်းသဖြင့် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွား
၏။

ထိုလက်ရေးသည် ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေ ကိုဝဏ္ဏ၏
လက်ရေးပင်ဖြစ်၏။ ထူးဆန်းလှပေစွ။

အိမ်ပေါ်ထပ်၌ ရှိနေသော လူသတ်သမားသည်
အဘယ်ကြောင့် ကိုဝဏ္ဏ၏လက်ရေးနှင့် တူနေသနည်း။

အိမ်ပေါ်ထပ်၌ ရှိနေသောလူသည် ကိုဝဏ္ဏပင်ဖြစ်
လေသလော။

ကိုဝဏ္ဏ၏အိမ်စေ့များအားလုံး မှားယွင်းပြီး စွပ်စွဲ
ခြင်းပေလား။ ကျွန်ုပ်က စာရွက်အပိုင်းအစများကိုကြည့်၍ ...

“သိပ်ထူးဆန်းတယ်ကွ၊ ဟောဒီစာရွက်အပိုင်းအစထဲက
လက်ရေးတွေက ကိုဝဏ္ဏရဲ့လက်ရေးတွေကွ၊ ကိုဝဏ္ဏရဲ့
လက်ရေးနဲ့ မထူးဘူးလား”

ဟု ပြောလေ၏။

အစေခံလူငယ်မောင်စိန်က ...

“တူတာ မတူတာ အရေးမကြီးပါဘူး၊ ဒီမှာ ဆရာ၊ ကျွန်
တော် လူသတ်သမားကို မျက်စိနဲ့ တပ်အပ်မြင်လိုက်ရပြီးပြီ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်သည် အလွန်စိတ်လှုပ်ရှား
သွားပြီး ...

“ဒီလူကို မင်း မျက်စိနဲ့ မြင်ပြီးပြီ ဟုတ်လား၊ မင်း ငါ့ကို
အစောကြီးကတည်းက သေသေချာချာ ပြောဖို့သင့်တယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

အစောလူငယ်လေးက ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ဟန်ဖြင့် ...

“လွန်ခဲ့တဲ့နေ့က ထမင်းပို့ဖို့သွားတော့ အပေါ်ထပ်တံခါး
ကို ဖွင့်ပေးထားတယ်၊ ကျွန်တော်က ထမင်းပို့ပြီး မပြန်
သေးဘဲ အပေါ်ထပ်ကို ချောင်းကြည့်လိုက်တယ်၊ အဲဒီမှာ
လူသူအရိပ်အယောင် မတွေ့တာနဲ့ အရဲစွန့်ပြီး အပေါ်ထပ်
ကို တက်သွားတယ်၊ ကံကောင်းချင်တော့ အပေါ်ထပ်မှာ
လည်း ဘယ်သူမှ မရှိဘူးဗျ၊ ဒီလိုနဲ့ ခေါင်မိုးပေါ်တက်တဲ့
လှေကားကိုတက်ပြီး ချောင်းကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်တော့်
တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးတွေ တဖြန်းဖြန်း ထသွားတယ်၊
ခေါင်မိုးပေါ်က စားပွဲခုံကြီးပေါ်မှာ ဆေးပုလင်းပုံစံအမျိုး

မျိုးနဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေတဲ့လူကို တွေ့ရတယ်၊ အဲဒီလူဟာ
ကျွန်တော့်ဆရာ လုံးဝမဟုတ်ဘူး၊ သူဟာ မုန်တိုင်းဆိုတဲ့
လူဆိုးလူညစ်ကြီးဗျ၊ မုန်တိုင်းဟာ ရုပ်ရည်ကြမ်းတမ်းပြီး
တော့ သူ့ဆံပင်တွေက ပခုံးပေါ်ဝဲကျနေတယ်၊ ဆရာ
မုန်တိုင်းဆိုတဲ့ လူဆိုးကို မြင်ဖူးတယ် မဟုတ်လား”

ဟု မေးမြန်းလေရာ ကျွန်ုပ်က စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် ...

“ငါမြင်ဖူးပါတယ်ကွာ၊ မုန်တိုင်းရဲ့ရုပ်ရည်ကြမ်းတမ်းပြီး
ဆံပင်တွေ ပခုံးထိဝဲကျနေတယ်ဆိုတာ ငါသိပါတယ်၊
မင်း စိတ်လှုပ်ရှားပြီးတော့ မျက်စိအမြင်မှားတာတော့
မဟုတ်ပါဘူးနော်”

ဟု ပြောလေ၏။

မောင်စိန်က ခေါင်းခါယမ်း၍ ...

“ကျွန်တော် ဒီလောက် မျက်စိမမွဲသေးပါဘူး ဆရာရယ်၊
ဆရာ သေသွားပြီလို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်၊ ဒီအိမ်မှာ
ရာဇဝတ်မှုတစ်ခု ဖြစ်နေတာတော့ သေချာပါပြီ”

ဟု ပြော၏။ ကျွန်ုပ်သည် အတန်ကြာအောင် စဉ်းစားဆင်ခြင်လိုက်ပြီး နိုင်မာသောဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကိုချကာ -

“ကောင်းပြီ မောင်စိန်၊ ငါ ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်ပြီ၊ ငါ မင်းကိုယုံတယ်၊ လူသတ်သမားက အခန်းထဲမှာ ရောက်နေပြီဆိုတာ ငါ ယုံတယ်၊ သနားစရာကောင်းတဲ့ ကိုဝဏ္ဏတသေရှာပြီထင်တယ်၊ ငါတို့ အခန်းတံခါးကိုဖျက်ပြီး ဝင်ကြမယ်၊ ဒီနေ့ညမှာ ဘေးအန္တရာယ်နဲ့ တွေ့နိုင်တယ်နော်၊ မင်းကြောက်မယ်ဆိုရင် နောက်ဆုတ်ပြီး နေနိုင်တယ်”

ဟု ပြောလေရာ အစေခံလူငယ် မောင်စိန်သည် အံ့ကိုကြိတ်၍ ...

“ကျွန်တော် မကြောက်ပါဘူး ဆရာရယ်၊ ဆရာအတွက် ကျွန်တော် သေရဲပါတယ်၊ ဒီအိမ်ကြီးမှာ ကျွန်တော်နေတာ ဆယ်နှစ်ကျော်ပြီ၊ ဒီအိမ်ကြီးရဲ့ကျေးဇူးတွေ ကျွန်တော် အပေါ်မှာ အများကြီးရှိတယ်၊ ကျွန်တော် စွန့်စားရဲပါတယ်၊

ဒါဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ အခန်းတံခါးကို ချိုးဝင်ဖို့အတွက် ပုဆိန်တွေ သွားယူမယ် ဆရာ”

ဟုဆိုကာ မောင်စိန်သည် ရဲဝံ့သော အမူအရာဖြင့် ပုဆိန်များကို သွားရောက်ယူငင်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် စိတ်လှုပ်ရှားနေသော အိမ်ဖော်မိန်းက လေးနှစ်ဦးကိုခေါ်၍ ထိတ်လန့်ခြင်း မဖြစ်ရန် အားပေးစကား ပြောလေ၏။

ထိုစဉ် မောင်စိန်သည် ပုဆိန်နှစ်လက်ကိုယူ၍ အနီးသို့ ရောက်လာ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် အိမ်ပေါ်ထပ်သို့တက်ရန် အသင့်ဖြစ်နေကြ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် အိမ်ပေါ်ထပ်မှ ခြေသံတဒေါက်ဒေါက် ကြားလိုက်ရ၏။

မောင်စိန်က လေသံတီးတိုးဖြင့် ...

“ခြေသံကတော့ ကြားနေတာပဲဗျာ၊ အချို့ညတွေဆိုရင် တစ်ညလုံး ခြေသံတွေ ကြားရတယ်၊ ဒီရက်ပိုင်းမှာကြား ရတဲ့ခြေသံက ကျွန်တော့်ဆရာခြေသံ မဟုတ်ဘူး၊ ဆရာရဲ့ ခြေသံက ပေါ့ပါးတယ်၊ ဒီခြေသံက ကြမ်းတမ်းလွန်းတယ်၊ မှန်တိုင်းရဲ့ ခြေသံဆိုတာ သေချာပါတယ်”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က လေသံတိုးတိုးဖြင့် ...

“ဒီအပြင် ဘာအသံတွေ ကြားရသေးသလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေရာ မောင်စိန်က ...

“ဒီလူဟာ ရူးသွပ်နေသလား မသိဘူး၊ တစ်ခါတလေ အသံကျယ်ကြီးနဲ့ အော်ဟစ်ငိုယိုနေတာ ကြားရတယ်”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်သည် မယုံနိုင်လောက်အောင် အံ့သြသွားပြီး ...

“သူ ငိုတယ် ဟုတ်လား၊ သူလို လူကြမ်းသူကြမ်းက ငို ပါလော့”

ဟု ပြောလေ၏။

မောင်စိန်က ...

“ငိုတယ်ဆရာ၊ ငိုတာမှ လမ်းပျောက်နေတဲ့ ကလေး တစ်ယောက်လို ငိုနေတာ”

ဟု ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အိမ်ပေါ်ထပ်သို့တက်ရန် အချိန်ကျနေ သဖြင့် ပုဆိန်ကိုကိုင်၍ မဟော်ကနီရောင် လှေကားထစ်များအတိုင်း တက်သွားလေ၏။ လှေကားတစ်ဝက်ခန့် ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်သည် အိမ်ပေါ်ထပ်ရှိလူကို နောက်ဆုံးသတိပေးရန် ဆုံးဖြတ် လိုက်ပြီး ...

“ကိုဇဏ္ဍ ... ကျုပ် ခင်ဗျားကို တွေ့ချင်တယ်၊ ဒီညတော့ မဖြစ်ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ တွေ့ခွင့်ပေးပါ”

ဟု အော်ဟစ်ပြောဆိုလိုက်၏။

သို့သော် အပေါ်ထပ်မှ မည်သည့်တုံ့ပြန်သံကိုမျှ

မကြားရချေ။

ကျွန်ုပ်သည် လှေကားထစ်မှ အပေါ်ထပ်သို့ ဧရာ
ကြည့်၍ ဒုတိယအကြိမ် အော်ဟစ်လိုက်၏။

“ကိုဝဏ္ဏ ... ကျွန်တော် အလေးအနက် ပြောနေတာပါ။
ခင်ဗျားအတွက် ကျုပ်တို့ သိပ်စိုးရိမ်နေပြီ၊ ခင်ဗျားစကား
ကို နားမထောင်နိုင်တော့ဘူး၊ ခင်ဗျားဆီက တုံ့ပြန်သံ
မကြားရရင် အခန်းတံခါးကို ဖျက်ဝင်တော့မယ်”

ဟု ပြောလိုက်သော ကျွန်ုပ်၏စကားကြောင့် အပေါ်
ထပ်မှ အက်ကွဲသော အသံကြီး ထွက်ပေါ်လာ၏။

“ဦးခန့်ကျော် ... ခင်ဗျား ကျုပ်စကားကို နားမထောင်ဘူး
မှိုက်မဲလိုက်တဲ့လူ”

ထိုအသံသည် ကိုဝဏ္ဏ၏အသံ မဟုတ်ကြောင်း
ကျွန်ုပ် ကောင်းစွာခွဲခြားမိသွား၏။

ကျွန်ုပ်က မောင်စိန်၏ဘက်သို့လှည့်၍ ...

“ဒါ ကိုဝဏ္ဏ မဟုတ်ဘူးကွ၊ မုန်တိုင်းဆိုတာ သေချာပြီ
တံခါးကိုဖျက်ပြီး ဖွင့်မယ်ဟေ့”

ဟုဆိုကာ ကျွန်ုပ်က အရှေ့မှဦးဆောင်၍ တံခါးကို
ပုဆိန်ဖြင့် တဒိုင်းဒိုင်း ခုတ်လေ၏။

ကျွန်ုပ် တံခါးကို ပုဆိန်နှင့် ခုတ်နေစဉ် အခန်းတွင်း
မှ နာကျင်စွာ အော်ဟစ်လိုက်သော အသံကြီးကို ကြားလိုက်ရ
၏။

ကျွန်ုပ်ဟာ ပုဆိန်ကို တစ်ချက်ပြီးတစ်ချက် ဆက်
ခုတ်တဲ့အခါ တံခါးသော့ပျက်ပြီး တံခါးဖွင့်ထွက်သွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အခန်းတံခါး ဖွင့်သည်နှင့် ပုဆိန်ကို
ဘယ်ဘက်လက် ပြောင်းကိုင်ပြီး ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို ခါး
ကြားမှ ဆွဲထုတ်လိုက်၏။

ပြီးနောက် အခန်းထဲသို့ သတိကြီးစွာထားပြီး ဝင်
ရောက်ခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်၏ရင်ထဲတွင် တဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေလေ၏။

ထိုအခါ အပေါ်ထပ် အခန်းတစ်ခုလုံး မီးရောင်မှိန်
မှိန် လင်းနေပြီး စာရေးစားပွဲ၏ အံဆွဲတစ်လုံး ဖွင့်နေပြီး အံဆွဲ
ထဲ၌ စာရွက်စာတမ်းများရှိကြောင်း တွေ့ရ၏။

စားပွဲပေါ်၌ ကော်ဖီတစ်ခွက်ကို အသင့်ဖျော်ထားကြောင်း တွေ့ရ၏။

အခန်းထောင့်၌ လူတစ်ယောက် လဲကျနေသည်ကို မြင်သဖြင့် အပြေးအလွှားသွားကြည့်သောအခါ ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေ ကိုဝဏ္ဏ မဟုတ်ဘဲ လူယုတ်မာ မုန်တိုင်း ဖြစ်နေကြောင်း တွေ့ရ၏။

ကျွန်ုပ် စမ်းသပ်ကြည့်သောအခါ မုန်တိုင်း၏အသက် အမှန်ပင် သေဆုံးခဲ့ကြောင်း တွေ့ရ၏။

မုန်တိုင်းသည် အသက် ထွက်သွားသော်လည်း တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်ပြီး အကြောဆွဲနေလေ၏။

မုန်တိုင်း၏လက်ထဲ၌ ပုလင်းငယ်လေးတစ်လုံးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားပြီး ပုလင်းထဲ၌ အလွန်ပြင်းထန်သော အနံ့များ ထွက်နေလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က မောင်စိန်ဘက်သို့လှည့်၍ ...

“ငါတို့ နည်းနည်း နောက်ကျသွားတယ်၊ လူယုတ်မာ မုန်တိုင်းတော့ သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေသွားပြီ ဒီကောင်ရန်ကတော့ ရှင်းသွားပြီ၊ ကံ ... အခု ကိုဝဏ္ဏရဲ့အလောင်းကို ရှာကြရမယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်နှင့် မောင်စိန်သည် အိမ်ပေါ်ထပ် တစ်ထပ် ဆုံးလှည့်၍ ရှာဖွေလေရာ ကိုဝဏ္ဏ၏အလောင်းကို မတွေ့ရချေ။ အခုအချိန်ထိ သေမည်လား၊ မသေသေးဘူးလား။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ကိုဝဏ္ဏကို အဆင်ဆုံးထပ်ပေါ်သို့ပင် ဆက်၍ရှာဖွေကြ၏။

သို့သော် ကိုဝဏ္ဏ၏အလောင်းကို ရှာဖွေတွေ့ရှိခြင်း မရှိချေ။

ကျွန်ုပ်နှင့် မောင်စိန် ဒုတိယထပ်သို့ ပြန်ဆင်းလာသောအခါ စားပွဲပေါ်၌ ကော်ဖီတစ်ခွက်ကို ဖျော်ထားကြောင်း တွေ့ရ၏။

ကော်ဖီပန်းကန်၏အနီး၌ ရှေးဟောင်းမှန်တစ်ချပ်
နှင့် ဒိုင်ယာရီစာအုပ်တစ်အုပ်ကို တွေ့ရ၏။

စားပွဲပေါ်၌ အမျိုးအမည်မသိသော ဆေးပုလင်း
အလွတ်များ တင်ထားသည်။

လူဆိုးလူညစ် မှန်တိုင်း၌ ထူးခြားဆန်းကြယ်သော
ရောဂါတစ်မျိုး ရှိသည်ထင်၏။

အိမ်ကြီး၏အပေါ်ထပ်ခေါင်မိုးမှ အိမ်အနောက်သို့
ဆင်းသော ကြောင်လိမ်လှေကားကို သွားရောက်ကြည့်ရှုသောအခါ
ကြောင်အိမ်လှေကား၏တံခါးကို အတွင်းမှ ချက်ထိုးထားကြောင်း
တွေ့ရ၏။

ကိုဝဏ္ဏတစ်ယောက် ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွား
သည်ဆိုလျှင် တံခါးချက်ကို အတွင်းမှ ထိုးစရာမလိုဟု ထင်မြင်
၏။

ကျွန်ုပ်သည် သေဆုံးနေသော မှန်တိုင်း၏အနီး၌
ရှေးဟောင်းမှန်တစ်ချပ်ကို တွေ့ရ၏။

ကျွန်ုပ်က မှန်ကိုထောင်၍ ကြည့်လိုက်ပြီး “ကိုဝဏ္ဏ
မှန်ကို ဘာကြောင့်လိုအပ်ရတာလဲ”ဟု တွေးမိ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အံ့ဆွဲထဲရှိ အညိုရောင်စာအိတ်တစ်အိတ်
ကို တွေ့ရ၍ ဆွဲယူလိုက်ရာ စာအိတ်ပေါ်၌ ...

ဝတ်လုံတော်ရ ဦးခန့်ကျော် ပေးရန်

ဟု ရေးသားထားလေ၏။ ထိုစာကို ရေးထားသော
လက်ရေးမှာ ကိုဝဏ္ဏ၏လက်ရေးပင် ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်သည် တုန်ယင်သော လက်များဖြင့် စာအိတ်
ထဲရှိအရာကို ဆွဲထုတ်လိုက်ရာ ကိုဝဏ္ဏလက်ရေးဖြင့် ရေးသားထား
သော သေတမ်းစာအသစ်တစ်စောင် ဖြစ်နေ၏။

ထိုသေတမ်းစာပေါ်၌ ရေးသားထားသာ အရေး
အသားများမှာ ယခင်ကအတိုင်းဖြစ်ပြီး ...

အမွေပစ္စည်းများ ဆက်ခံမည့်သူနေရာကို ပြောင်းဆဲ
ရေးသားထား၏။

ယခင်က အမွေဆက်ခံသူနေရာ၌ မုန်တိုင်းကို
ဖော်ပြထားသော်လည်း ယခု မုန်တိုင်း၏နေရာ၌ ကိုဝဏ္ဏက
ကျွန်ုပ်ပိုင်ဆိုင်သမျှ ပစ္စည်းဥစ္စာများအားလုံးကို ဝတ်လုံတော်
ဦးခန့်ကျော်အား ပေးအပ်ရမည်ဟု ရေးသားထားလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကိုဝဏ္ဏ ကိုယ်တိုင်ရေးသားထားသော
ထိုသေတမ်းစာအသစ်ကိုကြည့်၍ အံ့သြလွန်း၍ မိမိမျက်လွှဲးကိုဝင်
မိမိမယုံနိုင် ဖြစ်သွား၏။

ကိုဝဏ္ဏသည် မည်သို့မည်ပုံ စိတ်ကူးပေါက်ပြီး
ကျွန်ုပ်အတွက် အမွေပစ္စည်းများကို ပေးအပ်သွားသလဲ မသိချေ
ဤမျှ များပြားသော အမွေပစ္စည်းများကို ကျွန်ုပ် ပိုင်ဆိုင်ရခြင်း
မှာ အံ့သြဖွယ်ကောင်းလွန်းလှ၏။

ကိုဝဏ္ဏ ရူးသွပ်သွားခြင်းပေလော။

ကျွန်ုပ်သည် ကြမ်းပေါ်၌ လဲကျသေဆုံးနေသော
မုန်တိုင်းကိုကြည့်၍ ...

“နေပါဦး ... မုန်တိုင်းဆိုတဲ့ လူဆိုးလူညစ်က ဒီအိမ်မှာ
ရှိနေတာ ငါးရက်လောက် ရှိသွားပြီဆိုတော့ ကိုဝဏ္ဏက
သေတမ်းစာမှာ သူ့နေရာက ငါ့ကို ပြောင်းလဲလိုက်တာကို
သူ ကျေနပ်စရာမရှိဘူး၊ သေတမ်းစာကိုဖတ်ပြီး မုန်တိုင်း
ဒေါ်သူပုန်ထမှာ သေချာတယ်၊ မုန်တိုင်းဟာ သေတမ်းစာ
ကို စုတ်ဖြိုရင်တောင် စုတ်ဖြိုနိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ သေ
တမ်းစာကို ဖျက်ဆီးမပစ်ဘူး၊ ဒါဟာ အံ့သြစရာ သိပ်
ကောင်းတဲ့ အချက်ပဲ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည်
စားပွဲပေါ်တွင်ရှိသော ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ကို ယူကြည့်လိုက်၏။

ဒိုင်ယာရီစာအုပ်၏အဖုံးပေါ်၌ ကိုဝဏ္ဏ၏လက်ရေး
ဖြင့် စာတစ်စောင်ရေးခြစ်ထား၏။

ပန်းချီဆရာကြီးဦးဘခံ ပေးထားတဲ့စာကို
အရင်ဆုံးဖတ်ပါ။ ပြီးတော့မှ ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ကိုဖတ်ပါ

ထိုစာတိုလေး၏အောက်၌ ရက်စွဲတစ်ခုပါရှိလေရာ ကျွန်ုပ်သည် ရက်စွဲကိုကြည့်၍ လွန်စွာအံ့သြရပြန်၏။ ထိုရက်စွဲ သည် ယနေ့ရက်စွဲပင်ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်က မောင်စိန်ကို ဒိုင်ယာရီ စာအုပ်ပြ၍ ...

“ဟောဒီစာအုပ်ပေါ်မှာ ရေးထားတဲ့ စာတိုလေးမှာ ရက်စွဲ ပါတယ်၊ ရက်စွဲက ဒီနေ့ရက်စွဲကွ၊ ကိုဝဏ္ဏဟာ ဒီနေရာ မှာ ဒီနေ့အထိ အသက်ရှင်လျက် ရှိသေးတယ်ကွ၊ လူသတ် သမား မုန်တိုင်းဟာ ကိုဝဏ္ဏရဲ့အလောင်းကို ဒီလောက် မြန်မြန်ဆန်ဆန် အချိန်အတွင်းမှာ ဖျောက်ဖျက်မပစ်နိုင် ဘူး၊ ကိုဝဏ္ဏ လွတ်မြောက်သွားတာ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ ဘယ်လိုလွတ်မြောက်သွားလဲ တွေးမရဘူး”

ဟု ပြောမိလေ၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်က ကိုဝဏ္ဏ အစေခံများအားလုံးကို

ခေါ်၍ ...

“ဒီအိမ်ကြီးမှာဖြစ်တဲ့ ရာဇဝတ်မှုနဲ့ ပတ်သက်လို့ မင်းတို့ အားလုံး နှုတ်လိုကြပါ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မင်းတို့ ဆရာ ကိုဝဏ္ဏဟာ လူသတ်သမားလက်က ထွက်ပြေးလွတ် မြောက်သွားသလား၊ သေဆုံးသွားသလားဆိုတာ မကွဲပြား သေးဘူး၊ ဒီဖြစ်ရပ်ဆိုးကြီးကို ပုလိပ်ကို အသိမပေးခင်မှာ တို့တွေ ကြိုးစားပြီး သူ့ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိန်းသိမ်းပေးကြ မယ်၊ ဒါတွေအားလုံးရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို ဟောဒီဒိုင်ယာရီ စာအုပ်ထဲမှာ ကိုဝဏ္ဏ ကိုယ်တိုင် ရေးထားတယ်၊ ငါအိမ် ပြန်ပြီးတော့ ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ကို ဖတ်ကြည့်မယ်၊ အဖြေတစ်ခု ထွက်ပြီဆိုတော့မှ ပုလိပ်ကို အသိပေးကြမယ်၊ မင်းတို့ အားလုံး အိမ်မှာပဲ စုစုဝေးဝေးနေကြပါ၊ မကြောက်ကြပါ နဲ့၊ အန္တရာယ်ဆိုးကြီးက လွတ်မြောက်သွားပါပြီ၊ အခု

(၁၀)နာရီထိုးပြီ၊ အရုဏ်တက်အချိန်လောက် ငါပြန်လာခဲ့မယ်”

ဟု ဆိုကာ ကျွန်ုပ်သည် ကိုဝဏ္ဏ၏မှတ်တမ်းကြီးထဲ ဖတ်ရှုရန်အတွက် အိမ်သို့ပြန်ခဲ့လေ၏။

အိမ်သို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်သည် ကော်ဖီစက်ခွက်ကိုဖျော်၍ ပေါင်မုန့်မီးကင်ပြီး ထောပတ်သုတ်ကာ ရုံးခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့၏။ ရုံးခန်းသို့ ရောက်သောအခါ ကော်ဖီကိုတစ်ခွက်သောက်ရင်း ပန်းချီဆရာကြီးဦးဘစံပေးအပ်ထားသော အစိမ်းရောင်စာအိတ်ကို မီးခံသေတ္တာထဲမှ ထုတ်လိုက်၏။ အစိမ်းရောင်စာအိတ်အထဲတွင် အခြားသောစာအိတ်တစ်အိတ်ရှိပြီး ထိုစာအိတ်ပေါ်၌

ပန်းချီဆရာကိုဝဏ္ဏ မသေမချင်း

(သို့မဟုတ်)

ဗျောက်ကွယ်မသွားမချင်း ဤစာအုပ်ကို မဖွင့်ပါရန်

ဟု ရေးသားထားလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ယနေ့ညမှစ၍ ထိုစာအိတ်ကို ဖတ်ရှုရန် အခွင့်အရေး ရရှိသွားပြီဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် တုန်ယင်သောလက်များဖြင့် စာအိတ်ကို ဖွင့်လိုက်၏။ ထိုအခါ စာအိတ်ထဲတွင် စာရွက်ထပ်ကြီးကို တွေ့ရပြီး ရှေ့ဆုံးစာရွက်ပေါ်တွင် အောက်ပါအတိုင်း တွေ့ရလေ၏။

ပန်းချီဆရာကြီးဦးဘစံပေးအပ်ထားသော

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်၏အိမ်သို့ စာပို့သမားတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာပြီး စာတစ်စောင်ကို ပေးလေ၏။ စာအိတ်ပေါ်၌ ကိုဝဏ္ဏ၏လက်ရေးဖြင့် ကျွန်ုပ်ထံသို့ လိပ်မူထားသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် လွန်စွာအံ့သြသွားလေ၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကိုဝဏ္ဏနှင့် ကျွန်ုပ်သည် ပန်းချီ ရုံးဖက်များအဖြစ် များစွာခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့သော်လည်း တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး စာရေးလေ့မရှိသောကြောင့်ဖြစ်၏။ ကိုဝဏ္ဏ၏စာကို ဖတ်ရှုကြည့်လိုက်ရာ ...

“ဆရာကြီးဦးဘဝံခင်များ ...

ဆရာကြီးကို ကျွန်တော့်ဘဝရဲ့အလွန်အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စ
တစ်ခုအတွက် အကူအညီတောင်းခံချင်လို့ပါ။ ကျေးဇူးပြုပြီး ကူညီဖြစ်
အောင် ကူညီပေးဖို့ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်။ ကျွန်တော့်ဘဝအတွက် သေ
ရေးရှင်ရေးတမျှ အရေးကြီးနေလို့ပါ ...

ဒီအကြောင်းတွေကို နောက်တော့မှ ဆရာကြီးကို ကျွန်တော်
ရှင်းပြပါမယ် ...

ဆရာကြီး အကူအညီပေးရမှာက ဒီနေ့ည ကျွန်တော့်အိမ်ကို
ဆရာကြီး သွားပေးပါ။ အိမ်မှာ ကျွန်တော့်ရဲ့အစေခံ မောင်စိန်က
သော့ပြင်သမားတစ်ယောက်နဲ့ ဆရာကြီးကို စောင့်နေပါမယ်။ ဆရာ
ကြီး ရောက်လာရင် သော့ပြင်သမားက ကျွန်တော့်ရဲ့အပေါ်ထပ်
အိပ်ခန်းတံခါးကို ဖျက်ပေးပါလိမ့်မယ်။ အခန်းတံခါးပွင့်သွားရင် ဆရာ
ကြီးက ကျွန်တော့်ရဲ့အိပ်ခန်းထဲကိုဝင်ပြီး ခုတင်ခေါင်းရင်းက အစိမ်း
ရောင် ကျောက်စိမ်းပုလင်းကို ယူလာရုံပါပဲ ...

ပုလင်းဟာ သာမန်ငှက်ပျောဖူးပုလင်း အရွယ်အစားလောက်
ပဲ ရှိပါတယ်။ ဆရာကြီးလက်ထဲကို ကျောက်စိမ်းပုလင်း ရောက်ရင်
ဆရာကြီးရဲ့အိမ်ကို ပြန်ခံရုံပါ။ ဆရာကြီး အိမ်ပြန်ရောက်ပြီး ညဉ့်
သန်းခေါင်အချိန်လောက်မှာ ဆရာကြီးရဲ့အိမ်ကို လူတစ်ယောက်
ရောက်လာပါလိမ့်မယ်။ ဆရာကြီး အဲဒီလူကို ကျောက်စိမ်းပုလင်း
ပေးလိုက်ရုံပါပဲ။ ဒီကိစ္စတွေ ပြီးနီးသွားရင် ဆရာကြီးကို အကြောင်းစုံ
ရှင်းလင်းပြပါမယ်။ လောလောဆယ်မရှင်းပြဘဲနိုင်တာ အနူးအညွတ်
တောင်းပန်ပါတယ် ...

ကျွန်တော့်မှာ အခက်အခဲတွေ အများကြီး ကြုံနေလို့ပါ။

ဆရာကြီးကို ရှင်းပြတဲ့အချိန်ရောက်မှ ကျွန်တော်ဟာ ဘယ်
လောက်ဒုက္ခရောက်ပြီး ဘေးအန္တရာယ်တွေနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရတယ်
ဆိုတာ ဆရာကြီး တွေ့ပါလိမ့်မယ်။

ဆရာကြီး ကျွန်တော့်ကို ကူညီမယ်လို့ မျှော်လင့်ပါ တယ်။

(ကိုဝဏ္ဏ)”

ကျွန်ုပ်သည် ကိုဝဏ္ဏ ရေးလိုက်သော အဓိပ္ပာယ်ခွဲ
စာကိုဖတ်၍ ၎င်းရူးနေပြီဟု ထင်မြင်မိ၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ
ကိုဝဏ္ဏသည် ကျွန်ုပ်၏ပန်းချီရေးဖော်ရေးဖက်မိတ်ဆွေတစ်ဦး ဖြစ်
သဖြင့် ၎င်းက ခိုင်းသည့်အတိုင်း ကူညီပေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ထိုနေ့ညမှာပင် ကိုဝဏ္ဏ၏
နေအိမ်ကြီးကို ထွက်ခဲ့လေ၏။ ကိုဝဏ္ဏ၏အိမ်သို့ ရောက်သော
အခါ အစေခံမောင်စိန်သည် သော့ပြင်ဆရာတစ်ဦးနှင့်အတူ ကျွန်ုပ်
ကို စောင့်ကြိုနေကြောင်း တွေ့ရ၏။

ကျွန်ုပ်ရောက်ရှိသောအခါ မောင်စိန်သည် သော့ပြင်
ဆရာကို အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားပြီး ကိုဝဏ္ဏ၏အိပ်ခန်း
သော့ကို ဖွင့်ခိုင်းလေ၏။

သော့ပြင်ဆရာသည် ခဏာကြာလျှင် ကိုဝဏ္ဏ၏
အိပ်ခန်းသော့ကို ဖွင့်နိုင်ခဲ့၏။ အိပ်ခန်းတံခါး ပွင့်သွားသောအခါ
ကျွန်ုပ်သည် သော့ပြင်ဆရာအား ပိုက်ဆံပေး၍ ပြန်လွှတ်လိုက်
ပြီးနောက် ကိုဝဏ္ဏ၏အိပ်ခန်းအတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့လေ၏။

အိပ်ခန်းထဲသို့ ရောက်သောအခါ ကိုဝဏ္ဏ၏စကား
တွင် ပါရှိသည့်အတိုင်း ခုတင်ခေါင်းရင်း၌ အစိမ်းရောင်ကျောည်
စိမ်းပုလင်းတစ်လုံးကို တွေ့သဖြင့် ယူဆောင်လာခဲ့၏။ ...

အစေခံမောင်စိန်သည် ကျွန်ုပ်ကို နားမလည်၊
ဖြင့်ကြည့်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

ကျွန်ုပ်အိမ်သို့ရောက်သောအခါ ကိုဝဏ္ဏ၏ ကျော
စိမ်းပုလင်း စစ်ဆေးကြည့်ရာ အတွင်း၌ ဆေးရှည်တစ်မျိုးကို
ချိပြီး ပုလင်း၌ကပ်၍ နမ်းရှုကြည့်သောအခါ ထိုအရည်၏အနံ့
အလွန်ဆိုးဝါး ပြင်းထန်ပြီး မနစ်မြို့ဖွယ်ကောင်းကြောင်း တွေ့ရ

ကိုဝဏ္ဏသည် အဘယ်ကြောင့် ဤကျောက်
ပုလင်းကို အလေးအနက်ထား၍ ယူဆောင်ခိုင်းသနည်း။ ...

ကျွန်ုပ်သည် အစိမ်းရောင်ပုလင်းထဲရှိ အရည်များကို
ခွံရာသလို ခံစားရသဖြင့် စားပွဲပေါ်သို့ တင်ထားလိုက်၏။ ညဉ့်
သန်းခေါင်အချိန်သို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်၏အိမ်တံခါးကို
အသံအုပ်အုပ်ဖြင့် ခေါက်သံကြားရ၏။

ထိုညက ကံကောင်းထောက်မ၍ ကျွန်ုပ်သမီးသည်
စာကိုဖူးများထံသို့ အလည်အပတ် ရောက်ရှိနေလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည်
ကိုဝဏ္ဏကုမ္ပဏီ၌ တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်သောအခါ လွန်စွာရုပ်ရည်ကြမ်း
သဖြင့် သော လူတစ်ယောက်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရ၏။

ထိုသူ၏ ရုပ်ရည်သည် လူဆိုးလူသွမ်းပုံသဏ္ဌာန်ရှိပြီး
နေအိမ်များသောဆံပင်များ ပခုံးပေါ်သို့ ဝဲကျနေ၏။ ကျွန်ုပ်သည်
အခါ အခါ ရုပ်ရည်ကို မြင်မြင်းချင်း မုန်းတီးရုံရှာသလို ခံစားရ၏။

ကို စေ ထိုသူသည် ကျွန်ုပ် တံခါးဖွင့်ပေးသော်လည်း အိမ်
မဝင်သေးဘဲ အနောက်ဘက်သို့လှည့်၍ ပတ်ဝန်းကျင်အခြေ
အနေကို ကြည့်ရှုနေလေ၏။

ထိုသူ၏ရုပ်ရည် ဆိုးဝါးသလောက် အမူအရာမှာ
မသင်္ကာဖွယ် ကောင်းလွန်းလှ၏။

ထိုသူ အိမ်ထဲသို့ဝင်လိုက်ပြီး မီးအလင်းရောင်ဖြင့်
သေချာစွာ မြင်တွေ့ရသောအခါ ရုပ်ရည်ကြမ်းတမ်းသောလူသည်
အသက်(၃၀)ခန့်မျှသာ ရှိသည်ထင်၏။

ထိုသူ၏ရုပ်ရည် ဆိုးဝါးသော်လည်း အဝတ်အစား

မှာ လွန်စွာကောင်းမွန်လှ၏။ ရုပ်ရည်ကြမ်းတမ်းသောလူသည်
အိမ်ထဲသို့ ရောက်သောအခါ အလောတကြီး အမူအရာဖြင့် ...

“ကျောက်စိမ်းပုလင်းကို ယူလာခဲ့လား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အိမ်ထဲရှိထိုင်ခုံ၌ ထိုင်လိုက်ပြီး လူကြမ်း
သူကြမ်းကိုကြည့်ကာ ...

“ထိုင်ပါဦး၊ ကျုပ်တို့ အေးအေးဆေးဆေး ပြောကြတာ
ပေါ့”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ ထိုသူ၏မျက်နှာ ဖျက်ယွင်းသွားပြီး ...

“ကျွန်တော့်မှာ အေးအေးဆေးဆေးနေဖို့ အချိန်မရလို့ပါ၊
ဆရာကြီးရဲ့မိတ်ဆွေ ကိုဝဏ္ဏက ကျွန်တော့်ကို ကျောက်စိမ်း
ပုလင်းယူပြီး အမြန်ဆုံးလာခဲ့ဖို့ မှာထားပါတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် လူကြမ်းကြီး၏မျက်နှာ ပျက်ယွင်း
သွားပြီး အားနည်းဟန်ဖြင့် ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်လာ၏။ သူသည်
အသက်ကိုအားတင်း၍ ရှူရှိုက်နေဟန်ရှိပြီး မျက်နှာကို လက်တစ်
ဖက်ဖြင့် ပွတ်တိုက်နေ၏။

လူကြမ်းကြီးသည် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး အကြောဆွဲ
သကဲ့သို့ အဆတ်ဆတ် တုန်ယင်လာပြီး ...

“ကျောက်စိမ်းပုလင်း အမြန်ပေးပါ”

ဟု တောင်းဆိုလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုသူ၏အခြေအနေ အလွန်ဆိုးဝါးနေ
သဖြင့် ဗီရိယံရှိ ကျောက်စိမ်းပုလင်းကို အလျင်အမြန် ထုတ်ပေး
လိုက်၏။

လူကြမ်းကြီးသည် ရင်ဘတ်ကို လက်ဖြင့်ဖိ၍
ကျောက်စိမ်းပုလင်းကို လျင်မြန်စွာ ဆွဲယူလိုက်၏။

ကျွန်ုပ်သည် စိတ်လှုပ်ရှားနေသော လူကြမ်းကြီးကို
စိုးရိမ်စွာကြည့်၍ “စိတ်အေးအေးထားပါ”ဟု သတိပေးလိုက်၏။

လူကြမ်းကြီးသည် ကျွန်ုပ်အား ဖန်ခွက်တစ်ခွက်
တောင်းခံပြန်၏။ ကျွန်ုပ်က ဖန်ခွက်ပေးလိုက်သောအခါ ၎င်းက
ကျောက်စိမ်းပုလင်းထဲရှိ အနီရောင်အရည် လက်တစ်လုံးခန့်
ဖန်ခွက်ထဲသို့ ထည့်၏။

ပြီးနောက် ထိုသူ၏အိတ်ထဲတွင် တရိုတသေ သိမ်း
ထားသောသံဘူးထဲမှ အညိုရောင်ဆေးလုံးငယ်လေး တစ်လုံးကို
ထုတ်၍ ဖန်ခွက်ထဲသို့ ထည့်လိုက်၏။

ထိုအခါ ဖန်ခွက်ထဲရှိ အနီရောင်ဆေးရည်များ
အညိုရောင်သို့ ပြောင်းလဲသွား၏။

လူကြမ်းကြီးသည် ဖန်ခွက်ထဲရှိ အညိုရောင်ဆေးရည်
များကိုကြည့်၍ သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး ဆေးရည်အနည်းငယ်မျှကို
သောက်လေ၏။

ထိုသို့ သောက်သုံးလိုက်သောအခါမှပင် အတော်
အတန် နေသာထိုင်သာ ရှိသွားပုံရ၏။

လူကြမ်းကြီးသည် ကျွန်ုပ်ကို စူးရဲသောမျက်လုံးများ
ဖြင့်ကြည့်၍ ...

“ဆရာကြီး တစ်ခုစဉ်းစားပါ။ ကျွန်တော့်ကို ဘာမေးခွန်းမှ
မမေးဘဲ ကျောက်စိမ်းပုလင်းကိုယူပြီး အိမ်ထဲကထွက်သွား
ခွင့်ပြုမလား၊ ဒါမှမဟုတ် ကျွန်တော့်ဆီက အဖြေတစ်ခုခုရ
မှ သွားခွင့်ပြုမလား၊ ဆရာကြီးရဲ့သဘောပါပဲ။ ကျွန်တော့်
ဆီက အဖြေတစ်ခုခုရမှ ကျေနပ်မယ်ဆိုရင်တော့ ဆရာကြီး
သတ္တိရှိဖို့လိုတယ်။ အလွန်ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စရာကောင်း
တဲ့ မြင်ကွင်းကို မြင်ရရင် မတုန်မလှုပ် ရဲဝံ့ဖို့လိုတယ်။
ဆရာကြီး စဉ်းစားပါ”

ဟုပြောလေ၏။ လူကြမ်းကြီး၏စကားသည် ကျွန်ုပ်
၏ စူးစမ်းချင်စိတ်ကို နှိုးဆွနေပြီး ကျွန်ုပ်၏သတ္တိအပေါ်၌လည်း
စိန်ခေါ်ရာရောက်နေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က အံ့ကိုကြိတ်၍ ...

“ခင်ဗျားရဲ့ဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းပေးပြီးပြီ။ ကိုယ်စီးတဲ့မြင်း
ကို အထီးမှန်း အမမှန်း မသိရင် ကျုပ် လူညံဖြစ်တော့

မယ်၊ ခင်ဗျားဆီက တိကျတဲ့ စကားတစ်ခွန်းကိုတော့
ကြားချင်သေးတယ်။ ကျုပ် သတ္တိရှိပါတယ်။ သရဲဘော
မကြောင်တတ်ပါဘူး”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ လူကြမ်းကြီးက
သက်ပြင်းချ၍ ...

“ဒါဆိုရင်တော့ အဆုံးသတ်ကို ပြရတော့မှာပေါ့။ ဆရာကြီး
စိတ်နိုင်နိုင်ထားပြီး ကြည့်ပေတော့”

ဟုဆိုကာ ဖန်ခွက်ထဲရှိ အညိုရောင်ဆေးရည်များကို
သောက်ချလိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် လူကြမ်းကြီး၏ အပြုအမူကို စိတ်ဝင်စား
လွန်းသဖြင့် မျက်တောင်မခတ်တမ်းကြည့်၏။

လူကြမ်းကြီးသည် ဆေးသောက်ပြီး ကိုယ်ခန္ဓာယိမ်း
ယိုင်ကာ နံရံကို လက်နှင့်ထောက်ထား၏။

ပြီးနောက် လက်နှင့်ပင် မထောက်နိုင်တော့ဘဲ ခုန်
ခန်း၌ ခွေခွေလေးလဲကျသွား၏။

ကျွန်ုပ် စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် ဆောင်ကြည့်နေစဉ် သူ၏
မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်လာ၏။ သူ့ရဲ့မည်းနက်တဲ့ အသားအရေ
ဟာ တဖြည်းဖြည်း ဖြူရောင်လာ၏။

သူ၏ကိုယ်လုံး ထွားကျိုင်းနေရာမှ ပိန်လိုသွားခြင်း
ကို မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်ရ၏။ မျက်လုံး၊ နှာတံ၊ နှုတ်ခမ်း၊ နား
ရွက် ပုံစံများ တဖြည်းဖြည်း ပြောင်းလဲလာ၏။

ကျွန်ုပ်သည် လူကြမ်းကြီးကိုကြည့်ရင်း အထိတ်
တလန့်နှင့် ...

“ဟာ ... ဘာဖြစ်သွားတာလဲ၊ တစ်ကိုယ်လုံး ပုံစံပြောင်း
နေတယ်”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်၏။ လူကြမ်းကြီးသည် ကြည့်ရှု
နေရင်း ပိန်ချိုးသွားပြီး အသားအရေမှာ အမည်းရောင်မှ အဖြူ
စွဲရောင်သို့ ပြောင်းလာ၏။

လူကြမ်းကြီး၏ရုပ်သည် တစ်စုံတစ်ယောက်၏ရုပ်သို့
ပြောင်းလဲပြီး ပြောင်းလဲနေ၏။

ဘုရား ... ဘုရား ဒုက္ခပါပဲဟု ကျွန်ုပ် အလန့်တကြား
အော်ဟစ်နေလေ၏။

မကြာမီ ကျွန်ုပ်ရှေ့၌ လူကြမ်းကြီးမှ ပုံစံပြောင်းသွား
သော ကိုဝဏ္ဏကို မြင်တွေ့လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်သည် ကိုဝဏ္ဏကို နား
မလည်နိုင်ဟန်ဖြင့်ကြည့်၍ ...

“ကိုဝဏ္ဏ ... ခင်ဗျား ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဗျာ၊ ဒီလို စက်
စုပ်ရွံရှာစရာ အလုပ်မျိုးကို မလုပ်သင့်ပါဘူးဗျာ၊ ဒါဟာ
လူကြီးလူကောင်းတွေ လုပ်ရမယ့်အလုပ် မဟုတ်ဘူးဗျ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကိုဝဏ္ဏက လွန်စွာစိတ်ထိခိုက်
ကြေကွဲဟန်ဖြင့် ကျွန်ုပ်ကို ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ကျွန်ုပ်မှားပါတယ် ဆရာကြီးရယ်၊ ကျွန်ုပ်ကိုယ်ကျွန်ုပ် နောင်တ
ရလို့မဆုံးပါဘူး၊ ဒါကလည်း ကျွန်ုပ် ပြင်လို့မရတော့ဘူး၊
အချိန်နှောင်းသွားပြီဗျာ၊ ကျုပ်ဘဝပျက်ပါပြီဗျာ၊ ကျုပ်ဘဝ
က ရှင်လျက်နဲ့ သေသွားပါပြီ၊ ကျုပ်ဟာ သရဲတစ္ဆေတစ်
ကောင်လို ဖြစ်နေပြီ”

ဟုဆိုကာ သူ၏ဆိုးဝါးလှသော ဘဝနောက်ကြောင်းကို ကျွန်ုပ်အား ပြောပြလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကိုဝဏ္ဏ၏ ပြောပြအောင်ကြောင်းအရာသည် ထူးခြားဆန်းကြယ်ပြီး မယုံနိုင်စရာကောင်းလွန်းသဖြင့် အမှန်တကယ် ဖြစ်ပျက်နေခြင်းမှ ဟုတ်ပါလော့။ အိပ်မက်တစ်ခုပင် ဖြစ်လေသလောဟု ထင်မြင်မိလေ၏။ ကိုဝဏ္ဏ၏ လျှို့ဝှက်ချက်ကို ဤစာ၌ ကျွန်ုပ် ရေးမပြတော့ပါ။

ကျွန်ုပ်ဘဝသည် ထိုအချိန်မှစ၍ အပြောင်းလဲကြီးပြောင်းလဲသွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကိုဝဏ္ဏ၏ စက်ဆုပ်ရွံရှာဖွယ် အဖြစ်ဆိုးကြောင့် အိပ်လို့မပျော်သည့်ညများ တိုးလာလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်၏နှလုံးရောဂါ အခြေအနေသည် ပိုမိုဆိုးဝါးလာ၏။

ကျွန်ုပ် ကျန်းမာရေး တိုးတက်ကောင်းမွန်စေရန် ကြိုးစားပြီး အိမ်ပျော်အောင်အိပ်ရန် ကြိုးစား၏။

သို့သော် အချိန်တိုင်းပင် ကိုဝဏ္ဏ၏ ရည်ရည်အဆင့်ဆင့် ပြောင်းလဲသွားပုံကို မြင်ယောင်ပြီး တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေမိ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်၏ ကျန်းမာရေးအခြေအနေမှာ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ဆိုးဝါးလာပြီး အချိန်တိုင်း အမောဖောက်နေလေ၏။

နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်သည် မိမိဘဝ၏ နောက်ဆုံးအချိန်သို့ ရောက်ရှိနေပြီဟု သိလိုက်ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် နောက်ဆုံးအချိန်၌ ကိုဝဏ္ဏ၏ဆိုးဝါးလှသော အဖြစ်ကို ကိုဝဏ္ဏ၏မိတ်ဆွေရှင်းခြာ ဝတ်လုံတော်ရဦးခန့်ကျော်အား အသိပေးရန် ကြိုးစားပြီး ဤစာကို ရေးသားခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ဝတ်လုံတော်ရဦးခန့်ကျော်သည် အရည်အချင်းရှိပြီး စွမ်းရည်ထက်မြက်သော ဝတ်လုံတော်ရတစ်ဦး ဖြစ်သဖြင့် ဤလောကကြီး၌ ကျွန်ုပ်မရှိသည့်အခါ ကိုဝဏ္ဏ၏ ဆိုးဝါးလှသော

ဘဝကို ကူညီဖြေရှင်းပေးနိုင်မည်ဟု ယူဆ၏။ ကူညီဖြေရှင်းပေးနိုင်ပါစေဟုလည်း ကျွန်ုပ် ဆုတောင်း၏။

ဤစာကို ဝတ်လုံတော်ရမင်း ဖတ်ရှုနေချိန်၌ ကျွန်ုပ် ကမ္ဘာလောကကြီးမှ ထွက်ခွာသွားပြီး သံသရာခရီးရှည်ကြီးကို ဆက်ရပါဦးမည်။

(ပန်းချီဆရာကြီး ဦးဘစံ)

ကျွန်ုပ်သည် ပန်းချီဆရာကြီးဦးဘစံ၏ မှတ်တမ်းစာကို ဖတ်ရှုပြီးနောက် လွန်စွာထူးဆန်းအံ့ဩသွားပြီး ...

“ဟင် ... ဒါဆိုရင် ကိုဝဏ္ဏဟာ မှန်တိုင်းပဲပေါ့၊ မယုံနိုင်စရာပဲ။ ကိုဝဏ္ဏလို အေးချမ်းတည်ငြိမ်တဲ့သူဟာ ဘာဖြစ်လို့ အလွန်ယုတ်မာတဲ့ လူသတ်သမား ဖြစ်နေတာလဲ၊ ကိုဝဏ္ဏသောက်တယ်ဆိုတဲ့ဆေးရည်က ဘာဆေးရည်လဲ၊ ဒီလောကမှာ လူသားတစ်ယောက်ရဲ့ရုပ်ရည်ကို လုံးဝပြောင်းလဲပေးနိုင်တဲ့ ဆေးဆိုတာ မရှိပါဘူး၊ တစ်သက်မှာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါတောင် မကြားဖူးဘူး၊ မယုံနိုင်စရာပဲ၊ ဒါဆိုရင်

ကိုဝဏ္ဏရဲ့အိပ်ခန်းထဲမှာ သေဆုံးနေတဲ့ မှန်တိုင်းဟာ ကိုဝဏ္ဏပဲပေါ့၊ ကိုဝဏ္ဏ ပျောက်ဆုံးသွားတာ မဟုတ်ဘဲ မှန်တိုင်းအဖြစ်နဲ့ သေဆုံးသွားတာပေါ့၊ မယုံနိုင်စရာကောင်းလောက်အောင် အံ့ဩဖို့ကောင်းတယ်၊ ကိုဝဏ္ဏရဲ့ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ကို ဖတ်ကြည့်ရင် အဖြေပေါ်မှာပဲ၊ ဒိုင်ယာရီကို ဖတ်ကြည့်ရမယ်”

ဟု ထွေးကာ ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ကို ကမန်းကတန်းဖွင့်ဖတ်လိုက်၏။

ဒိုင်ယာရီစာအုပ်၏ ရှေ့ဆုံးစာမျက်နှာ၌ အောက်ပါအတိုင်း ရေးသားထားလေ၏။

ဤကမ္ဘာမြေမှ ကံဆိုးစွာ ပျောက်ကွယ်သွားသူ

တစ်ယောက်၏မှတ်တမ်း

ကျွန်တော်ဟာ ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့ မိဘကမွေးဖွားလာတဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သားတစ်ယောက်ပါ။ ကျွန်တော့်အဖေ

ဟာ ဆီစက်၊ ဆန်စက်များ ပိုင်ဆိုင်တဲ့ စက်သူဌေးတစ်ယောက်ပါ။

ကျွန်တော်ဟာ ငယ်စဉ်ကတည်းက ပန်းချီပညာကို ဝါသနာထုံလှတဲ့အတွက် ပန်းချီဆရာကြီး ဦးသန်းကြည်ဆီမှာ ပညာသင်ကြားခဲ့ပါတယ်။

ဆရာကြီးဦးသန်းကြည်ဆီက ပညာစုံအောင် သင်ပြီး တဲ့နောက်မှာ ကျွန်တော်ဟာ ကောလိပ်ကျောင်းက ပညာရေး တစ်ပိုင်းတစ်စနဲ့ ထွက်လိုက်ပါတယ်။

ကျွန်တော့်ဘဝမှာ စာပေသင်ကြားဖို့ထက် ပန်းချီရေးဆွဲဖို့က သိပ်အရေးကြီးနေပြီး ကျွန်တော်ဟာ ပန်းချီကားတွေကို တစ်ကားပြီးတစ်ကား မနားမနေ ရေးဆွဲခဲ့တယ်။

ဒါကို ရေးဆွဲနိုင်တာကလည်း ကျွန်တော့်ရဲ့စီးပွားရေး အခြေခံကောင်းလွန်းလို့ပါ။

ကျွန်တော့် မိဘနှစ်ပါး ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် သေဆုံးပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းမှာ ကျွန်တော်ဟာ အမွေတွေအများကြီး ရလိုက်

ပါတယ်။ ကျွန်တော်၏ ဆီစက်၊ ဆန်စက်တွေ လယ်ယာမြေတွေကို ရောင်းပြီး မက္ကဇင်ဘဏ်မှာ အပ်လိုက်တယ်။

မက္ကဇင်ဘဏ်ကရတဲ့ ဘဏ်တိုးကို ကျွန်တော်သုံးလို့ ခွဲလို့မကုန်ပါဘူး။

နောက်တော့ ကျွန်တော်ဟာ အိန္ဒိယကိုသွားပြီး ပန်းချီပညာကို လေ့လာခဲ့တယ်။ အိန္ဒိယက ပြန်လာပြီးတဲ့နောက်မှာ ကျွန်တော့်ရဲ့ပန်းချီပညာ အဆင့်အတန်းက ပိုမိုပြီး မြင့်မားတိုးတက်လာခဲ့တယ်။

ဒီအချိန်ကစပြီး မြန်မာပြည်က ဘဝတူ ပန်းချီဆရာတွေနဲ့ ကျွန်တော်ရဲ့စိတ်ကူးတွေ ကွဲပြားခြားနားလာတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ လူတိုင်းရေးဆွဲနေတဲ့ သမားရိုးကျ ပန်းချီကားတွေ မရေးချင်တော့ဘူး။

ပန်းချီဆရာအများစုဟာ မိန်းမလှပုံ၊ တိုင်းရင်းသားပုံနဲ့ စေတီပုထိုးတွေပဲဆွဲပြီး အချိန်ကုန်နေတယ်လို့ ကျွန်တော် ဆင်တယ်။

အချို့သော ပန်းချီဆရာတွေကလည်း ကျေးလက်
တောရွာက ဆင်းရဲသား လူတန်းစားပုံတွေ ရေးဆွဲပြီး သူတို့ကိုယ်
သူတို့ ဟုတ်လှပြီ ထင်ကြတယ်။

ကျွန်တော်ကတော့ သူတို့အားလုံးကို စက်ရုံထဲက
တစ်ပုံစံတည်း ထုတ်လိုက်တဲ့ စက်ရုပ်ပန်းချီဆရာတွေလို မြင်မိ
တယ်။

ကျွန်တော်က နှလုံးသားနဲ့ ပန်းချီဆွဲချင်သူပါ။
ကျွန်တော့်နှလုံးသားကို ရိုက်ခတ်လာမယ်ဆိုရင် မိုးရေစက်ကလေး
တစ်စက်၊ ဖက်စက်လေးတစ်ရွက်ကိုတောင် ပန်းချီဆွဲမှာပါ။

ကျွန်တော်ဟာ ကားချပ်ပန်းချီကားတွေ မဆွဲချင်ဘူး၊
ဒီလိုနဲ့ မြန်မာပြည်မြောက်စွန်းက နှင်းဖုံးတောင်တန်းတွေကို
ကျွန်တော် ပန်းချီဆွဲဖို့ ထွက်ခဲ့တယ်။

နောက်တော့ နှင်းတောင်တွေမှာ လှည့်လည်ပြီး
ကျွန်တော် ပန်းချီရေးတယ်။

ကျွန်တော်က နှလုံးသားနဲ့ရေးတဲ့သူဆိုတော့ လှပ
တဲ့ နှင်းဖုံးတောင်တွေ၊ သစ်ခွပန်းတွေမြင်တိုင်း မရေးဖြစ်ပါဘူး။

ကျွန်တော့်နှလုံးသားမှာ ရိုက်ခတ်လာပြီဆိုရင် အလွန်
အရပ်ဆိုး အကျည်းတန်တဲ့ ကျောက်တုံးကြီးကိုလည်း ရေးချင်ရေး
မိပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ နှင်းဖုံးတောင်တန်းတွေမှာ လှည့်လည်ရင်း
အလွန်ထူးဆန်းတဲ့ တိဘက်မိန်းမပျိုတစ်စုနဲ့ ရင်းနှီးခဲ့တယ်။ သူ
တို့ဟာ တိဘက် ဆိုပေမယ့် မြန်မာစကားကို ကောင်းကောင်း
ပြောတတ်ကြတယ်။ သူတို့ကို မြန်မာတွေလို ကျွန်တော် ထင်မိ
တယ်။ မြန်မာဖြစ်ဖြစ် တိဘက်ဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော့်အတွက် အရေး
မကြီးပါဘူး။

သူတို့ဟာ နှင်းတောင်ပေါ်က ရှားပါးဆေးမြစ်တွေကို
ရှာဖွေတူးဖော်ကြတယ်။ သူတို့ဟာ တိဘက်က အလွန်ထင်ရှား
တဲ့ ဆေးသမားတော်မိသားစုက ဆင်းသက်လာတာလို့ ဆိုပါတယ်။
တိဘက်ဆေးသမားတော်မိသားစုဟာ နှင်းဖုံးတောင်ပေါ်က လိုက်လံ

ကြီးထဲမှာ စခန်းချပြီး ရေခဲတောင်ပေါ်က ဆေးမြစ်ဆေးဥတွေကို ရှာဖွေစုဆောင်းနေတာပါ။

ထိုစဉ်တော့ ကျွန်တော်က တောင်ကြီးတစ်လုံးပေါ်ကိုတက်ပြီး ပန်းချီရေးဆွဲဖို့ စုခင်းကြည့်နေတုန်း တိဘက်ဆေးသမားတော်ကြီးနဲ့ သမီးဟာ မမျှော်လင့်ဘဲ တောင်ပေါ်ကို ရောက်လာတယ်။

သူတို့ပြောစကားအရ အလွန်ရှားပါးပြီး ထူးခြားဆန်းကြယ်တဲ့ ဆေးတစ်မျိုးကို တောင်ပေါ်ကနေ လာစွန့်ပစ်တယ်လို့ သိရတယ်။

ကျွန်တော်ဟာ တောင်ပေါ်က ကျောက်တုံးကြီးနောက်မှာ ပုန်းခိုပြီး သူတို့စကားကို နားထောင်နေမိတယ်။

သူတို့စွန့်ပစ်တဲ့ အလွန်ရှားပါးတဲ့ဆေးက လူဟာ ဘဝတစ်ခုက နောက်ဘဝတစ်ခုကို အလွယ်တကူ ပြောင်းစေပြီး၊ ပြောင်းသွားတဲ့ လက်ရှိဘဝကနေ ဘဝဟောင်းကို ပြန်ရောက်ချင်ရင် ဆေးကို ပြန်သောက်ရတယ်လို့ သိရပါတယ်။

ဆေးသမားတော်ကြီးဟာ ဒီဆေးကို မမျှော်လင့်ဘဲ ဆာစပ်မိပြီး ဒီလိုမိစ္ဆာဆေးမျိုးဟာ လူ့လောကမှာ ရှိမနေသင့်ဘူးလို့ဆိုပြီး တောင်ပေါ်ကနေ တောင်အောက်ကို စွန့်ပစ်လိုက်တာ မြင်ရတယ်။

ကျွန်တော်ဟာ သူတို့စွန့်ပစ်လိုက်တဲ့ မိစ္ဆာဆေးဆိုတာကို အလွန်စိတ်ဝင်စားသွားတယ်။

ဒါကြောင့် တောင်စောင်းကနေ တောင်အောက်ကို ချောင်းကြည့်လိုက်တော့ သူတို့စွန့်ပစ်လိုက်တဲ့ မိစ္ဆာဆေးဟာ တောင်အောက်ကို မကျဘဲ တောင်စောင်းတစ်ခုမှာ တင်နေတာကို တွေ့ရတယ်။

ကျွန်တော်ဟာ မိစ္ဆာဆေးဆိုတာကို အလွန်စိတ်ဝင်စားတဲ့အတွက် ကြိုးတစ်ချောင်းနဲ့ တောင်အောက်ကို ခက်ခက်ခဲခဲ ဆင်းပြီး မိစ္ဆာဆေးကို ရအောင်ယူခဲ့တယ်။

မိစ္ဆာဆေးကို ယွန်းသေတ္တာတစ်လုံးနဲ့ ထည့်ထားပြီး ယွန်းသေတ္တာကတော့ ကွဲအက်သွားပါတယ်။

ယွန်းသေတ္တာထဲမှာ ကျောက်စိမ်းပုလင်းနဲ့ ဆေးလုံး
ထည့်ထားတဲ့ သံဘူးလေးတစ်ဘူးကို တွေ့တယ်။

ကျွန်တော်ဟာ အလွန်ရှားပါးပြီး ရနိုင်ခဲ့တဲ့ ဆေးထုတ်
ရရှိတဲ့အတွက် ရေခဲတောင်ပေါ်မှာ ပန်းချီဆွဲတော့ဘဲ ပြေပြန့်
ဒေသကို အမြန်ဆုံး ပြန်လာခဲ့တယ်။

တကယ်တော့ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ပန်းချီဆရာအနေနဲ့
အောင်မြင်ပြီး လိုလေသေးမရှိအောင် ပြည့်စုံပေမယ့် ကျွန်တော့်
မှာ အလွန်ဆိုးဝါးတဲ့ အားနည်းချက်တစ်ခု ရှိပါတယ်။

အဲဒါကတော့ နေ့ဘက်မှာ လူကြီးလူကောင်းထို့
နေထိုင်ပေမယ့် ညဘက်မှာ ညကလပ်လို နေရာမျိုးတွေကိုသွား
ပြီး စိတ်ရှိလက်ရှိ ပျော်ချင်ပါးချင်တဲ့ အားနည်းချက်ပါ။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ဟာ လူကြီးလူကောင်းပန်းချီ
ဆရာတစ်ဦး ဖြစ်တဲ့အတွက် ဟန်ဆောင်မျက်နှာဖုံးနဲ့ နေထိုင်ရပါတယ်။

ကျွန်တော့်လို တစ်မြို့လုံးက လေးစားရတဲ့ မြို့မျက်
နှာဖုံး ပန်းချီဆရာတစ်ယောက်ဟာ ဒီလို စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ်
နေထိုင်ဖို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။

ဒီအချိန်မျိုးမှာ တိဘက်ဆေးသမားတော်ကြီးရဲ့မိစ္ဆာ
ဆေးဆိုတာကို ကျွန်တော် ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရခဲ့တယ်။ ဒီဆေးကို
သောက်သုံးလိုက်ရင် လူဟာ ဘဝတန်ခိုကနေ ဘဝတစ်ခုကို
အလွယ်တကူ ပြောင်းသွားမယ်ဆိုတဲ့အတွက် ကျွန်တော် အလွန်
သောက်သုံးချင်ခဲ့တယ်။

ကျွန်တော်ဟာ လက်ရှိဘဝမှာ နေထိုင်ရတာကို
အလိုမကျ ဖြစ်နေတဲ့လူလေ။

ဒါပေမဲ့ ဒီဆေးကို စမ်းသပ်သောက်သုံးရမှာလည်း
ကြောက်ရွံ့တဲ့အတွက် ဆေးလုံးတွေ လက်ထဲမှာ အချိန်အများကြီး
ကြာသွားခဲ့တယ်။

ဆေးသောက်ပြီး ဘေးဥပါဒ်ဖြစ်ပြီး ကျွန်တော်
အသက်ဆုံးရှုံးသွားမှာကို ကြောက်တယ်။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ စူးစမ်းချင်တဲ့ဆန္ဒက အား
ကောင်းလာတဲ့အခါမှာ အကြောက်တရား နည်းပါးလာတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ညတစ်ညမှာ ကျွန်တော်ဟာ စူးစမ်းချင်စိတ်
တွေ လွန်ကဲပြီး ကျောက်စိမ်းပုလင်းထဲက ဆေးရည်အနည်းငယ်
ကို ဖန်ခွက်ထဲမှာထည့်တယ်။ သံဘူးထဲက အညှို့ရောင်ဆေးလုံးလေး
တစ်လုံးကို ကျောက်စိမ်းပုလင်းထဲက အရည်တွေနဲ့ ရောနှောပြီး
သောက်ပစ်လိုက်တယ်။

ဒီဆေးကို စူးစမ်းချင်စိတ်အပြည့်နဲ့ သောက်သုံး
လိုက်တာပါ။

မိစ္ဆာဆေးကိုသောက်ပြီး ရင်ထဲမှာ ပြင်းထန်တဲ့
နာကျင်မှုဝေဒနာ ခံစားရတယ်။

ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ပြီး ကျွန်တော် သေတော့မယ်
ဆိုတဲ့ ခံစားမှုမျိုးဝင်လာခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ခဏကြာတော့ နာကျင်မှု
တွေပပျောက်ပြီး ကျွန်တော် တစ်ကိုယ်လုံး ပေါ့ပါးလန်းဆန်းလာ
တယ်။

စိတ်ထဲမှာလည်း လွတ်လပ်ပေါ့ပါးသွားတယ်။ သူရ
သတ္တိတွေလည်း ဝင်ရောက်လာသလို ခံစားရတယ်။ ဘယ်လို
အန္တရာယ်မျိုးကိုမဆို ရင်ဆိုင်ဝံ့တဲ့ သတ္တိမျိုး ဝင်ရောက်လာ
တယ်။

ကျွန်တော့်ဘဝမှာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ ခံစားဖူးတဲ့
ခံစားမှုမျိုးပါ။

ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်ကို ကျွန်တော် ငဲ့ကြည့်လိုက်
တော့ ပိန်လိုလို ကိုယ်ခန္ဓာကနေ ဖုတ်ဖုတ်နေတဲ့ ကြွက်သားစိုင်ကြီး
တွေကို ပြောင်းလဲသွားတယ်။ သန်မာထွားကျွံသွားတယ်။

ကျွန်တော့်ရဲ့မျက်နှာကို မှန်မှာကြည့်လိုက်တော့
ရုတ်တရက် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်တောင် ထိတ်လန့်သွားတယ်။
ကျွန်တော့်ရဲ့ရုပ်ရည်ဟာ ကြမ်းတမ်းခက်ထန်ပြီးတော့ ဆံပင်တွေ
ပန်းပေါ်ကို ဝဲကျနေတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ရုပ်ရည်ဟာ ကြမ်းတမ်းပေ
မယ့် ကျွန်တော် အင်မတန် ကြိုက်နှစ်သက်တယ်။

ကျွန်တော် ပန်းချီဆရာ ကိုဝဏ္ဏဘဝမှာ ဖြူဖြူနဲ့နဲ့
နဲ့ မိန်းမဆန်တယ်လို့ ထင်မိတယ်။ အခုတော့ ယောက်ျားပီအဲ
ခန့်ညားနေပြီ။

ဒီအချိန်ကစပြီး ကျွန်တော့်ရုပ်ရည်နဲ့လိုက်အောင်
ကျွန်တော်ကိုယ်ကျွန်တော် မုန်တိုင်းလို့ အမည်ပေးလိုက်တယ်။

ကျွန်တော် အထူးသတိထားမိတာကတော့ မုန်းတိုင်း
ဘဝကို ရောက်တဲ့အခါမှာ ရဲဝံ့လာတယ်။

လူတွေရဲ့အထင်အမြင်ကို ဂရုမစိုက်တော့ဘူး။ ပန်းချီ
ဆရာကိုဝဏ္ဏ ဘဝတုန်းက ကျွန်တော့်ကို လူတွေဘယ်လိုမှတ်ချက်
ပေးမလဲဆိုတာ သိပ်စိတ်ဝင်စားတယ်။

ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း အလွန်ဂရုစိုက်တယ်။ မုန်
တိုင်းဘဝမှာ ဘာကိုမှ ကြောက်ရွံ့ခြင်းမရှိတော့ဘူး။

ဒီလိုနဲ့ မုန်တိုင်းဘဝနဲ့ တစ်ညလုံး အားရအောင်
နေပြီးတော့ နေမထွက်မီ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ပြောင်းလဲဖို့
အတွက် အချိန်ရောက်ပြီ။

ဒါကြောင့် ကျောက်စိမ်းပုလင်းထဲက ဆေးရည်နဲ့
သံဘူးထဲက ဆေးလုံးငယ်ကို ရောစပ်ပြီး သောက်လိုက်တယ်။

ဒီအခါမှာ နာကျင်မှုဝေဒနာကို ပြန်ခံစားရပြီးတော့
ကိုဝဏ္ဏရဲ့ရုပ်ရည်မျိုးကို ပြန်လည်ပြောင်းလဲသွားတယ်။ ကိုဝဏ္ဏ
ဘဝကိုလည်းရောက်ရော ကျွန်တော့်ရဲ့စိတ်တွေ ပြန်ပြီးပြောင်းလဲ
သွားတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုစိုက်လာတယ်။

သူတစ်ပါး အထင်အမြင်သေးမှာလည်း ကြောက်ရွံ့
လာခဲ့တယ်။

အဲဒီညဟာ ကျွန်တော့်ဘဝကို ထာဝရပြောင်းလဲစေ
တဲ့ ညတစ်ညပါပဲ။

ဒီညကစပြီး ကျွန်တော်ဟာ လူနှစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့
တယ်။ ကျွန်တော်ဟာ ဘဝနှစ်ခုနဲ့လူပေါ့။

ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ကိုဝဏ္ဏ တစ်ယောက်တည်း
မဟုတ်တော့ဘူး။ မုန်တိုင်းလည်း ရှိနေပြီ။

ကိုဝဏ္ဏဘဇနဲ့ ကျွန်တော်အသက်အရွယ်ဟာ လေးဆယ်ဝန်းကျင်ရှိနေပေမယ့် မုန်တိုင်းဘဝကို ရောက်တဲ့အခါ နှစ်ဆယ်ကျော်အရွယ်သာ ရှိတော့တယ်။ ဒါကြောင့် မုန်တိုင်းဘဝနဲ့ နေတာက ပိုပြီးပေါ့ပါးဖျတ်လတ်တယ်။ ကိုယ်ခန္ဓာကျန်းမာရေး ထိုးတက်ကောင်းမွန်တယ်။

အိုမင်းနေတဲ့ ကိုဝဏ္ဏဘဝက လွတ်မြောက်ချင်လေ ငယ်ရွယ်နုနယ်တဲ့ မုန်တိုင်းဘဝကို လိုချင်လေပါပဲ။ ဒါကြောင့် မုန်တိုင်းဘဝကို ခဏခဏပြောင်းပြီး နေခဲ့တယ်။

ပြောင်းလဲလို့လည်း အလွန်လွယ်တယ်လေ။ ဆေးသောက်လိုက်ရုံပါပဲ။

ဟိုအရင်က ဆေးသောက်ရင် ကိုယ်ခန္ဓာမပြောင်းလဲမိ နာကျင်မှုဝေဒနာ ခံစားရတယ်။

နောက်တော့ ရေခဲတောင်ကနေ ယူလာတဲ့ မရှေ့ပင်တွေက မရှေ့ရွက်တွေကို အရည်ညှစ်ပြီး သောက်တဲ့အခါမှာ နာကျင်မှုဝေဒနာကို မခံစားရတော့ဘူး။

ကျွန်တော့်အတွက် မုန်တိုင်းဘဝကို ပြောင်းလဲရတာ သိပ်လွယ်သွားပြီပေါ့။

ဒီအချိန်ကစပြီး ကျွန်တော့်ဘဝမှာ အရာရာဟာ ပြီးပြည့်စုံတဲ့ဘဝလို့ ဆိုချင်တယ်။

ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ဘဝနှစ်ခုကို ပိုင်ဆိုင်တဲ့အချိန်က စပြီး အလွန်ကျေနပ်ခဲ့ရတယ်။

ကျွန်တော်ဟာ ဘဝနှစ်ခုနဲ့ နေထိုင်ရင်း မုန်တိုင်းဘဝနဲ့ အခန်းအောင်းပြီး မနေချင်တော့ဘူး။

လူကြားသူကြားထဲကို ထွက်ချင်နေပြီ။

ကျွန်တော့်ရဲ့ ဒုတိယဘဝအတွက် စနစ်တကျ ပြင်ဆင်ဖို့ အချိန်ရောက်နေပြီလေ။

ကျွန်တော်တို့မြို့ရဲ့ အနီးဆုံးမြို့မှာ ခြံငယ်လေးပါတဲ့ အိမ်တစ်လုံး ဝယ်ခဲ့တယ်။

အိမ်ဝယ်ပြီး အိမ်စောင့်အဖြစ် မစပ်စုတတ်တဲ့ အဘွားကြီးတစ်ယောက်ကို ငှားရမ်းလိုက်တယ်။

မုန်တိုင်းဘဝနဲ့နေတုန်းမှာ ဒီအိမ်မှာ တစ်ခါတလေ နားခိုဖို့ပေါ့။

ကျွန်တော့်ရဲ့ ဧရာဝတီလမ်းအိမ်က အိမ်စေတွေထို့ လည်း မုန်တိုင်းကို သူ့သဘောနဲ့သူ ဝင်စေထွက်စေနိုင်ဖို့ အမိန့် ပေးခဲ့တယ်။ မုန်တိုင်း ဘာပြောပြော နာယူဖို့ မှာကြားခဲ့တယ်။

ကျွန်တော့်ဘဝနှစ်စုံရဲ့ အနာဂတ်အတွက် ဝတ်လုံ တော်ရ ဦးခန့်ကျော်ဆီမှာ သေတမ်းစာ အသင့်ရေးသားခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်က ခရိယာန်ဘာသာဝင်ဆိုတော့ သေတမ်းစာကို စိတ် တိုင်းကျ ရေးနိုင်တာပေါ့။

ကျွန်တော်ဟာ ပန်းချီဆရာ ကိုဝဏ္ဏဘဝကနေ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် နေထိုင်လို့ရတဲ့ မုန်တိုင်းရဲ့ဘဝကို ပြောင်း ချင်တယ်။ ဒီလိုပြောင်းတဲ့အခါ ကိုဝဏ္ဏဘဝက ပိုင်ဆိုင်ခဲ့တဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကိုလဲ မဆုံးရှုံးစေချင်ဘူး။

မုန်တိုင်းဘဝနဲ့ ကျွန်တော် မြို့ပေါ်မှာ စိတ်လွတ် ကိုယ်လွတ် နေထိုင်နိုင်တယ်။ အရက်ဆိုင်တွေ ဘိန်းခန်းတွေသွား

တယ်။ ပြည့်တန်ဆာတွေနဲ့ ပျော်ပါးတယ်။ ရန်ကုန်မြို့ကြီးကို တောင်သွားပြီး သောင်းကျန်းခဲ့သေးတယ်။

မုန်တိုင်းဘဝရောက်ရင် ဘေးအန္တရာယ်တွေကိုလည်း မကြောက်တော့ဘူး။

ဘာမဆို ရင်ဆိုင်ဝံ့တယ်။

စိတ်မိုက်ရိုင်းတွေလည်း ဝင်လာတတ်တယ်။ အင်မ တန် ယုတ်မာကောက်ကျစ်ပြီး ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တဲ့ အလုပ် တွေကို လုပ်ချင်တဲ့စိတ်တွေ တဖွားဖွားပေါ်လာတယ်။ နောက်ဆုံး မှာ ထိန်းမရဘဲ ကျူးလွန်မိတော့တာပဲ။

တစ်ခါက မုန်တိုင်းဘဝနဲ့ သွားလာရင်း ပန်းခြံထဲ မှာထိုင်နေတဲ့ ဆယ်ကျော်သက်မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို သွား မြင်တယ်။ မိန်းကလေးကို မြင်လိုက်တာနဲ့ ချစ်စရာကောင်းလွန်း လို့ စိတ်မိုက်ရိုင်းတွေ ဝင်ရောက်လာတယ်။

ကိုယ့်သမီးအရွယ်လေး ဆိုတာလည်း နားမလည် တော့ဘူး။ မျက်လုံးထဲမှာ အမှောင်ဖုံးလွှမ်းနေပြီ။

မိန်းကလေးကို ကျွန်တော့်နောက်ကိုလိုက်ခဲ့ဖို့ ချော့
မော့ပြီး ခေါ်တယ်။

ကောင်မလေးက မလိုက်တဲ့အဆုံးမှာ ပန်းခြံ တစ်နေ
ရာမှာရှိတဲ့ ချုံကြီးထဲကို ဆွဲခေါ်သွားမိတယ်။ ကောင်မလေးက
အော်ဟစ်လို့ သူမကို လိုက်ရှာနေတဲ့ အမေဖြစ်သူ ရောက်လာပြီး
ကျွန်တော့်ကို ဒုက္ခပေးဖို့လုပ်တယ်။

ကောင်မလေးဟာ မိဘနဲ့စိတ်ဆိုးပြီး အိမ်ပေါ်က
ဆင်းလာတာတဲ့ဗျာ။ ကောင်မလေးအမေက ကျောင်းဆရာမတဲ့။
ကောင်မလေးအမေနဲ့ အဖော်လိုက်လာတဲ့ ကျောင်းဆရာမလေး
ကလည်း ချောလိုက် လှလိုက်တာဗျာ။

အဲဒီနေ့က သူ ကောင်မလေးအမေကို လျော်ကြေး
ငွေငါးထောင်ပေးမယ်ဆိုမှ ပြဿနာအေးချမ်းသွားတယ်။

ကျွန်တော်ဟာ သူတို့ကို ပန်းချီဆွဲလေ့ရှိတဲ့ မင်းကြီး
လမ်းကအိမ်ကို ခေါ်သွားပြီး ကိုဝဏ္ဏ လက်မှတ်ထိုးပြီး ငါးထောင်
ထန် ချက်လက်မှတ်တစ်စောင် ရေးပေးလိုက်တယ်။

ကောင်မလေးရဲ့အမေ ကျောင်းဆရာမဟာ ကျွန်
တော်ပေးတဲ့ ချက်လက်မှတ်ကို မယုံဟန်နဲ့ ကြည့်ရှုနေတယ်။

ကျွန်တော်လို လူဆိုးလူသွမ်းပုံ ပေါက်နေတဲ့ လူတစ်
ယောက်က ငါးထောင်တန်ချက်လက်မှတ် ရေးပေးတယ်ဆိုတာ
အံ့ဩစရာ ဖြစ်နေတယ်။ ဒီလိုဖြေရှင်းလိုက်တဲ့အတွက် ကျွန်တော့်
အတွက် အန္တရာယ်တစ်ခု ငြိမ်းချမ်းသွားတယ်။

နောက်ပိုင်းမှာ ပြဿနာတစ်ခုခုဖြစ်ရင် ငွေထုတ်ရ
လွယ်အောင် မုန်တိုင်းအမည်နဲ့ ဘဏ်မှာ ငွေနည်းနည်း အပ်ထား
လိုက်တယ်။ မုန်တိုင်းရဲ့လက်မှတ်ကို ထိုးတဲ့အခါ ဖောင်တိန်ကို
ခါတိုင်းကိုင်သလို မကိုင်ဘဲ လက်ပြောင်းကိုင်ပြီး ထိုးခဲ့တယ်။

တစ်ညမှာ ကျွန်တော်ဟာ ပန်းချီဆရာကိုဝဏ္ဏဘဝ
နဲ့ ရောဝတီလမ်းက အိမ်ကြီးထဲမှာ ပန်းချီစာအုပ်တွေကိုဖတ်ပြီး
အိပ်ပျော်သွားတယ်။ နောက်တစ်နေ့နံနက် အိပ်ရာကနိုးလာတော့
ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးတစ်မည် ခံစားရတယ်။ ကျွန်တော်
ကိုယ်ခန္ဓာမှာ တစ်ခုခု ပြောင်းလဲနေသလိုပဲ။ ကျွန်တော့်ရဲ့ခန္ဓာ
ကိုယ်ဟာ ငယ်ရွယ်ပြီး သွက်လက်ပေါ့ပါးနေသလိုပဲ။

ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ရုတ်တရက် မင်းကြီးလမ်းက ပန်းချီဆွဲတဲ့ အိမ်နီကြီးမှာ မှန်တိုင်းအဖြစ် ညအိပ်ခဲ့တယ်လို့ ထင်နေတယ်။ နောက်တော့မှ ညက ပန်းချီဆရာကိုဝဏ္ဏအဖြစ် ဧရာဝတီလမ်းမှာ အိပ်စက်ခဲ့တာကို သတိရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ကိုယ်တွေ ဘာဖြစ်လို့ ငယ်ရွယ်နုနယ်ပြီး ပေါ့ပါးဖျတ်လတ်နေတာလဲ၊ ကျွန်တော်ဟာ အထိတ်တလန့်နဲ့ အိပ်ရာက ခုန်ထပြီး မှန်တင်ခုံရှေ့မှာ သွားကြည့်တော့ ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး ဆွေးများအေးစက်သွားသလို ခံစားလိုက်ရတယ်။

မှန်ထဲမှာမြင်ရတာ ကိုဝဏ္ဏ မဟုတ်ဘဲ လူဆိုးကြီး မှန်တိုင်း ဖြစ်နေတယ်။

လွန်ခဲ့တဲ့ညက ကိုဝဏ္ဏအဖြစ် အိပ်ရာဝင်ပြီး ဘာဆေးမှ မသောက်ဘဲနဲ့ အိပ်ရာနိုးတော့ သူ့အလိုလို မှန်တိုင်းဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်တော် အထိတ်တလန့် ဘုရားတ၊မိတယ်။ ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲ။

ဘာကြောင့် ကိုဝဏ္ဏအဖြစ်က မှန်တိုင်းအဖြစ်ကို သူ့အလိုလို ပြောင်းသွားရတာလဲ။

ကျွန်တော် အခုအိပ်နေသော ပန်းချီဆရာကိုဝဏ္ဏရဲ့ အိပ်ခန်းထဲမှာ။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ကိုယ်ခန္ဓာကတော့ လူဆိုးကြီး မှန်တိုင်း ဖြစ်နေပြီ။

ဘာကြောင့် ဒီလိုဖြစ်သွားတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် နားမလည်နိုင်တော့ဘူး။ ကျွန်တော်ဟာ မှန်တိုင်းဘဝကနေ ကိုဝဏ္ဏဘဝကို ပြန်ပြောင်းဖို့ မိစ္ဆာဆေးကို ရှာကြည့်တယ်။

ဒီတော့မှ ပိုပြီးတော့ ချောက်ကျတော့တာပဲ။ မိစ္ဆာဆေးတွေ မင်းကြီးလမ်းက ပန်းချီဆွဲတဲ့ အိမ်နီကြီးမှာ ရောက်နေတယ်။ ဒီဆေးတွေမရှိဘဲ မှန်တိုင်းဘဝကနေ ကိုဝဏ္ဏဘဝကို ဘယ်လိုပြောင်းလို့ ရမှာလဲ၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မင်းကြီးလမ်းကို သွားပြီး ဆေးတွေယူမှဖြစ်မယ်။

ဒါပေမဲ့ အိမ်အောက်ထပ်ကို သင်းဖို့အတွက် အစေခံ
မောင်စိန်နဲ့ မိန်းကလေးနှစ်ယောက် ရှိနေတယ်။

နောက်တော့မှ ခေါင်းထဲကို အကြံတစ်ခုရတယ်။
မုန်တိုင်းဟာ အရင်တုန်းက ဒီအိမ်ကို လာဖူးတယ်။

မုန်တိုင်းကို ခြံထဲမှာ ရုတ်တရက်တွေ့ရင် အစေခံ
တွေ့ အံ့သြကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး။

ကျွန်တော်ဟာ လူသူအရိပ်အခြည်ကြည့်ပြီး အိမ်ကြီး
ရဲ့ပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်တယ်။ အိမ်ကြီးရဲ့နံနားက ပြတင်းပေါက်
တွေမှာ သံတိုင်မရှိဘူး။ သံတိုင်မရှိတဲ့ ပြတင်းပေါက်တွေကနေ
ခြံထဲကို ခုန်ချဖို့ ကြိုးစားတယ်။

ခြံထဲကို ကျသွားတော့ ခြေထောက်နည်းနည်းနာလို့
ထော့နဲ့ ထော့နဲ့ ဖြစ်သွားတယ်။

ဒီအခါမှာ ကျွန်တော့်ရဲ့အိမ်စေ မောင်စိန်ဟာ ကျွန်
တော့်ကိုတွေ့ပြီး ထိတ်လန့်အံ့သြသွားတယ်။

ကျွန်တော်ဟာ ခဏကြာတော့ ပန်းချီဆရာ ကိုဝဏ္ဏ
အနေနဲ့ အိမ်ကိုပြန်ရောက်လာတယ်။

ဒီအချိန်ကစပြီး ကျွန်တော်ဟာ ဘဝနှစ်ခုနဲ့ပတ်သက်
ပြီး အလေးအနက် စဉ်းစားမိတယ်။

ဒီလိုပဲ ဘဝနှစ်ခုပြောင်းတဲ့ ဆေးတွေသောက်ပြီး
ပြောင်းနေမယ်ဆိုရင် တစ်နေ့ ဒုက္ခရောက်တော့မယ် ဆိုတာ
သိတယ်။

ဘဝတစ်ခုကတစ်ခုကို ပြောင်းတဲ့ဆေးတွေ ကုန်သွား
ရင် ခက်လိမ့်မယ်။

ဒါကြောင့် ကိုဝဏ္ဏနဲ့ မုန်တိုင်းတို့ရဲ့ဘဝနှစ်ခုထဲက
ကျွန်တော်နှစ်သက်တဲ့ဘဝတစ်ခုကို ရွေးရတော့မယ်။

ဒီလိုရွေးပြီးရင် ကျွန်တော်ရွေးတဲ့ ဘဝသစ်ထဲမှာပဲ
တစ်သက်လုံး ရပ်တည်ရတော့မယ်။

ကျွန်တော်ဟာ နေ့ပေါင်းများစွာ အချိန်ပေးပြီး
ဘဝနှစ်ခုထဲက တစ်ခုကို ရွေးခဲ့တယ်။

မုန်တိုင်းရဲ့ဘဝဟာ ငယ်ရွယ်ပြီး နုပျိုသွက်လတ်
တယ်၊ ကျွန်တော် နှစ်သက်မက်မောတဲ့ ဘဝဖြစ်တယ်။

ဒါပေမဲ့ ပန်းချီဆရာကိုဝတ္ထုရဲ့ဘဝက မူလအစ
အမှန်ဖြစ်တယ်။

ဂုဏ်သိက္ခာရှိပြီး အများကြည်ညိုလေးစားတဲ့
မျက်နှာပုံးတစ်ယောက် ဖြစ်နေတယ်။

ကျွန်တော်ဟာ မုန်တိုင်းဘဝကို စွန့်ပစ်ပြီး ကိုဝဏ္ဏ
ဘဝနဲ့ပဲ နေထိုင်တော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

ဒါပေမဲ့ ကိုဝဏ္ဏရဲ့ဘဝနဲ့ ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်း နေလာ
ရတာကြာလို့ ငြီးငွေ့လာတယ်။

ကိုဝဏ္ဏရဲ့ဘဝဟာ ဟန်ဆောင်မှုများပြီး ကျဉ်းကျဉ်း
တယ်လို့ ထင်ပါတယ်။

ကိုဝဏ္ဏရဲ့အသက်အရွယ်က ကြီးရင့်ပြီး ကျန်းမာရေး
အရ လေးကန်နေတယ်။

မုန်တိုင်းဟာ ငယ်ရွယ်ပြီး သွက်လက်ဖျတ်လတ်
တယ်။ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးတယ်။

မုန်တိုင်းဟာ ရဲဝံ့တယ်၊ သူ လုပ်ချင်တာကို ဘယ်
တော့မှ ဟန်မဆောင်ဘူး၊ စိတ်နဲ့ရုပ် တစ်သားတည်းကျတယ်။

ဒါကြောင့် ကျွန်တော်ဟာ မုန်တိုင်းရဲ့လွတ်လပ်မှု
တွေကို တဖြည်းဖြည်း ထောက်ခံလာတယ်။

မုန်တိုင်းရဲ့လွတ်လပ်မှုတွေကို ခံစားချင်တဲ့စိတ်က
တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ပြင်းထန်လာတယ်။

နောက်ဆုံးမှာ ကျွန်တော့်ရဲ့စိတ်တွေ ပျော့ညံ့သွား
ပြီး မိစ္ဆာဆေးကို ဖော်စပ်သောက်လိုက်ပြန်ပါတယ်။

မုန်တိုင်းဘဝကိုရောက်တော့ အစွမ်းကုန် ကြမ်းကြုတ်
ရက်စက်တော့တာပါပဲ။

ဒီလိုမထင်မှတ်တာတွေ ဖြစ်မယ်လို့ ကျွန်တော်လုံးဝ
ထင်မထားခဲ့ဘူး။ မြို့ပေါ်က အချောအလှ မိန်းကလေး အညာသူ

မလေး မသဲဖြူကို ကျူးလွန်ပြီး သတ်ပစ်လိုက်မိပါတယ်။

မုန်တိုင်းဟာ အကြာကြီး မျိုသိပ်ထားရတဲ့ ဝေဒနာတွေ ပေါက်ကွဲ
ထွက်ပြီး ဒီလို ရက်ရက်စက်စက် ကျူးလွန်ရတာပါ။

ရက်စက်တဲ့ မိစ္ဆာစိတ် ကျွန်တော်ရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာထဲကို
ဝင်နေပြီ။ ဒါကြောင့်လည်း အညာသူမလေး မသဲဖြူကို အဓမ္မပြု
ကျင့်ပြီး ရက်ရက်စက်စက် သတ်ဖြတ်ခဲ့တာပါ။

သနားစရာကောင်းတဲ့ မသဲဖြူကို ကျူးလွန်ခဲ့တာ
အလွန်ကျေနပ်စရာ ကောင်းပါတယ်။ နောက်ဆုံး မသဲဖြူ
သေလုမြောပါးဖြစ်မှပဲ ဓားနဲ့ထိုးသတ်ခဲ့တာပါ။ မသဲဖြူကိုသတ်
ပြီးတာနဲ့ ကျွန်တော့်ဘဝဟာ ကြောက်မက်ဖွယ် အန္တရာယ်ဆိုးကြီး
နဲ့ ရင်ဆိုင်ရတော့မယ်ဆိုတာ သိနားလည်ရပါတယ်။

ကျွန်တော်ဟာ မသဲဖြူရဲ့ ဆိုင်က တိတ်တဆိတ်ထွက်
ခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်ကိုယ်ကျွန်တော် ရာဇဝတ်မှု ကျူးလွန်မိပြီဆို
တာ သိလိုက်တယ်။ ဒါကြောင့် တစ်ဖက်မြို့က ကျွန်တော်ဝယ်ထား
တဲ့အိမ်ကို အမြန်ပြန်ပြီး ကျွန်တော်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ စာရွက်စာတမ်း
တွေကို မီးရှို့တယ်။

ပြီးတော့မှ ကျွန်တော့်ရဲ့ မင်းကြီးလမ်းကအိမ်ကို
ဟန်မပျက် ပြန်ခဲ့တယ်။

လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ကျွန်တော့်ရဲ့ စိတ်တွေ အလွန်
လှုပ်ရှားမိနေတယ်။

မသဲဖြူကို အဓမ္မကျင့်ကြံပြီး သတ်ဖြတ်လိုက်ရတာ
ကို ကျေနပ်နေသလိုပဲ။

မင်းကြီးလမ်းက ပန်းချီဆွဲတဲ့အိမ်ကိုပြန်ပြီး ဆေးမ
သောက်မီအချိန်ထိ ပျော်ရွှင်နေသေးတယ်။

ဆေးသောက်ပြီး ကိုဝဏ္ဏဘဝကို ပြန်ရောက်တာနဲ့
ကျွန်တော့်ရဲ့ လုပ်ရပ်ကို ကျွန်တော် စက်ဆုပ်ရွံရှာသွားတယ်။

သေဆုံးသွားရှာတဲ့ အညာသူမလေး မသဲဖြူကိုလည်း
အလွန်သနားကရုဏာ ဖြစ်မိတယ်။

ကျွန်တော့်ကြောင့် အပြစ်မဲ့တဲ့ အညာသူမလေး
ရက်ရက်စက်စက် ပြုကျင့်ခံလိုက်ရတယ်။

သူ့ဓမ္မာ ကြောက်လွန်းလို့ ထင်ပါတယ်။ ပထမ
တုန်းက အပြင်းအထန် ရုန်းကန်ဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် နောက်တော့
ကျွန်တော် စေခိုင်းသမျှ လုပ်ပေးရှာတယ်။ ဒါကိုတောင် ကျွန်တော်
က ရက်ရက်စက်စက် သတ်ဖြတ်ခဲ့သေးတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုယ်
ကျွန်တော် နောင်တရလို့ မဆုံးပါဘူး။

ကျွန်တော် ဒူးထောက်ပြီး “ဘုရားသခင် ကယ်မတော်
မူပါ။ စောင့်ရှောက်တော်မူပါ” ဆိုပြီး ငိုယိုနေမိတယ်။ ဒီအချိန်က
စပြီး နိုင်မာတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ချလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်
ဘယ်တော့မှ ဆေးမသောက်တော့ဘူး၊ မုန်တိုင်းဘဝကို မပြောင်း
တော့ဘူးလို့လေ။

မကြာမီ သတင်းစာတွေမှာ အညာသူမလေးမသဲဖြူ
အသတ်ခံရတဲ့သတင်း ပါလာတယ်။

မသဲဖြူလို့ မိန်းမချောလေးကို မုဒိမ်းကျင့်ပြီး သတ်
ဖြတ်တဲ့အတွက် တစ်မြို့လုံး တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားတယ်။

နေရာတိုင်းမှာ မသဲဖြူရဲ့သတင်းကိုလည်း ပြောနေ
ကြတယ်။ မသဲဖြူရဲ့အဖြစ်ကို ကရုဏာဖြစ်ကြတယ်။

ကျွန်တော်ရဲ့မိတ်ဆွေ ဝတ်လုံတော်ရမင်းကလည်း
ကျွန်တော့်ဘဝကို ကူညီဖို့ အစွန်းကုန် ကြိုးစားရှာတယ်။ ကိုခန့်
ကျော်ရဲ့ကျေးဇူးကို တစ်သက်မမေ့လို့ တုံ့ပြန်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထား
တယ်။ ကိုခန့်ကျော် ပြောပြတဲ့အတွက် မသဲဖြူရဲ့လက်ထဲမှာ
ကျွန်တော့်အကျိုးကြယ်သီး ကျွန်ရစ်ခဲ့တာ သိရတယ်။

မသဲဖြူရဲ့လက်ထဲမှာ ကျွန်တော့်ရဲ့အကျိုးကြယ်သီး
ကျန်ခဲ့တာ အလွန်ဆိုးဝါးတဲ့ အဖြစ်ပဲ။

နောက်ပြီးတော့ မသဲဖြူရဲ့ဆိုင်ထဲက အထွက်မှာ
ကျွန်တော့်ကို မျက်မြင်သက်သေတစ်ဦး ရှိခဲ့တယ်။

သူဟာ ကျွန်တော် မုန်တိုင်းဘဝနဲ့ အရက်သွား
သောက်တဲ့ အရက်ပုံးဆိုင်က စားပွဲထိုးလူငယ်လေးပါ။

ဒါကြောင့် ပုလိပ်အဖွဲ့က လူသတ်သမားဟာ မုန်
တိုင်းဆိုတာ ရိပ်မိသွားပြီ။

တစ်မြို့လုံးက လူတွေဟာ မသဲဖြူ အသတ်ခံရတာ
နဲ့ ပတ်သက်ပြီး တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေကြတယ်။

ဒါကြောင့် မုန်တိုင်းကို ပြန်လည်အသက်ဝင်ဖို့
မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး။

မုန်တိုင်း ပေါ်လာတာနဲ့ တစ်မြို့လုံး ဝိုင်းပြီး သတ်
ဖြတ်ကြမှာ သေချာတယ်။

မုန်တိုင်းရဲ့ ဆိုးဝါးလှတဲ့ဘဝကို မေ့လျော့ပြီး ကိုဝဏ္ဏ
ဘဝနဲ့ အေးချမ်းစွာ နေထိုင်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်။

ဒီလိုနဲ့ တစ်နေ့မှာ ဆိပ်ကမ်းက ပန်းခြံထဲမှာ အေး
အေးချမ်းချမ်း သွားထိုင်နေမိတယ်။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ကိုယ်ထဲမှာရှိတဲ့ မကောင်းဆိုးဝါး
က ရုန်းထွက်ဖို့ ကြံစည်နေပြီလေ။

မုန်တိုင်းဟာ ချုပ်ကိုင်ထားလို့ မရဘူး။ လွတ်လပ်
ခွင့်ပေးဖို့ တောင်းဆိုနေပြီ။

ဒီအချိန်မှာပဲ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ဖွယ် ခံစားချက်
တစ်ခု ကျွန်တော့်ရင်ထဲကို ရောက်လာခဲ့တယ်။

ကျွန်တော်တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်နေ
မိတယ်။

ကျွန်တော့်မှာ ပြောင်းလဲမှုတစ်ခု ဖြစ်နေပြီဆိုတာ
ရိပ်စားမိလိုက်ပြီ။

တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ကျွန်တော့်စိတ်တွေ ရဲဝံ့လာပြီ။
ကြောက်ရွံ့စိတ်တွေ မရှိတော့ဘူး။

ဘာမဆို ရင်ဆိုင်ဝံ့နေပြီ။
ကျွန်တော်ဟာ အထိတ်တလန့်နဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
ငဲ့ကြည့်လိုက်တယ်။

ကျွန်တော်ရဲ့ ပိန်လိုလိုကိုယ်ခန္ဓာဟာ ကြွက်သားတွေ
နဲ့ တောင့်တင်းခိုင်မာလာတယ်။

ကျွန်တော် အလွန်ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်သွားမိတယ်။
ကျွန်တော် ဆေးမသောက်ဘဲ အလိုလို မုန်တိုင်းပုံစံ ပြောင်းသွားပြီ။

ကျွန်တော်ကိုယ်ထဲကို စိတ်မိုက်ရိုင်းတွေတော့ ရုတ်တရက် မဝင်သေးဘူး။

ကျောက်စိမ်းပုလင်းထဲက အရည်ကိုယူပြီး ပန်းချီဆရာကိုဝတ္ထု ဘဝကို အမြန်ဆုံးရောက်အောင် ကြိုးစားရတော့မယ်။ ကျောက်စိမ်းပုလင်းထဲက ဆေးတွေရဖို့ ဘယ်လိုကြိုးစားရမှာလဲဆိုပြီး နည်းလမ်းတွေ ရှာကြတယ်။ အိမ်နောက်ကဝင်ရင်လည်း ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ခြံတံခါးကို သော့ခတ်ထားမိတယ်။ အိမ်ရှေ့ကဝင်ပြန်ရင်လည်း ကျွန်တော့်အစေခံတွေ မြင်တွေ့သွားပြီး ပုလိပ်ကို အကြောင်းကြားလိုက်နိုင်တယ်။

နောက်ဆုံးမှာ ပန်းချီဆရာကြီး ဦးဘစံကို အကူအညီတောင်းဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်မိတယ်။

နောက်တော့ ကျွန်တော်ဟာ စာတစ်စောင်ကိုရေးပြီး ပန်းချီဆရာကြီးဦးဘစံကို ဆက်သွယ်ဖို့စဉ်းစားတယ်။

မြို့ပြင်ကရေပ်တစ်ခုကိုသွားပြီး စာနှစ်စောင်ကို အမြန်ဆုံး ရေးရတယ်။

တစ်စောင်ကို ဆရာကြီးဦးဘစံဆီကို ပို့လိုက်တယ်။

နောက်တစ်စောင်ကိုတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့အစေခံ မောင်စိန်ဆီကို ပို့ပေးလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ဧရပ်မှာပဲ စိတ်လှုပ်ရှားစွာနဲ့ အချိန်တွေကုန်အောင် စောင့်ရတယ်။

ညသန်းခေါင်ကျော်ရောက်တဲ့အခါ ဧရပ်ကထွက်ပြီး ဆရာကြီးဦးဘစံရဲ့အိမ်ကို သွားခဲ့တယ်။

ဆရာကြီးက ကျွန်တော့်စာထဲက အကူအညီတောင်းတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော့်အိမ်က ကျောက်စိမ်းပုလင်းကို ယူဆောင်လာပေးတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ အစေခံမောင်စိန်ဆီကို စာပို့ပြီး ကျွန်တော့်အိပ်ခန်းတံခါးကို ဖျက်ခိုင်းတယ်။

အိမ်တံခါးဖျက်မှ အိမ်ထဲကို ပန်းချီဆရာကြီးဦးဘစံဝင်ရောက်နိုင်ခဲ့တယ်။

ကျွန်တော်ဟာ ပန်းချီဆရာကြီးရဲ့ကျေးဇူးနဲ့ ကျောက်စိမ်းပုလင်းကို ရတဲ့အခါ ဆရာကြီးရဲ့ရှေ့မှာပဲ ကျွန်တော့်ရဲ့ဘဝ

နှစ်ခုရှိကြောင်း ပြသခဲ့တယ်။ ဆရာကြီးဦးဘစံဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့
ထူးခြားဆန်းကြယ်မှုတွေကို ပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့ ကြည့်တယ်။

ဆရာကြီးဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ရုပ်ရည်ကို ကြည့်ပြီး
အလွန်ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်သွားခဲ့တယ်။

စိတ်ချောက်ချားပြီး ကျွန်တော့်ရဲ့ယုတ်မာကောသ်
ကျစ်ပုံကို ဒေါသတကြီး အပြစ်တင်နေတယ်။

ဆရာကြီး အပြစ်တင်တာ မမှားပါဘူး။ ကျွန်တော်
ဟာ စက်ဆုပ်ရွံရှာစရာကောင်းတဲ့လူပါ။

ဒီမြို့မှာ ကျွန်တော့်လောက် ဆိုးဝါးတဲ့သူတွေ ရှိတာ
မှာ မဟုတ်ဘူး။

ကျွန်တော် အိပ်မက်ဆိုးကြီး မက်နေသလို ခံစားရ
တယ်။ ဆရာကြီးဦးဘစံရဲ့ အပြစ်တင်စကားတွေကို ကြားစာန်
ချက် မကြားတစ်ချက်ပါပဲ။ ကျွန်တော် အိမ်ကိုပြန်ရောက်တာ
နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်လိုက်မိတယ်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်စာစားပြီး ခြံဝင်းထဲမှာ လမ်း
လျှောက်နေတုန်း ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်ပြီး မုန်တိုင်း
ဘဝကိုပြောင်းရင် ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ခံစားမှုမျိုး ဖြစ်ပေါ်တယ်။
ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ် အလိုလို ပြောင်းလဲနေပြန်ပြီ။ မကြာမီ
အလိုလိုနေရင်း ဆေးမသောက်ဘဲ မုန်တိုင်းဘဝကို ရောက်တော့
မယ်။

ကျွန်တော်ဟာ အိမ်ပေါ်ထပ်ကို ကမန်းကတန်း
ပြေးတက်ပြီး ဆေးသောက်လိုက်တာမှ ကိုဝဏ္ဏဘဝကို ပြန်ရောက်
တယ်။ ကြောက်ရွံ့ဖွယ် အဖြစ်ဆိုးကြီးကြောင့် ကျွန်တော် ငိုယို
နေမိတယ်။

အဲဒီနေ့ ညနေစောင်းအချိန်မှာပင် မုန်တိုင်းဘဝကို
ပြောင်းသွားပြန်သဖြင့် ဆေးပြန်သောက်ရတယ်။

ဒုက္ခပါပဲ။ ဒီလိုသာ ခဏ ခဏ ပြောင်းနေရင်
ကျွန်တော့်မှာရှိတဲ့ မိစ္ဆာဆေးတွေ ကုန်တော့မယ်။

ဒီအချိန်ကစပြီး ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ဘေးဒုက္ခဆိုးကြီး နဲ့ ရင်ဆိုင်ရတော့တာပဲ။

ကျွန်တော်ဟာ ကိုဝဏ္ဏဘဝမှာပဲ အပြီးအပိုင်နေဖို့ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းတွေကို ညစာဖိတ်ကျွေးပြီး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေထိုင်ခဲ့တယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့မိတ်ဆွေတွေက ကျွန်တော့်ရဲ့ အနာဂတ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဝမ်းသာကြည်နူးခဲ့ရတယ်။ ဝတ်လုံတော်ရ ဦးခန့်ကျော်ကတော့ ဝမ်းအသာဆုံး ဖြစ်မှာပါ။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ဘဝ အိပ်မက်ဆိုးကြီးက မလွတ်မြောက်နိုင်တော့ဘူး။

ကျွန်တော်ဟာ အချိန်တိုင်းလိုလို စိတ်ဒုက္ခကြီးစွာ နဲ့ မုန်တိုင်းဘဝ မရောက်အောင် ဆေးတွေသောက်ပြီး ကာကွယ်နေရတယ်။

ကျွန်တော့်ရဲ့ကျောက်စိမ်းပုလင်းထဲမှာ ဆေးလက်ကျန် အလွန်နည်းနေပြီ။

ကျွန်တော့်ရဲ့ဆေးဟာ မကြာမီ ရက်ပိုင်းအတွင်း ကုန်တော့မှာပါ။ မိစ္ဆာဆေးတွေ ကုန်ပြီဆိုရင် ကျွန်တော့်ဘဝရဲ့ အဆုံးသတ်အချိန် ရောက်နေပြီလေ။

တစ်ပတ်ပြည့်ဘဲနေ့မှာ ကျွန်တော့်ဘဝကို နိဂုံးချုပ်ပစ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်တော်ဟာ ရက်တွေအများကြီး အခန်းအောင်းနေခဲ့တယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့အိမ်စေတွေနဲ့ ဝတ်လုံတော်ရမင်းဟာ ကျွန်တော့်အတွက် သိပ်စိုးရိမ်နေကြတယ်။ ကျွန်တော့်ဘဝရဲ့ မှတ်တမ်းကြီးကို ရေးသားဖို့အတွက် နောက်ဆုံးကျန်နေတဲ့ မိစ္ဆာဆေးကို သုံးရပါတယ်။

ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ကိုဝဏ္ဏရဲ့မျက်နှာကို မှန်ထဲမှာ နောက်ဆုံးအနေနဲ့ ကြည့်လိုက်ရပါတယ်။

ကိုဝဏ္ဏဘဝကို စွန့်လွှတ်လိုက်ရတော့မည်။

မကြာမီ လူရမ်းကား မုန်တိုင်း ဝင်ရောက်လာရင် မှတ်တမ်းကြီးကို ပြီးဆုံးအောင် မရေးလိုက်ရမှာ စိုးရွံ့တယ်။

လူရမ်းကားမုန်တိုင်း ဝင်ရောက်လာတော့မယ်ဆိုတာ ကျွန်တော့်အာရုံထဲမှာ အလိုလို သိနေလို့ မှတ်တမ်းကြီးကို အခြန်ဆုံး အဆုံးသတ်ဖို့ ကြိုးစားရပါတယ်။

မကြာမီအချိန်အတွင်းမှာ အလွန်ဆိုးဝါးပြီး ရွံရှာစရာကောင်းတဲ့ မုန်တိုင်းဘဝကို ပြန်ရောက်သွားတော့မယ်၊ ဒီအချိန်ရောက်ပြီ ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်ဟာ တမလွန်ဘဝကို ရောက်သွားပြီပေါ့။

ကျွန်တော့်ရဲ့မှတ်တမ်းကြီးကို အဆုံးသတ်လိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်တည်း ပန်းချီဆရာ ကိုဝဏ္ဏရဲ့ဘဝ အဆုံးသတ်သွားမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

(အဆိုးတကုန်အဆိုးဆုံး အမိုက်တကုန်အမိုက်ဆုံး)

ကိုဝဏ္ဏ

ကျွန်ုပ်သည် ကိုဝဏ္ဏ၏ အလွန်ထူးဆန်းသော မှတ်တမ်းကြီးကိုဖတ်၍ မယုံနိုင်လောက်လောက်အောင် အံ့အားသင့်မိ၏။ ကိုဝဏ္ဏနှင့် ကျွန်ုပ် တွေ့ဆုံဖြစ်ပျက်သော အကြောင်း

အရာများကို မျက်လုံးထဲတွင် တရိပ်ရိပ် မြင်ယောင်လာပြီး တဖြည်းဖြည်း ဇာတ်ရည်လည်လာသလိုရှိ၏။

ကိုဝဏ္ဏ၏ အဖြစ်သည် ထူးခြားဆန်းကြယ်လွန်းသဖြင့် လူသာမန်တို့အား ပြောပြလျှင် နားလည်နိုင်ခဲ့လှ၏။

ကိုဝဏ္ဏသည် မိစ္ဆာဆေးဆိုသည့် အလွန်ထူးခြားဆန်းကြယ်သည့်ဆေးကို တိဘက်ဆေးသမားတော်တစ်ဦးထံမှ ရရှိခဲ့သည်ဆို၏။

လူတို့၏ဘဝကို ဘဝဟောင်းမှ ဘဝသစ်သို့ ပြောင်းလဲနိုင်သောဆေးသည် ဤလောက၌ အမှန်တကယ် ပေါ်ပေါက်နေပြီလား။ ကျွန်ုပ်သည် ကံဆိုးရှာသော ကိုဝဏ္ဏ၏ဘဝကို တွေးရင်း များစွာ ကရုဏာသက်လှ၏။

မိစ္ဆာဆေးကိုသောက်ပြီး မိုက်မဲလှသော ကိုဝဏ္ဏ၏အဖြစ်ကို မချီတင်ကဲ ဖြစ်မိ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မိတ်ဆွေဝတ္တရား ပီသစွာ မှန်ကန်တယ် ဘဝ အေးချမ်းသာယာရေးအတွက် ကြိုးပမ်းခဲ့၏။

သို့သော် အောင်မြင်မှု မရရှိခဲ့ချေ။

နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်သည် ကိုဝဏ္ဏ၏ မှတ်တမ်းကြီးကို ပုလိပ်အင်စပက်တော် ဦးလှရှိန်လက်သို့ အပ်လိုက်ရန်သာ ဆုံးဖြတ်လိုက်လေတော့၏။

ကိုဝဏ္ဏ ကောင်းရာသုကတိ လားပါစေ။

BURMESE
CLASSIC
.COM

ကျွန်ုပ်သည် ပုလိပ်အင်စပက်တော် ဦးလှရှိန်အား ကိုဝဏ္ဏ၏သံမှတ်တမ်းကြီးကို တစ်နေ့ကုန် ပြသရှင်းလင်းလေရာ ဦးလှရှိန်သည် မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်မိလေ၏။

နောက်ဆုံး ပုလိပ်အင်စပက်တော် ဦးလှရှိန်က ...
“ကိုဝဏ္ဏရဲ့မှတ်တမ်းက ဘယ်လောက်ပဲ မှန်ကန်ပါစေ ဥပဒေစုထောင့်က လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုဝဏ္ဏရဲ့အိမ်မှာ မှန်တိုင်း ဆိုတဲ့လူ သေဆုံးပြီး၊ ကိုဝဏ္ဏ ပျောက်ဆုံးတယ်လို့ပဲ အသိအမှတ်ပြုမှာပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်က အဝေးဆီသို့ငေးကြည့်

၍ ...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုဝဏ္ဏရဲ့မှတ်တမ်းကြီး မှန်ကန်တယ်ဆိုတာ ကျုပ် ယုံတယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ အင်စပက်တော်ဦးလှရှိန်က -

“ကျွန်ကတော့ ယုံကြည်တယ်လို့ ပြောရမှာ စောပါသေးတယ်” ဟု ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ပုလိပ်အင်စပက်တော်ဦးလှရှိန်နှင့် ကိုဝဏ္ဏ အကြောင်းကို တစ်နေ့ကုန် ဆွေးနွေးပြီး အိမ်ပြန်လာခဲ့၏။

မမြခက်သည် မနေ့ည ကျောင်း၌ စာစစ်ရန် သွားရောက်မည်ထင်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တစ်ကိုယ်တည်း ညစာကိုစားသောက်လိုက်။

ညစာစားပြီးနောက် မအိပ်စက်နိုင်သေးဘဲ ကိုဝဏ္ဏ၏ ဆုံးဝါးလှသော ဘဝပုံရိပ်များကို တရိပ်ရိပ် မြင်ယောင်နေမိ၏။

ကျွန်ုပ်၏ အရင်းနှီးဆုံးမိတ်ဆွေတစ်ယောက် ဆုံးပါးခဲ့ချေပြီ။

“မိုက်လိုက်တဲ့ ကိုဝဏ္ဏရယ်”

ဟု တီးတိုး ရေရွတ်နေမိလေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် ကျွန်ုပ်၏အိမ်ရှေ့မှ ဆူဆူညံည အသံများကို ကြားရ၍ ထကြည့်လိုက်ရာ ကျောင်းဝတ်စုံဝတ်ဆင်ထားသော အမျိုးသမီးနှစ်ဦးကို အရေးတကြီး အမူအရာဖြင့် တွေ့ရပြီ။

“ဦးခန့်ကျော် ... ဦးခန့်ကျော် ... ဆရာမ မမြခက် အသတ်ခံရလို့ပါ”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် အလွန်ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားပြီး ...

“ဘာ ... မမြခက် အသတ်ခံရတယ်၊ ဟုတ်လား၊ ဘယ်သူ သတ်တာလဲ၊ ဘာကြောင့် သတ်တာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေရာ ဆရာမနှစ်ဦးက ထိတ်ထိတ်လန့်လန့်ဖြင့် ...

“မမြခက် ရေအိမ်ဝင်ပြီး ပြန်အထွက် စင်္ကြံလမ်းမှာ စားထိုးခံရတာပဲ၊ ဘယ်သူသတ်သလဲ မသိဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဆရာမလေးတစ်ဦးက ထိတ်ထိတ်လန့်လန့်ဖြင့် ...

“ကျွန်မတို့မြို့မှာလူသတ်သမား ပြန်ပေါ်နေပြီနဲ့တူတယ်။ အညာသူမလေး မသဲဖြူ အသတ်ခံရသလို မမြခက်လည်း အသတ်ခံရပြီနဲ့ တူတယ်”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်သည် အလွန်တုန်လှုပ်
ချောက်ချားသွားပြီး ...

“မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မဖြစ်နိုင်ဘူး” ဟု အော်ဟစ်လိုက်လေ၏။

ကိုဝဏ္ဏ သေဆုံးခဲ့ချေပြီ။ မိစ္ဆာတစ်ဦးအဖြစ် ပြန်
လည်ပေါ်ပေါက်ရန် မဖြစ်နိုင်တော့ချေ။ ကိုဝဏ္ဏ၏မိစ္ဆာ နိဂုံးချုပ်
သွားချေပြီ။ ထိုအခါ ဆရာမလေးက ...

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ်ရှင်၊ မမြဲခက်မှာ ရန်သူမှ မရှိတာ၊
မသဲဖြူကိုသတ်တဲ့ မိစ္ဆာကောင်ကြီး မသတ်ရင် ဘယ်သူ
သတ်မှာလဲ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်သည် ရင်ထဲတွင် ဆို့နှစ်
လာပြီး ...

“ဒီမြို့မှာ ဘာမိစ္ဆာကောင်မှ မရှိပါဘူး၊ မဟုတ်တာမပြော
ပါနဲ့”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်ပြီး ခေါင်းထဲတွင် မိုက်ခနဲဖြစ်
ကာ လဲကျသွားလေတော့၏။

ရက်အနည်းငယ်ကြာသောအခါ ပုလိပ်ဌာနသို့ လူ
တစ်ယောက်သည် ဆွေးစွန်းနေသော ဓားတစ်လက်ကိုကိုင်ပြီး
ရောက်ရှိလာကာ ထိုဓားဖြင့် ဆရာမလေး မမြဲခက်ကို သတ်ဖြတ်
ခဲ့သည်ဆို၏။

ထိုသူသည် ဆင်းရဲလွန်းသဖြင့် ရွှေရှာရန် ထွက်ခွာ
သွားသော မမြဲခက်၏ယောက်ျားဟောင်း အေးသိန်း ဆိုသူဖြစ်
၏။

မမြဲခက်သည် သူ၏ယောက်ျားအေးသိန်း သေဆုံးပြီး
ဟု ယူဆကာ အင်စပက်တော်ဦးခန့်ကျော်နှင့် ချစ်ကြီးသွယ်ခဲ့ခြင်း
ဖြစ်၏။

၂၆၄ မင်းမြတ်သူရ

မြေခက်၏ ထောက်ပံ့ပေးပေးသိန်းသည် နေ့
တောင်အား သူစိမ်းထောက်ပံ့တစ်ဦးနှင့် ဖောက်ပြန်နေသည်ဟု
ထူခံကာ ရန်ငြိုးဖွဲ့ပြီး လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခဲ့သည်ဆို၏။

ရန်ငြိုးရန်စဟူသည် ကြောက်ရွံ့ဖွယ်ကောင်းလှသည်

တကား။

BURMESE
CLASSIC

အရာအားလုံး ပြီးဆုံးသွားချေပြီ။

(ဘာမှမသိသော)

မင်းမြတ်သူရ